Lucian Dan TEODOROVICI

Unu+unu (+unu...)

Niște comedii

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Lucian Dan TEODOROVICI

Unu+unu (+unu...)

Niște comedii

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2014

© 2014 by Editura POLIROM

www.*cartearomaneasca.ro*
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

ISBN ePub: 978-973-46-4846-7
ISBN PDF: 978-973-46-4847-4
ISBN print: 978-973-23-3102-6

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Dorel Topan, *Electro-coat*, 2014
Foto autor: © Cato Lein

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Lucian Dan Teodorovici (n. 17 iunie 1975, Rădăuţi) este scriitor, regizor de teatru şi scenarist de film şi televiziune. Este totodată coordonator al colecţiei „Ego. Proză” a Editurii Polirom şi senior editor al săptămînalului *Suplimentul de cultură*. Între 2002 şi 2006, a fost redactor-şef al Editurii Polirom.

A debutat ca regizor de teatru în 2013, cu spectacolul *Prăpădul* (după un text de Attila Bartis), la Teatrul Naţional din Iaşi. Tot în 2013, a pus în scenă la Ateneul Tătăraşi din Iaşi spectacolul *Sînt o babă comunistă*, o dramatizare după cartea semnată de Dan Lungu. Ca dramaturg, a fost selectat în volumul *Antologia DramatIS* (Editura Cartea Românească, 2008). Cărţi publicate: *Cu puţin timp înaintea coborîrii extratereştrilor printre noi* (1999, 2005), *Lumea văzută printr-o gaură de mărimea unei ţigări marijuana* (2000), *Circul nostru vă prezintă:* (2002, 2007), *Atunci i-am ars două palme* (2004), *Celelalte poveşti de dragoste* (2009, 2013), *Matei Brunul* (2011, 2014). Cărţile sale au fost traduse şi publicate în SUA, Franţa, Germania, Spania, Italia, Ungaria, Polonia, Bulgaria, Macedonia şi Turcia.

UNU + UNU (+ UNU…)

Personajele:

CRISTIAN
TÂNĂRUL 1
TÂNĂRUL 2
CUMNATUL
REPORTERA
CAMERAMANUL
POVESTITORUL

Notă:

Didascaliile introductive din toate cele opt scene vor fi citite de un POVESTITOR. Acesta va sta în primele rânduri din public şi va vorbi la microfon. Personajele vizate de didascalii se vor conforma în totalitate spuselor acestui POVESTITOR – vor repeta adică gesturile sau mişcările impuse de didascalii şi citite de el. Restul didascaliilor, evident, au doar un rol funcţional, nu se cere lecturarea lor de către POVESTITOR.

1.

POVESTITORUL: *Decorul este unic, minimalist, valabil pentru toate scenele. Trei stâlpi de curent, aşezaţi în linie, cu cabluri electrice între ei. Stâlpii pot fi mici, stilizaţi, astfel încât personajele să ajungă până sus, punându-se în şezut pe vârfurile lor. Se poate folosi, bineînţeles, şi sugestia stâlpilor mari de beton, care să se prelungească dincolo de cadrul vizibil al scenei. În ambele situaţii însă, e necesar să apară cabluri electrice între stâlpi. Piesa e scrisă pe viziunea stâlpilor stilizaţi.*

Între stâlpi, două bănci: una între primul şi al doilea, alta între al doilea şi al treilea, aşezate în aceeaşi linie. Stâlpii şi băncile sunt poziţionate în profunzimea scenei, astfel încât să rămână spaţiu de joc şi în faţă.

Întreaga piesă se desfăşoară în a doua parte a zilei, între prânz şi seară.

Intră CRISTIAN, aproximativ 35 de ani. Îmbrăcat simplu, pantofi oarecare, pantaloni de tergal, cămaşă cu mânecile suflecate. Înconjoară primul stâlp, privind în sus. Loveşte uşor cu pumnul, de parcă i-ar încerca rezistenţa, într-un gest inutil până la urmă. Pare nemulţumit, merge către următorul stâlp, cel din mijloc. Urcă pe bancă, în picioare. Loveşte cu pumnul, la fel de inutil, şi-n al doilea stâlp. Dă din cap, nemulţumirea pare să-i fi crescut, dar nu e legată de rezistenţa stâlpului. Se aşază pe bancă, îşi pune capul în mâini pentru câteva clipe. Apoi, brusc hotărât, se ridică, se urcă iarăşi pe bancă în picioare, începe să se caţere pe stâlp, până ajunge aproape de vârful lui. Cocoţat acolo, aruncă o privire largă asupra perspectivei. Clatină încă o dată din cap, patetic, apoi pare a-şi aduna curajul pentru gestul final. Se apleacă, îndreptându-şi caraghios capul spre pământ, se ţine cu

o singură mână, îndepărtându-şi astfel corpul de stâlp, senzaţia fiind că, în orice clipă, şi-ar putea da drumul în cap. După o înţepenire de câteva secunde în poziţia asta, se răzgândeşte. Se lipeşte din nou de stâlp, cu mâna liberă caută prin buzunare, găseşte telefonul mobil. Apasă cu o singură mână pe butoane, apelează pe cineva, duce telefonul la ureche.

CRISTIAN: Alo. Salut, eu sunt. (*Pauză.*) Da, ştiu că ştii cine e, dar aşa mi-a venit să-ţi spun, e un reflex. (*Pauză.*) Păi, şi ăsta e un motiv să te enervezi? (*Pauză. Îndepărtează telefonul de ureche, se uită la ecran, apoi îl duce la ureche din nou.*) E trecut de patru. (*Pauză.*) Şi de unde puteam să ştiu că dormi la ora asta? (*Pauză.*) Da, e weekend, ştiu, oamenii se odihnesc după-amiază… În fine. Poţi vorbi sau nu? (*Pauză.*) Acum nici nu-mi mai vine să-ţi spun, dar până la urmă ce mai contează. Uite… (*Pauză lungă, CRISTIAN trage adânc aer în piept, ezită.*) Îţi spun, îţi spun. Uite, eu sunt acum pe-un stâlp. (*Pauză. Ridică vocea.*) Pe un stâlp. (*Pauză.*) Stâlp. Stâlp de curent electric. (*Pauză.*) La capătul străzii mele, aproape de fabrica ta de pavele. (*Pauză.*) Da. (*Pauză.*) Păi, ce să fac aici?… Stau. Stau cocoţat pe stâlp. (*Pauză.*) Nu, nu de asta te-am deranjat. Voiam doar să-i spui surorii tale că… (*Pauză. Se enervează uşor.*) Bine, am înţeles: surorii tale, adică nevestei mele. Eşti mulţumit aşa? Voiam să te rog să-i spui că… (*Pauză. E evident că celălalt l-a întrerupt. CRISTIAN îi ascultă vorbele în telefon, iritarea provocată de ceea ce îi spune creşte vizibil.*) Bine, domnule, mi-e clar că nu trebuia să te sun pe tine. Omul care munceşte îşi face somnul de odihnă sâmbătă după-amiază. Omul care nu munceşte stă cocoţat pe-un stâlp şi-l deranjează pe omul care munceşte. (*Pauză.*) Ştiu, ştiu, să ai o fabrică de pavele e o mare responsabilitate şi-o muncă de rob. Evident, mă îndoiam eu de asta? Vai de capul surorii tale, ce naiba a găsit la mine, săraca de ea… Un trântor cu facultate. (*Pauză ceva mai lungă.*) Păi, am recunoscut deja. Tot ce spui tu şi încă multe altele pe deasupra. Aşa că hai să

n-o mai lungim: tocmai de asta te-am sunat, să-ţi spun că vă scutesc de-acum înainte de povară. Nu m-am urcat pe stâlpul ăsta doar ca să am de unde să te sun şi să-ţi deranjez somnul de după-amiază. Am de gând să-mi dau drumul în cap de-aici. (*Pauză.*) Normal că-s tâmpit, doar tocmai m-ai lămurit că nu mă duce mintea. Aşa că mă arunc drept în capul meu tâmpit, ca să nu mai încurc lumea. (*Pauză.*) Poţi să vii şi cu avionul, oricum până ajungi tu totu-i gata. Nu eşti la fabrică, aşa că o să-ţi ia ceva timp. (*Pauză.*) La revedere. Nu te mai deranjez. Adică… Mă rog, nu la revedere. Nu ţin prea mult să ne-ntâlnim şi dincolo. (*Pauză.*) Poftim? (*Pauză. Pufneşte.*) Nu ştiu, domnule. Să vândă sora ta apartamentul, dacă de asta-ţi pasă în momentul ăsta. Să vândă şi să-ţi plătească datoria. (*Pauză. Se enervează din nou.*) Auzi, ştii ce? N-am avut doar eu nevoie de banii ăia, am făcut amândoi împrumutul ăla de la bancă. Şi, în plus, nu mi-a venit mie ideea să-ţi cerem ţie bani ca să acoperim împrumutul. O să te descurci tu, sunteţi în familie. Familia voastră, frate şi soră. Acum ce vrei: să trăiesc eu cu forţa, ca să-ţi plătesc datoria? (*Pauză.*) Nu. Gata, chiar nu mai am timp, am treabă. (*Pauză.*) Bine, domnule, n-am treabă, asta nu e treabă. Am şi eu o nevoie, da? Am nevoia de a mă arunca în cap. Şi cu asta am încheiat. La revedere.

Închide telefonul nervos, îl pune la loc în buzunar. După câteva clipe, pufneşte în râs.

CRISTIAN (*pentru sine*): Poftim, nu m-am lăsat, tot „la revedere” i-am spus…

Se uită în sus, la cât i-a mai rămas până în vârful stâlpului. Se caţără încă jumătate de metru. De-acolo, reia poziţia caraghioasă de dinaintea apelului: îşi îndreaptă capul spre pământ, se dezlipeşte de stâlp, ţinându-se doar cu o mână, aşteptând impulsul de a se arunca.

2.

POVESTITORUL: *În timp ce CRISTIAN aşteaptă impulsul decisiv, în poziţia deja descrisă, în scenă intră TÂNĂRUL 1, urmat de TÂNĂRUL 2. N-au mai mult de 20 de ani. TÂNĂRUL 1 apare fluierând, cu mâinile în buzunare, ţanţoş. TÂNĂRUL 2, ceva mai sfrijit, are o ţigară stinsă între buze.*

Cei doi îl observă imediat pe CRISTIAN, cocoţat pe stâlp. Şi acesta îi vede, ceea ce-l face să revină brusc la poziţia lipită de stâlp. Se încruntă, îi priveşte.

Tinerii se înveselesc, au un schimb complice de priviri, se apropie de stâlpul din mijloc.

TÂNĂRUL 1: Ce faci, prietene?
TÂNĂRUL 2: Chiar aşa, prietene, ce faci?

CRISTIAN nu răspunde, e vădit deranjat de prezenţa celor doi.

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2*): Eu zic că fură curent.
TÂNĂRUL 2: Fură curent.
TÂNĂRUL 1 (*spre CRISTIAN*): Ha, asta-i haios: amândoi zicem că furi curent. (*Spre TÂNĂRUL 2*): Nu-i aşa că-i haios?
TÂNĂRUL 2: Clar că-i haios.

CRISTIAN întoarce capul, enervat.

TÂNĂRUL 1: Ce ai? Ţi-a mâncat mâţa limba?
TÂNĂRUL 2: Ţi-a mâncat mâţa limba?

Izbucnesc amândoi în râs. Hohotesc o vreme, TÂNĂRUL 1 e primul care se opreşte. Începe să se scarpine în cap, gânditor. Se

aşază pe bancă. Celălalt, atent la reacţiile prietenului său, stăpânindu-şi la rându-i hohotele, se aşază pe banca cealaltă. Discută între ei.

TÂNĂRUL 1: Auzi, cum vine asta: „Ţi-a mâncat mâţa limba”? Ce, mâţele mănâncă limbi?
TÂNĂRUL 2: Chiar: mănâncă mâţele limbi?

CRISTIAN, privindu-i de sus cu o expresie perplexă, clatină din cap.

TÂNĂRUL 1: Ai mei aveau o mâţă, mânca păsări.
TÂNĂRUL 2: Mâţele mănâncă păsări.
TÂNĂRUL 1: Se cocoţa pe geam şi mânca păsări. Vrăbii în primul rând, dar şi rândunele. Odată a căzut de la etajul patru. Şi-a rupt picioarele din spate şi coloana. S-a târât încă vreo doi ani, că nu mai putea merge. Dacă ai coloana ruptă, nu prea mai poţi merge.
TÂNĂRUL 2: Nţţ. Nu prea mai poţi merge.
TÂNĂRUL 1: Asta am spus şi eu.
TÂNĂRUL 2: Exact: asta ai spus şi tu.

TÂNĂRUL 1 se uită peste cap, în sus, la CRISTIAN. Şi începe să râdă din nou. Exact aceleaşi lucruri le face şi TÂNĂRUL 2.

TÂNĂRUL 1: Ce faci acolo, furi curent?
TÂNĂRUL 2: Furi curent?

CRISTIAN nu răspunde, dă din mână a lehamite. Cei doi tineri se ridică, vin iarăşi la baza stâlpului.

TÂNĂRUL 1: Nu vrei să ne zici ce faci?
TÂNĂRUL 2: Ce faci?
CRISTIAN (*oftează*): Stau pe stâlp, atât. Dar voi ce faceţi aici?

TÂNĂRUL 1 bagă mâna în buzunar şi scoate nişte zaruri, pe care le agită puţin, demonstrativ.

TÂNĂRUL 1: Am venit să jucăm barbut.
TÂNĂRUL 2: Barbut.
TÂNĂRUL 1 (*arată cu mâna în dreptul stâlpului din mijloc, spre faţa scenei*): Ăsta e locul în care jucăm.
TÂNĂRUL 2 (*arată cu mâna în aceeaşi direcţie*): Aici jucăm.
CRISTIAN (*oftează din nou, dă ochii peste cap*): Şi n-aţi putea azi, măcar pentru cinci minute, să jucaţi ceva mai încolo? Am o treabă aici.
TÂNĂRUL 1: Să furi curent, ai?
TÂNĂRUL 2: Ai?
CRISTIAN (*enervat, ridică vocea*): Cum naiba să fur curent? De parcă aş şti cum să fac! Ce, curentul se fură aşa, pur şi simplu, de pe stâlp?

Cei doi tineri rămân o clipă cu gurile căscate, privind spre CRISTIAN. Apoi, TÂNĂRUL 1 reia gestul meditativ făcut anterior, scărpinându-se în cap. Se aşază pe bancă, urmat de TÂNĂRUL 2.

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2*): Auzi, tu ştii cumva cum se fură curentul?
TÂNĂRUL 2 (*spre TÂNĂRUL 1*): Cum se fură curentul?
TÂNĂRUL 1: Păi, tocmai te-am întrebat asta.
TÂNĂRUL 2: Da, asta m-ai întrebat.
TÂNĂRUL 1: Şi tu nu mi-ai răspuns.
TÂNĂRUL 2: Nu ţi-am răspuns.
TÂNĂRUL 1: Doar nu-l poţi băga într-o pungă.
TÂNĂRUL 2: N-ar încăpea în pungă.
TÂNĂRUL 1: Eşti tâmpit? N-ar sta în pungă. Cum să stea curentul în pungă?
TÂNĂRUL 2: Pungile nu-s bune pentru curent.
TÂNĂRUL 1: Cu toate că-s din celofan, ştii? Şi asta înseamnă că nu conduc curent, aşa că nu te curentează curentul prin ele.

TÂNĂRUL 2: Curentul nu curentează.
TÂNĂRUL 1: Nu, mă. Nu curentează prin celofan.
TÂNĂRUL 2: Pungile-s bune pentru curent.
TÂNĂRUL 1: Asta ziceam şi eu.
TÂNĂRUL 2: Exact.
TÂNĂRUL 1: Ştii ceva? Hai să jucăm barbut.
TÂNĂRUL 2: Hai să jucăm barbut.

Sub privirile mirate ale lui CRISTIAN, cei doi tineri se ridică. Vin mai în faţa scenei, se aşază ciuci, TÂNĂRUL 1 scoate din buzunar zarurile şi nişte bancnote. TÂNĂRUL 2 scoate, la rândul său, câteva bancnote din buzunar.

TÂNĂRUL 1 (*vesel*): Să dăm o gheară, pune banu' jos.
TÂNĂRUL 2 (*la fel de vesel*): Pun banu' jos.

Amândoi pun câte o bancnotă jos, TÂNĂRUL 1 aruncă zarurile. Joacă barbut în tăcere. Se lasă liniştea pe scenă, se-aude doar rostogolirea zarurilor. CRISTIAN se uită într-o parte, în cealaltă, îngrijorat. Apoi îi priveşte ţintă pe cei doi. Încearcă un fluierat către ei. Nu-i iese. Mai încearcă să fluiere o dată. Un sunet slab, jalnic, abia deosebit de o expirare banală. Renunţă să mai fluiere.

CRISTIAN: Domnilor… (*Cei doi îşi continuă jocul, fără a-l lua în seamă.*) Domnilor, vă rog… (*Tot nu reuşeşte să le atragă atenţia.*) Domnilor, dacă nu vă supăraţi… (*Nici o reacţie din partea lor, continuă să rostogolească zarurile. CRISTIAN se încruntă, în mod clar enervat. Urlă către cei doi tineri.*) Domnilor, ce naiba!

Cei doi tresar în acelaşi moment. Ridică privirile mai întâi spre CRISTIAN, apoi se uită unul la celălalt.

TÂNĂRUL 1: A ţipat la noi?
TÂNĂRUL 2: La noi, da.

TÂNĂRUL 1: Ne-a deranjat din barbut? Tocmai aici, în locul în care jucăm de doi ani? Tocmai aici, în locul nostru?
TÂNĂRUL 2: Fix în locul nostru.
TÂNĂRUL 1: Eu zic că trebuie să luăm măsuri.
TÂNĂRUL 2: Da. Să-i luăm măsurile.
TÂNĂRUL 1: Ce-i cu tine? Cum adică să-i luăm măsurile? Ce, suntem croitori? Eu ziceam să-l croim.
TÂNĂRUL 2: Să-l croim.
TÂNĂRUL 1 (*râde uşor*): E haios. Croitorii croiesc. Noi nu suntem croitori, dar tot îl croim. Înţelegi? Nu numai croitorii croiesc.
TÂNĂRUL 2 (*râde şi el*): Croitorii nu croiesc.
TÂNĂRUL 1: Ba da. Croitorii croiesc, dar noi nu suntem croitori.
TÂNĂRUL 2: Şi-atunci nu-l croim?
TÂNĂRUL 1: Îl croim, dar altfel. Îl croim cum nu croiesc croitorii.
TÂNĂRUL 2: Croitorii croiesc cum nu croim noi.
TÂNĂRUL 1: Ai văzut c-ai priceput? Ştiam eu că eşti băiat deştept.
TÂNĂRUL 2: Şi eu ştiam că eşti băiat deştept.
TÂNĂRUL 1: Hai să-l croim.
TÂNĂRUL 2: Să-l croim.

Se ridică amândoi în acelaşi timp, vin către stâlp. CRISTIAN îi priveşte îngrijorat. Cei doi se urcă pe câte o bancă, de-o parte şi de alta a lui.

CRISTIAN (*speriat*): Ce vreţi să faceţi, domnilor?
TÂNĂRUL 1: N-ai auzit? Te croim un pic.
TÂNĂRUL 2: Un pic.
CRISTIAN: Nu, staţi!

Cei doi tineri ajung cu mâinile la picioarele lui CRISTIAN. Fiecare dintre ei îl apucă de câte un picior şi începe să tragă. CRISTIAN priveşte disperat spre sârme. Ţipă către cei doi.

CRISTIAN: Prin sârme trece curent. Dacă pun mâinile pe ele, mă curentez şi eu, dar vă curentaţi şi voi. Murim toţi trei. Pentru

mine nu-i o problemă, că oricum asta vreau să fac. Dar voi o să muriţi degeaba.

Cei doi se opresc. TÂNĂRUL 1 îşi desprinde o mână de pe piciorul celui de pe stâlp, se scarpină în cap, meditativ. Apoi se aşază pe bancă. TÂNĂRUL 2 îi repetă gesturile, aşezându-se pe banca lui.

TÂNĂRUL 1: Ciorile care se aşază pe sârmă nu mor.
TÂNĂRUL 2: Nu mor.
TÂNĂRUL 1: Nici vrăbiile.
TÂNĂRUL 2: Nici vrăbiile.
TÂNĂRUL 1: Nici porumbeii.
TÂNĂRUL 2: Nici porumbeii.
TÂNĂRUL 1: Odată am văzut o veveriţă. Avea o alună în gură. Sau o ghindă. Că nucă nu părea să fie.
TÂNĂRUL 2: De unde nuci?
TÂNĂRUL 1: Păi, şi alune sau ghinde de unde? De unde ştia ea, de-acolo!
TÂNĂRUL 2: De-acolo, da.
TÂNĂRUL 1: Şi umbla pe sârmă şi n-avea nici pe dracu'.
TÂNĂRUL 2: Sigur că n-avea nici pe dracu'.
TÂNĂRUL 1: Eu zic să-l croim.
TÂNĂRUL 2: Şi eu zic tot să-l croim.
CRISTIAN: Domnilor, staţi puţin. Staţi, că lucrurile-s mai complicate decât spuneţi voi. Dacă pui mâna pe-o singură sârmă, nu păţeşti nimic. De asta supravieţuiesc ciorile, porumbeii şi veveriţele.
TÂNĂRUL 1 (*spre CRISTIAN*): Şi vrăbiile.
TÂNĂRUL 2 (*spre CRISTIAN*): Şi vrăbiile.
CRISTIAN: Şi vrăbiile. Dar dacă pun mâinile pe ambele sârme, eu devin conductor.
TÂNĂRUL 1 (*nelămurit*): Conductor de tren?
TÂNĂRUL 2 (*nelămurit*): Conductor de tren?
CRISTIAN (*din nou perplex*): Conductor de curent, nu de tren.
TÂNĂRUL 1: Şi ce treabă are trenul cu curentul?

TÂNĂRUL 2: Da. Ce, trenul merge pe curent?

CRISTIAN: Da, normal. Merge pe curent. Asta doar dacă nu mergeţi cu un tren vechi, dintr-ăla pe aburi. Sau ceva mai nou, dar tot vechi, pe motorină.

TÂNĂRUL 1: Unde să mergem?

TÂNĂRUL 2: Chiar: unde să mergem?

CRISTIAN (*exasperat*): Unde vreţi voi!

TÂNĂRUL 1: Noi nu vrem să mergem nicăieri.

TÂNĂRUL 2: Nicăieri.

CRISTIAN (*dând ochii peste cap*): Dar nici n-am zis să mergeţi! Eu ziceam doar că devin conductor de curent dacă pun mâna pe sârme. Iar dacă voi puneţi mâna pe mine, muriţi şi voi. Atât am zis.

Cei doi tineri se privesc unul pe celălalt, tot nelămuriţi.

TÂNĂRUL 1: E nebun, nu-i aşa?

TÂNĂRUL 2: Nu-i aşa?

TÂNĂRUL 1: Ştii ce zic eu? Să nu riscăm cu nebunul. Hai să luăm nişte pietre. Îl croim cu pietre.

TÂNĂRUL 2: Cu pietre.

TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2 caută împrejur. Nici urmă de piatră.

TÂNĂRUL 1: Hai să luăm de-acolo nişte pietre. (*Arată spre dreapta.*) De la fabrica aia de pavele.

TÂNĂRUL 2: La fabrica aia de pavele sunt pietre.

TÂNĂRUL 1 (*ridicându-se*): Haide.

TÂNĂRUL 2 (*ridicându-se*): Haide.

Se îndreaptă amândoi spre ieşirea din scenă. CRISTIAN priveşte în urma lor şi-şi face o cruce mare. Se dezechilibrează, e cât pe ce să cadă. Se prinde în ultimul moment.

3.

POVESTITORUL: *După ce se redresează, Cristian îşi reia poziţia de aruncare. Capul aplecat mult, o mână desprinsă de pe stâlp. Exact în clipa asta intră CUMNATUL. Nervos, transpirat, obosit, îmbrăcat la repezeală. Îl vede pe CRISTIAN, dă să-i spună ceva, însă respiraţia sacadată, în căutare de aer, îl opreşte. Se apleacă, aşezându-şi mâinile pe genunchi şi străduindu-se să-şi regăsească ritmul respiraţiei. CRISTIAN, văzându-l la rândul său, îşi îndreaptă corpul, dă din nou ochii peste cap şi, ţinându-se cu o mână de stâlp, îşi pune cealaltă mână în şold.*

CRISTIAN (*pentru sine*): E clar, am una dintre zilele mele ghinioniste. (*Către CUMNAT.*) N-ai fi putut să mai întârzii un minut?

CUMNATUL (*agitat*): Cristi… Nu te arunca, frate.

CUMNATUL se repede la piciorul stâlpului, se pune în fund sub el. CRISTIAN, uimit de reacţia CUMNATULUI său, se prinde cu ambele mâini de stâlp şi se aburcă pe vârful lui. Cu grijă, se pune cu fundul pe vârful stâlpului, privind nelămurit în jos, spre cel de dedesubt.

CRISTIAN: Te-a prins brusc dragostea de frate? Mă rog, fie şi prin alianţă. La telefon, nu păreai deloc aşa de interesat de soarta mea, îmi vorbeai doar de datoria pe care o am la tine.

CUMNATUL (*fără să se uite la el*): Se mai schimbă omul. (*Ridică bărbia, îl priveşte peste cap.*) Nu te arunca, frăţioare. Eşti tânăr, în puteri. Ai o viaţă înainte. (*Priveşte peste umăr în dreapta, apoi în stânga.*) Şi-apoi, oricum, sunt eu aici. Nu te

las. Dacă te arunci, cazi pe mine. Poate mă omori. Poate mă schilodeşti. Cum o să trăieşti cu asta pe cap?

CRISTIAN (*pufneşte*): Cred că nu prea înţelegi. Păi, tocmai asta e: n-o să trăiesc nici cu asta, nici cu altceva pe cap. N-o să mai trăiesc deloc. (*Pauză.*) Dar tot nu pricep: de ce-ţi pasă aşa, deodată? (*Îi vine o idee, i se iţeşte un zâmbet cald, cât o speranţă.*) Ai vorbit cu soţia mea, aşa-i? Ea te-a făcut să-ţi schimbi părerea. Te-a trimis aici să mă păzeşti până ajunge…

CUMNATUL (*fără să-şi schimbe poziţia, dă larg din mâini*): Am vorbit, naiba să mă ia. Dar abia după ce-am sunat-o pe reportera aia de la televiziune. C-aşa e omul. Dacă nu gândeşte de două ori înainte să taie o dată…

CRISTIAN (*îngrijorat*): Ce-ai făcut? Ai sunat la televiziune? Pe cine? De ce?

CUMNATUL (*supărat pe el însuşi*): Ce puteam să fac? M-am gândit că, dacă tot e să te faci de râs, măcar să te ştie toţi. Şi m-am mai gândit că poate te răzgândeşti, dacă afli că te vede atâta lume. Doar n-o să te arunci în direct, la televiziune, nu?

CRISTIAN (*pufneşte*): Şi vine?

CUMNATUL: Tocmai asta e, că vine. (*Se uită la ceas.*) E cinci fără zece. Trebuie să ajungă.

CRISTIAN: Păi, şi-atunci, de ce eşti supărat? Nu asta voiai?

CUMNATUL (*dă iar din mână*): Pentru că pe urmă am vorbit cu nevastă-ta şi…

CRISTIAN: Vine şi ea?

CUMNATUL: Mai încolo. Lucrează, săraca, şi sâmbăta ca să aibă ce să-ţi pună pe masă. Iar azi trebuie să lucreze peste program. Mi-a zis că nu întârzie peste ora şase şi m-a rugat să-ţi transmit să nu te-arunci până n-ajunge şi ea.

CRISTIAN: Poftim?!

CRISTIAN îşi plesneşte palmele una de alta, iritat. Speriat de zgomotul palmelor, CUMNATUL sare din loc, depărtându-se de stâlp.

CRISTIAN: Gata, hai să-ncheiem povestea asta. E de-a dreptul stupid.

Dă să se ridice pe vârful stâlpului.

CUMNATUL (*urlă*): Stai!

CRISTIAN e cât pe ce să cadă, alunecă puţin, se prinde în ultimul moment de stâlp.

CRISTIAN: Ai înnebunit? Ce urli aşa? Văd că mă faci tu să mor accidental, în loc s-apuc eu să mă arunc.

CUMNATUL (*nervos*): Ce să-ţi zic! Te fac eu să mori acci… (*Se opreşte brusc; o clipă e gânditor, apoi figura i se destinde.*) Accidental. Accidental?

CRISTIAN: Accidental, neaccidental, lasă-mă în pace. Du-te de unde-ai venit. Haide, că n-am chef să-mi vină ăia de la televiziune înainte. Şi nici pe tine nu te vreau drept martor. Aş prefera ca ultimii oameni pe care-i văd să fie alţii. Sau să nu fie nici unul.

În timp ce CRISTIAN vorbeşte, CUMNATUL îşi scoate telefonul mobil şi apelează pe cineva, după care îl duce la ureche. Imediat după asta, ridică un deget spre CRISTIAN, fără să-l privească, atenţionându-l astfel să tacă.

CUMNATUL: Tot eu sunt. (*Pauză.*) Da, e pe stâlp, nebunul. Dar nu de asta te-am sunat, n-am timp de palavre. Ascultă, cum ziceai că e asigurarea aia a lui? (*Pauză.*) Aha. Şi dacă nu-i sinucidere? (*Pauză.*) Ei, uite-aşa. Să zicem c-a urcat pe stâlp pentru… Nu ştiu, naiba ştie. A urcat să fure curent. A urcat acolo şi-a căzut de-acolo în cap, complet *ac-ci-den-tal*. Ţi-ai mai lua banii în cazul ăsta? (*Pauză. Pe chipul cumnatului se întinde un zâmbet lung, satisfăcut.*) Mulţumesc. Hai, pa, că n-am timp. (*Pauză.*) Da, normal: dacă se întâmplă ceva, te

anunţ. Tu vezi-ţi de treabă liniştită. Pa.

Se întoarce triumfător, cu un zâmbet larg, spre CRISTIAN.

CUMNATUL: Băi, cumnate… Dragul meu cumnat… (*Cu mâna dreaptă, face un gest ca de invitaţie.*) Aruncă-te!

CRISTIAN (*încurcat, încruntându-se*): Cu ea ai vorbit?

CUMNATUL (*tot zâmbitor*): Cu ea.

CRISTIAN: Despre ce era vorba? Ce asigurare?

CUMNATUL (*satisfăcut, calm*): Poate ai uitat, dar când aţi făcut creditul, ai semnat şi o asigurare de viaţă. În caz că mori *acci-den-tal*. Banca te obligă la asigurare, ca să nu rămână biata soră-mea cu o aşa datorie. Eu v-am împrumutat, soră-mea a rambursat cea mai mare parte a împrumutului, dar şi-a mai lăsat un pic şi-n buzunare, aşa, pentru zile negre. Poate nu ştiai nici asta, dar cât timp împrumutul nu-i lichidat complet, asigurarea pe viaţă funcţionează. Dar să vezi întâmplare: e mult mai mare decât restul sumei rămase de lichidat. E mai mare şi decât datoria pe care o aveţi la mine. Aşa că pofteşte. Tu ocupă-te să mori, eu o să mă ocup de partea accidentală. Dar grăbeşte-te, că imediat apare aia de la televiziune. Şi ea vine aici pentru o sinucidere, aşa cum am apucat să-i spun. Nu pentru o moarte accidentală.

CRISTIAN se încruntă, se strâmbă dezgustat, pricepe toată tărăşenia. Se ridică iar, aşezându-se în fund, pe vârful stâlpului. Îşi încrucişează braţele la piept, ceea ce-l nemulţumeşte vădit pe cel de jos.

CRISTIAN: Să-i aşteptăm atunci. O să mă arunc în faţa tuturor, cu camera de filmat pe mine. Să fie clar că mă omor eu, din proprie voinţă.

CUMNATUL (*enervat*): Mă, dar tu n-ai pic de ruşine? După ce n-ai făcut nici o brânză toată viaţa, n-ai atâta obraz ca măcar să mori cu folos? Ce contează dacă lumea ştie că te-ai omorât

singur sau că ai căzut? Pentru tine-i tot un drac. Pentru nevastă-ta şi pentru mine, lucrurile se schimbă. Hai, nu te prosti: aruncă-te-n cap şi gata, am rezolvat problema. Ce mare căcat?

CRISTIAN (*hohoteşte uşor, apoi vorbeşte mai mult pentru sine, chiar dacă i se adresează CUMNATULUI*): Lumea… (*Pauză, reia.*) Lumea e suma perspectivelor noastre. Eu o privesc de-aici, de sus, din punctul ăsta. În toată lumea asta mare, cu miliarde de oameni, numai eu sunt în clipa asta în punctul ăsta. Perspectiva mea e unică. Tu mă priveşti de-acolo, de jos, fără să-ţi dai seama că şi tu eşti unic în lume. Numai tu ai în faţă perspectiva asta.

CUMNATUL: Ce naiba tot bolboroseşti acolo?

CRISTIAN: Fiecare om are o perspectivă unică, în fiecare moment prezent. Iar lumea e compusă din toată suma asta de perspective. Unu + unu + unu + unu + unu… Lumea e suma totală. Şi-acum, fii atent: dacă din suma asta ai eliminat o singură cifră, un unu, nu mai ai aceeaşi sumă totală. E o altă sumă. Iar suma e lumea şi lumea e suma. Îţi dai seama că, dacă mă arunc, suma se schimbă, deci lumea se schimbă? Dispariţia unei singure fiinţe, deci a perspectivei acelei fiinţe, anulează lumea şi duce la apariţia altei lumi, una cu totul nouă. Pricepi măcar asta? Dacă mă arunc, lumea ta moare odată cu mine. Şi nu te duce capul să înţelegi atâta lucru…

CUMNATUL: La filosofii dintr-astea eşti bun. La atât eşti bun. Dar îţi aduc filosofiile astea vreun ban? Ce-i mai bine, să faci filosofii sau pavele?

Îl priveşte lung şi dispreţuitor pe CRISTIAN, care se uită-n zare, transpus. Apoi, cu paşi înceţi, se apropie de stâlp, în timp ce CRISTIAN îşi continuă discursul.

CRISTIAN: Am citit undeva că, într-o secundă, se nasc trei oameni pe lume şi mor aproape trei. Asta înseamnă că lumea în care

trăim e cu totul alta de cinci-şase ori pe secundă. Şi nici nu ne dăm seama de asta.

Se lasă tăcerea. CUMNATUL a ajuns sub stâlp. E clar că pregăteşte ceva. CRISTIAN, prins cu gândurile sale, nu-l mai urmăreşte.

CUMNATUL (*brusc, urlă din toţi rărunchii*): Hăăăăăăă!

CRISTIAN (*revenindu-şi din visare, fără să se sperie însă, spre CUMNAT*): Serios? Ce să cred: că ţi s-a părut că sughit sau c-ai vrut să-mi aranjezi accidentul de care vorbeai mai înainte?

CUMNATUL (*pocnindu-şi dezamăgit palmele*): Eşti dracu' gol, ăsta eşti tu. Dracu' gol. Filosofu' lu' peşte. Să te ia naiba!

CRISTIAN, în aceeaşi poziţie, zîmbeşte. Privirea îi e atrasă apoi, brusc, în stânga lui, către intrarea din dreapta a scenei, de unde se-aud zgomote. CUMNATUL priveşte şi el într-acolo.

4.

POVESTITORUL: *Intră în scenă REPORTERA, aproximativ 25 de ani, urmată de CAMERAMAN, care n-are mai mult de 40. Femeia e agitată, are un microfon în mână, vine direct sub stâlp. CAMERAMANUL, atent, profesional, se aşază în mijlocul scenei, cu spatele la public, ducând camera pe umăr, pregătit să filmeze.*

REPORTERA: Uf, bine c-am ajuns. (*Se uită la ceas, dă din cap nemulţumită.*) Drumul e blocat, nişte idioţi au scos câteva pachete cu pavele de piatră în mijlocul drumului. Nu se mai satură. Lucrează şi-n weekend, asta înţeleg. Dar să le pui în mijlocul drumului, să nu se mai poată trece…

CUMNATUL (*impacientat*): Unde-aţi văzut asta?

REPORTERA (*arată cu mâna spre intrare*): Peste drum, într-acolo. E o fabrică de pavele, se vede şi de-aici.

CUMNATUL: Ştiu, e a mea. Dar nu lucrează nimeni azi acolo. E doar paznicul… (*Pauză. CUMNATUL se plesneşte cu mâna peste frunte.*) Să vezi că iar s-a îmbătat, nebunul.

Ţâşneşte din scenă, fără a mai privi în urmă. CRISTIAN, de pe stâlp, începe să râdă cu poftă. REPORTERA îl priveşte uimită, apoi dă din umeri indiferentă. Priveşte spre CAMERAMAN.

REPORTERA: E gata totul? (*Îşi consultă din nou ceasul.*) În două minute şi patruzeci de secunde intrăm în direct. (*Spre CRISTIAN, care continuă să râdă.*) Vă simţiţi bine, domnule? Adică să nu-mi spuneţi că sunteţi vreun nebun, că se duce naibii reportajul meu. Nebunii care se omoară sunt complet neinteresanţi.

CRISTIAN: Nu, staţi liniştită, nu-s nebun. Râd pentru că ăia care-i fură pavelele cumnatului meu au fost pe-aici. S-au dus la fabrică să culeagă pietre pentru a le arunca în mine. E un fel de ironie aici, nu vedeţi? Nici n-am apucat să mor şi simplul meu gest de-a mă urca pe stâlp i-a schimbat deja lumea cumnatului meu.

REPORTERA: I-a schimbat lumea? Sigur vă simţiţi bine? Sună cam ciudat ce-mi spuneţi.

CRISTIAN (*încă zâmbind*): Nu, vă asigur, nu sunt nebun. Ceea ce am spus venea în continuarea unei idei…

CAMERAMANUL: Două minute.

REPORTERA (*neîncrezătoare*): Aveţi vreun act doveditor?

CRISTIAN: Act? Am cartea de identitate. Dar la ce vă trebuie?

REPORTERA: Nu-i bună. Mă refeream la un act medical. V-am zis, nu vreau să mă fac de râs: nu prezint un caz cu un nebun ca şi cum ar fi un caz cu un om normal, deprimat, disperat. Vreau doar să mă asigur. Aveţi dosarul medical la dumneavoastră?

CRISTIAN (*uluit*): Poftim?!

REPORTERA (*nemulţumită*): Mda, e clar. Mă rog, nu prea mai avem timp. O să folosesc un chestionar scurt, vă rog să-mi răspundeţi cu da sau nu. Aţi înţeles?

CRISTIAN, tot mai uimit, o fixează cu privirea, fără să-i răspundă. REPORTERA scoate rapid un carnet şi-un pix din poşetă. La fiecare răspuns al lui CRISTIAN, va bifa în acest carneţel.

REPORTERA: V-am zis că n-avem timp. Haideţi, ajutaţi-mă măcar cu atât, dacă acte doveditoare n-aveţi.

CAMERAMANUL: Un minut şi douăzeci de secunde.

REPORTERA: V-a înşelat nevasta?

CRISTIAN: Nu, de unde v-a venit?

REPORTERA (*bifează în carneţel şi continuă*): Vă rog, da sau nu, atât. Sunteţi gay şi vă simţiţi exclus de societate?

CRISTIAN: Ce naiba? Nu sunt, normal.

REPORTERA (*ridică privirea*): Nu sunteţi normal?

CRISTIAN: Nu, normal că nu sunt gay!

REPORTERA: Dar sunteţi normal?

CRISTIAN (*exasperat*): Da!

REPORTERA (*zâmbind*): În regulă, nu vă enervaţi. *Double check*, ştiţi… (*Brusc.*) Aveţi vreo boală incurabilă?

CRISTIAN: Nu.

REPORTERA (*spre CRISTIAN*): Vreo afacere în faliment?

CRISTIAN: Nu.

REPORTERA: Copii din flori aveţi?

CRISTIAN: Nu. Ce întrebări sunt astea?

REPORTERA: Vreau să elimin motivele banale de sinucidere. Cu cât avem un caz mai spectaculos, cu atât ne creşte *rating*-ul.

CAMERAMANUL: Patruzeci de secunde.

REPORTERA (*vorbeşte tot mai repezit*): Încă nişte întrebări generale, foarte-foarte rapide, vă rog mult. După care intrăm în direct. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi răspunde fără alte comentarii, oricât de ciudate vă vor părea.

CRISTIAN (*cedând*): Bine, fie, daţi-i drumul.

REPORTERA: Pământul se învârte în jurul Soarelui?

CRISTIAN: Da.

REPORTERA: Râul curge la vale?

CRISTIAN: Da.

REPORTERA: Cercurile sunt rotunde?

CRISTIAN: Da.

REPORTERA: Sunteţi nebun?

CRISTIAN (*luat de val*): Da… (*Îşi dă seama, revine.*) Adică, nu. Nu! Cum să fiu nebun, nu v-am zis?

REPORTERA (*zâmbeşte mulţumită*): *Triple check*, nu vă supăraţi pe mine.

CAMERAMANUL: Zece, nouă, opt…

REPORTERA (*ţinută profesională, se îndreaptă spre cameră, ridică microfonul spre gură*): Gata, intrăm. (*Spre CAMERAMAN.*) Ne ai pe amândoi în cadru, da?

CAMERAMANUL (*ridică un deget, semn că totul e ok*): ...trei, doi, unu. *Go*!

REPORTERA: Dragi telespectatori, aşa cum v-am obişnuit, transmitem în direct, în exclusivitate pentru dumneavoastră, cele mai neobişnuite situaţii din oraşul nostru. Astăzi, un caz dramatic: un cetăţean, sătul de batjocura la care suntem supuşi în propria ţară de politicienii de la guvernare, a luat decizia de a-şi încheia existenţa, în semn de protest. O să-l rog să-şi exprime gândurile care l-au adus în situaţia asta. (*Se întoarce pe jumătate spre stâlp, privind către CRISTIAN.*) Aş vrea să vă întreb mai întâi dacă i-aţi votat pe cei care ne conduc şi cât de mult regretaţi asta în acest moment...

Ridică microfonul spre CRISTIAN.

CRISTIAN (*consternat*): Ce legătură are situaţia în care sunt eu cu politica?

REPORTERA (*coboară microfonul*): Totul are legătură cu politica. N-aţi fi ajuns să faceţi aşa ceva dacă cei de la guvernare nu v-ar fi dezamăgit. Sunteţi de acord, spre exemplu, cu corupţia din Parlament şi Guvern?

CRISTIAN: Nu.

REPORTERA: Sunteţi de acord cu şomajul în rândurile tinerilor?

CRISTIAN: Nu.

REPORTERA: Sunteţi de acord cu creşterea preţurilor la alimente?

CRISTIAN (*ezită*): Nu.

REPORTERA (*se întoarce cu spatele la CRISTIAN, revenind la cameră*): Iată deci, dragi telespectatori, testamentul moral pe care un cetăţean al acestei ţări îl lasă lumii în care trăim: un protest ferm, decisiv şi dramatic la adresa corupţiei actualilor guvernanţi, a politicilor greşite care creează şomaj, a deciziilor care duc la mărirea preţurilor şi, implicit, la moartea prematură a mii şi mii de pensionari. Un act eroic, în cele din urmă, pe care postul nostru de televiziune

îl va onora cu prezenţa până în ultimul moment.

CRISTIAN face semn de sus că ar vrea să adauge ceva. CAMERAMANUL îi atrage atenţia REPORTEREI printr-un semn.

REPORTERA: Se pare însă că eroul acestei zile mai are de adăugat ceva. Să-l ascultăm.

Îndreaptă microfonul spre CRISTIAN, care se apleacă puţin spre el.

CRISTIAN (*ton calm, coborât*): Voiam să adaug doar că m-aţi înţeles un pic greşit: nu am nici o intenţie să mă sinucid. Am urcat pe stâlp doar pentru a fura nişte curent. (*Pauză.*) Asta e tot ce-am dorit să declar.

Îşi îndreaptă ţinuta, zâmbeşte.
REPORTERA rămâne o clipă cu ochii măriţi, cu gura căscată, cu mâna ce ţine microfonul înţepenită în aer. Îşi revine însă, se apleacă pentru a ieşi din cadru, duce rapid microfonul la gură şi imită zgomotul produs de vânt.
CAMERAMANUL mută urgent camera spre spectatori, luând cadre aleatorii.

REPORTERA: Vremea nu ne e favorabilă, dragi telespectatori… Vom reveni cu amănunte, pe măsură ce situaţia o va cere…

Rămâne câteva clipe încremenită cu microfonul în mână, până când CAMERAMANUL îi face un semn că au ieşit din direct. Se întoarce, furioasă, spre CRISTIAN, care o priveşte înveselit, cu un zâmbet în colţul gurii.

REPORTERA: Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Cât de egoist poţi să fii? Vin aici într-o fugă, îmi dau sufletul, te scot erou, ca să nu mori degeaba, iar tu îmi distrugi cariera? Ştiam eu că eşti

nebun! Doamne-Dumnezeule, aşa-mi trebuie dacă nu verific dosarul medical înainte. (*Spre CAMERAMAN.*) I-am spus sau nu i-am spus şefului că nu funcţionează întotdeauna chestionarul ăla? Nebunii te pot păcăli, dosarul e sfânt!

CAMERAMANUL: Dacă nu întârziam din cauza pavelelor, aveai timp să-l aplici în întregime. Ţi-ar fi dat rezultate mai exacte.

REPORTEREI îi sună telefonul. Îl scoate din poşetă, îl duce la ureche, se îndepărtează câţiva paşi.

REPORTERA: Da. (*Pauză.*) Credeam că e o informaţie sigură, am primit un apel că vrea să se omoare. (*Pauză.*) Nu, nu-l cunoşteam, dar… (*Pauză.*) Evident că i-am aplicat chestionarul. (*Pauză.*) Bun, de-acord, intru iar, dar dacă n-o să vrea să se arunce nici atunci? (*Pauză.*) O să fac tot posibilul. (*Pauză.*) Da, da, până la şi patru'ş'cinci, când intră sportul. Dar dacă nu merge, n-aş putea intra la ştirile de la şapte? (*Pauză.*) Ok. Încerc s-o rezolv până la şi patru'ş'cinci. (*Închide telefonul. Spre CAMERAMAN.*) Şeful, bineînţeles.

CAMERAMANUL: Ce vrea?

REPORTERA: Dacă nu rezolvăm totul pentru o nouă intrare, până la şi patru'ş'cinci, m-a ameninţat că ne trimite la ştirile de dimineaţă.

CAMERAMANUL: Salariul meu ar rămâne acelaşi?

REPORTERA (*înfuriată*): Doar de asta-ţi pasă, nu? (*Face doi paşi înapoi spre stâlp, strigând spre CRISTIAN.*) Vezi ce mi-ai făcut? Vezi în ce situaţie m-ai pus?

CRISTIAN: V-am chemat eu cumva aici?

REPORTERA: Nu, nu m-ai chemat tu, m-a sunat unul care zicea că-i cumnatul tău. Ştii ceva? Dacă-mi distrugi cariera, în cârdăşie cu ăla, vă dau în judecată pe amândoi. Faceţi farse pe seama carierei mele? Vă dau în judecată de nu vă vedeţi. O să vă oblige judecătorul să vă aruncaţi în cap! Şi pe tine, şi pe el!

CRISTIAN: Nu v-am făcut nici o farsă. Repet: nu eu v-am chemat.

REPORTERA: Şi ăla, cumnatul tău, unde e? De ce n-a venit?

CRISTIAN: E proprietarul fabricii de pavele, cel cu care-aţi vorbit la început. (*Privirea îi este atrasă de-un zgomot în stânga lui, spre intrarea în scenă.*) Şi dacă tot vorbeam de lup, iată că lupul se-ntoarce…

REPORTERA şi CAMERAMANUL îşi îndreaptă, la rându-le, privirile către intrare.

5.

POVESTITORUL: *În scenă intră, mai întâi, TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2, ambii speriaţi, cu mâinile ridicate. În urma lor apare CUMNATUL, care are în mână un pistol, îndreptat spre cei doi. REPORTERA scoate un ţipăt scurt, ascunzându-se în spatele CAMERAMANULUI. De-acolo, i se adresează acestuia pe un ton coborât, dar înfricoşat.*

REPORTERA: Filmează tot. Cu asta sigur ne bagă la ştirile de la şapte.

CAMERAMANUL duce camera pe umăr.

CUMNATUL (*agitând pistolul prin aer*): Ce faceţi? Mă filmaţi pe mine? Filmaţi-i mai bine pe tâlharii ăştia doi, ei voiau să-mi fure pavelele. Ce treabă aveţi cu mine? Eu sunt om cinstit.

REPORTERA (*din spatele CAMERAMANULUI, ton coborât*): Aveţi un pistol în mână, nu vă supăraţi că vă spun.

CUMNATUL (*priveşte pistolul*): Ăsta? Păi, am permis pentru el. Îl ţin în biroul meu din fabrică. L-am recuperat de-acolo. Cu un pistol ţintit spre ei (*arată spre cei doi tineri*), ştiţi ce repede au dus pavelele înapoi de unde le-au luat? Cum altfel să mă fi descurcat cu tâlharii ăştia?

TÂNĂRUL 1: Nu suntem tâlhari. Nu era nimeni acolo, am crezut că-i o fabrică părăsită.

TÂNĂRUL 2: Da, am crezut că-i părăsită.

TÂNĂRUL 1: Avem un prieten care lucrează în construcţii. Am scos pavelele în stradă şi l-am aşteptat să vină cu maşina. Credeam că-s vechi, că au ieşit din termenul de garanţie. Dacă am fi vrut să furăm, am fi scos pavelele aşa, în văzul

lumii?

TÂNĂRUL 2: Chiar aşa, am fi scos pavelele?

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2, corectându-l*): În văzul lumii.

TÂNĂRUL 2 (*spre TÂNĂRUL 1, cerându-şi scuze din atitudine*): M-am încurcat, sunt speriat. (*Spre CUMNAT.*) În văzul lumii.

CUMNATUL: Ia lăsaţi poveştile, că oricum nu cred o iotă.

REPORTERA (*îndrăznind să iasă de după CAMERAMAN*): La drept vorbind, sună destul de raţional ce spun ei. Până la urmă, de furat se fură noaptea, nu ziua.

CRISTIAN (*ironic*): Numai curent se fură ziua.

REPORTERA (*spre CRISTIAN*): A vorbit cineva cu tine? Tu să deschizi gura atunci când eşti întrebat, da?

CUMNATUL (*agitând, pe toată durata replicii, pistolul*): De parcă se poate abţine. E mare filosof, nu v-aţi dat seama? Şi pe sorămea o înnebuneşte cu vorbele, fără a face însă nimic. Nici măcar să se omoare nu-i în stare. Un trântor. (*Se apropie de camera de filmat, ca să fie sigur că e auzit, dar prefăcându-se totodată că nu e interesat de ea.*) Alţii muncesc de dimineaţă până seara, construindu-şi viitorul. Şi nu numai pe-al lor, ci şi pe-al oraşului, pe-al ţării. Spre exemplu, nu c-aş vrea să mă laud, dar pot vorbi cu cinste despre mine. Am o fabrică de pavele, cea mai bună din toată regiunea noastră. Se numeşte Pavel SRL. (*Râde uşor.*) Se înţelege de ce am numito aşa, nu? Mai întâi, pentru că Pavel e numele meu. Apoi, pentru că e un nume predestinat: unde puteţi găsi pavele mai bune ca la Pavel?

REPORTERA: Deci dumneavoastră sunteţi cumnatul? Cu dumneavoastră am vorbit la telefon?

CUMNATUL (*n-o bagă în seamă, deşi se preface a i se adresa ei; continuă să vorbească, agitând totodată, fără să-şi dea seama, pistolul*): Fabrica Pavel SRL produce pavele industriale, rezidenţiale, ecologice, borduri, jardiniere, rigole. Avem o ofertă variată şi bogată. Fabrica Pavel SRL vă oferă tot ceea ce e necesar pentru o amenajare arhitectonică ambiţioasă şi spectaculoasă. Politica noastră constă în anticiparea,

satisfacerea şi chiar depăşirea dorinţelor clientului, căci cuvântul-cheie al tuturor lucrătorilor din cadrul Fabricii Pavel SRL este „calitatea”.

În timpul peroraţiei lui, TÂNĂRUL 1 îi face un semn TÂNĂRULUI 2 şi imediat ambii încep să se îndrepte, păşind cu paşi mici înapoi, spre ieşirea din scenă.

REPORTERA (*plescăind nemulţumită, spre CAMERAMAN*): Ai înregistrat şi asta?

CAMERAMANUL (*zâmbind*): Cu ce? E camera de direct, nu înregistrează nimic. Credeam că mi-ai spus să filmez doar ca să-l speriem…

CUMNATUL: Poftim? Adică nu m-aţi filmat?

CAMERAMANUL: Păi, nu eraţi nemulţumit că vă filmez? N-am înregistrat nimic.

CUMNATUL dă din mână nervos. Cu coada ochiului, îi vede pe cei doi tineri, care-s acum aproape de ieşire. Ridică pistolul spre ei.

CUMNATUL (*urlă*): Stop!

Cei doi încremenesc, ridică mâinile speriaţi.

TÂNĂRUL 1: Nu trageţi, vă rog.

TÂNĂRUL 2: Vă rog, nu trageţi.

TÂNĂRUL 1: Suntem băieţi de treabă, să ştiţi. Nu suntem infractori. N-am face rău nici unei muşte.

TÂNĂRUL 2: Nu i-am face rău unei muşte.

CRISTIAN: De ce i-aţi face rău unei muşte, când puteţi să aruncaţi cu pietre într-un om, nu? Ia spuneţi-i cumnatului meu de ce v-aţi dus în fabrica lui. Nu cumva ca să culegeţi nişte pietre, pentru a avea cu ce să aruncaţi în mine?

REPORTERA (*pentru sine*): Nu că n-ai merita.

TÂNĂRUL 1 (*către CUMNAT*): Am vrut, e adevărat. Dar asta numai

pentru că am crezut că-i hoţ de curent.

TÂNĂRUL 2 (*către CUMNAT*): Hoţ de curent, asta am crezut că e.

REPORTERA: Asta şi e. Aşa a declarat la televiziune, în direct. Noi venim aici să luăm un interviu unui sinucigaş, ca să aflăm, în direct, că stă cocoţat pe stâlp ca să fure curent.

TÂNĂRUL 1 (*spre CRISTIAN*): Ziceaţi că nu furaţi curent.

TÂNĂRUL 2 (*spre CRISTIAN*): Da. Ziceaţi că n-aveţi pungă.

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2*): Taci, mă, ce-i cu tine? Curentul nu stă în pungă.

TÂNĂRUL 2 (*spre TÂNĂRUL 1*): Aşa-i, curentul nu stă în pungă.

TÂNĂRUL 1: Şi-atunci, de ce-ai zis că n-are pungă?

TÂNĂRUL 2: Păi, de ce? Are?

TÂNĂRUL 1: Nu. Dar nici n-are nevoie.

TÂNĂRUL 2: Clar că n-are nevoie.

TÂNĂRUL 1: Şi-atunci? Ce treabă are curentul cu punga?

TÂNĂRUL 2: Exact asta mă întreb şi eu: ce treabă are curentul cu punga?

CUMNATUL (*făcând semn cu mâna-n care ţine pistolul către banca dintre primul şi al doilea stâlp, din dreapta lui CRISTIAN*): Gata, gata, că mă înnebuniţi! Ia aşezaţi-vă voi cuminţi acolo (*indică banca*), cât timp am eu o vorbă cu doamna reporteră, da? Şi pe urmă văd eu cum stă treaba şi cu voi, tâlharilor. Hai, mişcaţi-vă.

Cei doi tineri se conformează. Se duc spre banca din dreapta şi se aşază, continuându-şi discuţia în şoaptă, neauziţi – înţelegem doar din gesturile pe care le fac că vor continua să dezbată subiectul început anterior.

CUMNATUL se îndreaptă spre REPORTERĂ şi CAMERAMAN în partea din faţă a scenei. De sus, CRISTIAN priveşte amuzat când spre cei doi tineri, când spre cei din faţă, bălăngănindu-şi în tot timpul ăsta picioarele.

CUMNATUL (*cu voce coborâtă, către REPORTERĂ*): Nebunul ăsta (*face un gest către CRISTIAN*) chiar a declarat la televizor că

a venit aici ca să fure curent?

REPORTERA: Eu ar trebui să mă supăr pentru asta. M-aţi chemat la o sinucidere. Am intrat în direct să prezint o sinucidere. Şi m-am trezit, tot în direct, cu un furt de curent. Asta-mi face praf cariera. Unde-i sinuciderea pe care mi-aţi promis-o?

CUMNATUL: O s-o aveţi. Vreau doar să mă asigur: n-a zis nici o clipă că se omoară?

REPORTERA: Nu! Iar eu mai am (*se uită la ceas*) paişpe minute din programul de ştiri. Şi dacă nu intru iar în direct ca să anunţ ceva dramatic, directorul m-a ameninţat că mă zboară.

CAMERAMENUL: La ştirile de dimineaţă.

REPORTERA: Şi ce? Aia se mai numeşte carieră?

CAMERAMANUL: Dacă salariul e acelaşi, pe mine nu mă doare.

REPORTERA: Omule, tu chiar crezi că salariul e totul?

În timpul discuţiei dintre cei doi oameni de televiziune, CUMNATUL se duce spre banca pe care stau TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2. Se aşază lângă ei, fluturând în continuare ameninţător pistolul, şi începe să le explice ceva.

CAMERAMANUL: Dar ce-ar mai fi?

REPORTERA: O carieră.

CAMERAMANUL: Adică?

REPORTERA: Adică: eşti acum la „Ştirile de la 5”. Eşti bun. Prinzi multe directuri. *Rating*-ul îţi creşte. Te bagă la „Ştirile de la 7”. E *prime time*, alt *rating*. Eşti bun şi-acolo. Te remarcă directorul celui mai tare post TV. Îţi face o ofertă de *job*. Te duci acolo, mai întâi la „Ştirile de la 5”, că eşti nou. Sau chiar la alea de dimineaţă, că nu-ţi cad galoanele. Eşti bun, *rating* serios, că e cel mai tare post, te observă lumea. Avansezi. Te trezeşti în *prime time* la cea mai bună televiziune. Gata, te-ai rezolvat, ai o carieră.

CAMERAMANUL: Şi la ce te-ajută?

REPORTERA: Cum naiba la ce? Chiar nu-ţi dai seama câţi bani o să câştigi?

CAMERAMANUL (*zâmbind*): Aha. Şi nu ţi se pare cam ciudat că mi-ai spus toate astea ca să ajungi tot la salariu?

REPORTERA deschide gura să mai zică ceva, ridică un deget, apoi renunţă. E blocată, lipsită de alt argument. O scoate din încurcătură CUMNATUL, care s-a ridicat între timp de pe bancă şi a venit lângă ea.
În urma lui, cei doi tineri au început să se caţere pe stâlpii liberi aflaţi de-o parte şi de cealaltă a stâlpului pe care se află CRISTIAN – TÂNĂRUL 1 pe stâlpul din stânga, TÂNĂRUL 2 pe cel din dreapta.

CUMNATUL (*o bate uşor pe umăr pe REPORTERĂ, făcând-o atentă, arătând apoi spre tinerii care urcă pe stâlpi*): V-am rezolvat, domnişoară. (*Pauză.*) Sau doamnă?

REPORTERA: Domnişoară. Dar de ce i-aţi pus să urce?

CUMNATUL: Sunt ai dumneavoastră. Îi instruiţi ce să spună, intraţi în direct, aveţi povestea care vă interesează. Eu stau aici, lângă domnul (*arată spre CAMERAMAN*). Iar celălalt domn (*indică pistolul*) o să se asigure că băieţii de pe stâlp nu vă fac probleme.

REPORTERA (*pricepe; radioasă*): Super! Păi, în cazul ăsta, lucrurile se rezolvă şi mai bine. (*Spre CAMERAMAN.*) Sună-i repede, anunţă-i că avem povestea. *We're back in business*. (*Spre CUMNAT.*) Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Sunteţi un om de cuvânt, până la urmă.

CAMERAMANUL scoate telefonul mobil, apelează – se va îndepărta spre fundal în timp ce va vorbi cu cei de la televiziune.

CUMNATUL: Aţi crezut că degeaba sunt patronul unei fabrici de pavele? (*Pauză.*) Şi dacă tot am ajuns cu discuţia la fabrica mea de pavele: eu sunt om de afaceri. Vă ajut cu plăcere, dar nu degeaba.

REPORTERA (*uşor îngrijorată, după o ezitare*): Spuneţi.

CUMNATUL: V-am dat doi sinucigaşi (*arată cu mâna spre tinerii care, între timp, s-au cocoţat pe vârfurile stâlpilor, într-o poziţie similară celei în care se află CRISTIAN*), în loc de unul. Primul punct în care vreau să ne înţelegem: orice ar fi, cumnatul meu rămâne aşa cum s-a prezentat singur, un hoţ de curent. Dacă o să cadă de-acolo, cade accidental, nu pentru că aşa a vrut el. Aşa o să-l prezentaţi, corect?

REPORTERA: Oricum mi-a omorât povestea. Ce să mai fac cu el? Să cadă cum vrea, accidental sau nu, mie nu-mi mai pasă. Aşa că, dacă asta vreţi, accidental o să fie.

CAMERAMANUL (*a încheiat convorbirea, a revenit lângă ei; spre REPORTERĂ*): Un minut şi cincizeci de secunde.

CUMNATUL (*grăbit*): Şi punctul al doilea: după ce intraţi în direct, puneţi o casetă sau un DVD în cameră, dumneavoastră ştiţi mai bine, şi-mi faceţi un interviu în incinta fabricii mele de pavele.

REPORTERA: Şi cine credeţi că mi-l difuzează?

CUMNATUL: Asta nu-i treaba mea. Dar, fără interviu, n-aveţi intrare în direct peste un minut şi cincizeci de secunde.

CAMERAMANUL: Un minut şi treizeci de secunde.

REPORTERA (*agitată*): Bun, bun. O să-l facem. Găsesc eu o soluţie. Îl dau unui coleg, pentru o emisiune economică.

CUMNATUL (*înveselit*): Vedeţi că se poate? (*O îmbrăţişează pe REPORTERĂ.*) Cuvântul dumneavoastră?

REPORTERA: Cuvântul meu.

CUMNATUL (*îl îmbrăţişează pe CAMERAMAN*): Cuvântul dumneavoastră?

CAMERAMANUL (*mai întâi uşor perplex, apoi reacţionând la un semn al REPORTEREI*): Dacă-l vreţi, de ce nu? Doar nu mă costă nimic.

Satisfăcut de rezultatul negocierilor sale, CUMNATUL se retrage într-o parte.

REPORTERA şi CAMERAMANUL se pregătesc de lucru. El duce camera pe umăr, ea se îndreaptă spre stâlpi, poziţionându-se sub

cel al lui CRISTIAN, care continuă să privească toată scena amuzat. CAMERAMANUL se retrage cât mai mult spre faţa scenei, cu spatele la spectatori, pentru a prinde un cadru larg cu toţi trei stâlpii.

CAMERAMANUL: Cincizeci.

REPORTERA (*spre cei doi tineri*): Vă plângeţi de sistem, da? N-aveţi serviciu, abia vă descurcaţi de pe-o zi pe alta. Facultate aţi făcut?

TÂNĂRUL 1 (*pufnind*): Da, am urmat cursurile Universităţii Superioare de Barbut şi Alte Meserii.

TÂNĂRUL 2 (*pufnind şi el*): Tot felul de meserii.

REPORTERA: Deci fără. Deşi aţi fost elevi studioşi, n-aţi putut urma o facultate pentru că n-aţi avut bani să vă înscrieţi. Şi aţi venit aici, inspiraţi de gestul domnului (*arată spre CRISTIAN*), ca să protestaţi în acelaşi mod: aruncându-vă de pe stâlpi.

CRISTIAN (*ironic*): Păi, eu nu eram hoţ de curent?

REPORTERA: Poţi să taci, te rog? Înţeleg că vrei să o termini cu viaţa, treaba ta. Dar chiar ai de gând s-o termini şi pe-a mea? Atât te rog: să taci un minut, cât îmi fac eu treaba. Oricum nu se-aude ce spui dacă nu apropii microfonul. Aşa că n-ai face decât să bruiezi şi să te faci de râs: toţi or să te creadă nebun.

CRISTIAN (*dă din umeri, indiferent*): Ştiţi ceva? Oricum e inutil să vorbesc. O să tac de tot, e bine? Nu un minut, de tot. Nu văd de ce aş mai vorbi.

CAMERAMANUL: Douăzeci.

REPORTERA (*spre cei doi tineri*): Nu mai am timp, dar să vă fie clar: confirmaţi tot ce vă întreb eu, da? Atât, nimic mai mult. (*Se uită spre CUMNAT, care e lângă CAMERAMAN.*) Mă ajutaţi?

CUMNATUL (*ridică pistolul, îl flutură în aer; spre cei doi*): O să spuneţi exact ce vă cere domnişoara, aşa-i?

Tinerii dau din cap, aprobându-l.

REPORTERA se poziţionează profesional spre camera de filmat, cu microfonul în mână.

CAMERAMANUL: Cinci, patru, trei, doi, unu… *Go*!

REPORTERA: Dragi telespectatori, am revenit în direct cu povestea noastră. Lucrurile au evoluat spectaculos, aşa cum v-am obişnuit. Inspiraţi de gestul domnului pe care vi l-am prezentat deja în intervenţia anterioară, alţi doi tineri s-au alăturat protestului, ameninţând cu sinuciderea. Amândoi sunt absolvenţi ai unui liceu foarte bun, amândoi sunt foşti olimpici la matematică, română (*ezită, apoi continuă repede, aruncând cuvintele*), chimie, biologie şi fizică, amândoi au obţinut nota maximă la bacalaureat. Nici unul însă nu s-a putut înscrie la o universitate, din pricina lipsei banilor. Ar fi putut face orice facultate, sistemul însă i-a înfrânt. Indiferenţa guvernanţilor faţă de tinerii din ziua de astăzi este cronică şi, după cum puteţi vedea, creează dezastre. Sufletele tinerilor se prăbuşesc în angoasă, în disperare, în marasmul lipsei de perspective. (*Pauză dramatică.*) Mă îndrept, iată, spre unul dintre protestatari, pentru a afla ce-l îndeamnă să facă acest gest. (*Se duce către TÂNĂRUL 1, care o aşteaptă cu un rânjet tâmp în colţul gurii, fără a privi spre ea, ci fix spre cameră.*) Domnule, aşa cum mi-aţi spus înainte de a intra în direct, protestaţi energic împotriva actualei guvernări. Ce vă deranjează cel mai mult la politicienii noştri?

TÂNĂRUL 1: Că am vrut să emigrez în America acum doi ani şi nu mi-au dat viză.

TÂNĂRUL 2 (*ţipă de pe celălalt stâlp*): Nu i-au dat viză!

REPORTERA (*uşor jenată, spre TÂNĂRUL 2*): Vin imediat şi la dumneavoastră, o să vă puteţi exprima protestul. (*Spre cameră.*) Iată că tinerii noştri valoroşi, dezamăgiţi de situaţia internă, nu găsesc o altă soluţie decât emigrarea. (*Spre TÂNĂRUL 1.*) Sigur însă că, aşa cum bine ştiţi, autorităţile americane sunt cele care eliberează viza. Îmi spuneaţi însă

că vă deranjează enorm corupţia politicienilor noştri, afacerile lor veroase, nepăsarea, ticăloşia de care dau dovadă. Şi nu v-a mai rămas nimic altceva de făcut decât gestul final. Ce le transmiteţi, de pe acest stâlp, parlamentarilor şi guvernanţilor actuali?

TÂNĂRUL 1: Le transmit că nu-i adevărat că am furat şi de asta m-au condamnat. Eu doar treceam pe stradă şi o doamnă a început să strige: „Poşeta! Poşeta!”. Şi era o poşetă într-un coş de gunoi şi eu treceam pe-acolo şi poliţia m-a luat pe sus. A fost o nedreptate. Aşa că mai bine ar vorbi parlamentarii şi guvernanţii să-mi dea ăia viza de America, pentru că eu nu sunt hoţ. Altfel mă arunc în cap de-aici, chiar acum.

TÂNĂRUL 2 (*strigă*): Se aruncă în cap chiar acum! Şi mă arunc şi eu!

REPORTERA (*şi mai jenată*): Sigur că da, cuvântul-cheie e, într-adevăr, „nedreptate”. Trăim într-o ţară în care oamenii sunt condamnaţi fără vină, justiţia nu-şi face datoria, e subordonată politic actualei puteri. Nu ne mai rămâne nici o speranţă. Mă îndrept acum spre celălalt tânăr, care, după cum aţi putut auzi, nu şi-a putut stăpâni strigătele de furie, născute din ani de neputinţă şi de frustrare. (*Ajunge lângă TÂNĂRUL 2.*) Domnule, e adevărat că nu mai puteţi suporta minciunile şi politicile împotriva propriului popor duse de actualii guvernanţi?

TÂNĂRUL 2: Nu mai pot suporta minciunile şi…

Se opreşte, a uitat continuarea.

REPORTERA (*în şoaptă*): …politicile împotriva propriului popor…

TÂNĂRUL 2: …politicile împotriva propriului popor…

REPORTERA (*în şoaptă*): …duse de actualii guvernanţi.

TÂNĂRUL 2: Da, duse de actualii guvernanţi.

REPORTERA (*însufleţită*): Şi vă exprimaţi ferm împotriva înşelătoriei şi a lipsei principiilor, nu?

TÂNĂRUL 2: Lipsa principiilor, da. Asta mă omoară.

REPORTERA: Tinerii nu mai pot trăi în propria ţară, nu-i aşa?

TÂNĂRUL 2: Nu mai pot de nici o culoare!

REPORTERA (*tot mai însufleţită*): Preţurile cresc continuu, nivelul de trai a coborât dramatic.

TÂNĂRUL 2 (*grav*): Dramatic a mai coborât!

REPORTERA: Economia se prăbuşeşte.

TÂNĂRUL 2: Oi, oi, cum se mai prăbuşeşte!

REPORTERA (*înflăcărată*): Şi pe cine arătaţi cu degetul? Cine sunt vinovaţii? Numiţi-i, ca să audă o ţară întreagă. Politicienii de la putere, nu-i aşa!?

TÂNĂRUL 2: Fix politicienii de la putere!

REPORTERA (*zâmbind victorioasă, se întoarce spre cameră*): Iată, dragi telespectatori, adevărul spus limpede, clar, coerent. Şi iată unde îi aduce sistemul pe tinerii noştri capabili să emită asemenea adevăruri. Unde ne sunt speranţele? Pregătindu-se să-şi ia adio de la această lume care nu ştie să-şi respecte valorile. Unde ne sunt speranţele? (*Patetic, voce coborâtă şi tremurândă.*) Pe nişte stâlpi, doamnelor şi domnilor. Speranţele noastre sunt asemenea unor tineri cocoţaţi pe stâlpi: nu mai e loc de urcat, singurul drum e în jos. (*Pauză dramatică. Apoi continuă, grav.*) Nimic nu se poate adăuga. Doar că vă mulţumesc. Şi, desigur, că vom reveni cu amănunte în jurnalele serii.

Rămâne câteva clipe încremenită cu microfonul în mână, până când CAMERAMANUL îi face un semn că au ieşit din direct. Imediat după acest gest, răsuflă uşurată, se îndreaptă spre CAMERAMAN, îl îmbrăţişează. Se repede apoi spre CUMNAT, îl îmbrăţişează şi pe acesta.

CUMNATUL (*şi el bucuros*): Un triumf. Sunteţi extraordinară, trebuie să recunosc. M-au trecut frisoanele când v-am auzit. Dacă faceţi asta şi pentru fabrica mea…

REPORTERA: Facem, doar am promis.

CUMNATUL: Şi cum rezolvaţi cu cei doi? Nici măcar pistolul n-o să

mă ajute să-i fac să se arunce, cred că vă daţi seama.

REPORTERA (*zâmbeşte superioară*): Sunteţi dumneavoastră om de afaceri, dar nu ştiţi cum merge afacerea asta cu televiziunea. Nu contează ce arăţi, alea sunt doar imagini de fundal. Contează numai ce spui. Important e ca imaginile să te ajute să-ţi transmiţi mesajul. Iar noi am avut mesaj. Credeţi că mai interesează pe cineva ce se-ntâmplă cu ei? Vine altă ştire, vine alt direct, se ţese altă poveste. Sinuciderile trec, fie că au loc sau nu, doar mesajele rămân.

CUMNATUL (*uşor îngrijorat, arată spre CRISTIAN*): Dar cu el cum faceţi? Până la urmă, ar prinde bine să rămână înregistrat că a căzut. Asta în caz că mai are de gând să se… (*Spre CRISTIAN.*) Auzi, tu te-ai hotărât? Eu mă duc cu domnişoara şi cu domnul să facem un interviu în fabrică. Să ne mai întoarcem sau nu?

CRISTIAN dă din umeri nepăsător, nu răspunde.

REPORTERA: Ne întoarcem, de ce nu? Până la urmă, dacă un hoţ de curent cade de pe stâlp, e o ştire foarte bună. Iar o ştire bună nu strică niciodată. (*Îi face cu ochiul CUMNATULUI.*) Mesajul, cum vă spuneam. O să găsesc un mesaj minunat şi pentru situaţia asta, nu vă faceţi griji. Mergem să înregistrăm?

CUMNATUL: Oricând. Eu sunt gata.

REPORTERA, CUMNATUL şi CAMERAMANUL se îndreaptă spre ieşire.

TÂNĂRUL 1: Şi noi?

TÂNĂRUL 2: Şi noi?

CUMNATUL se opreşte, se uită la cei doi, apoi spre REPORTERĂ şi CAMERAMAN. Ezită câteva clipe până să se decidă.

CUMNATUL: Ştiţi ceva? Ia mai staţi voi pe-aici, să-i ţineţi de urât (*arată spre CRISTIAN*). Să nu-i vină vreo idee cât lipsim noi. (*Îndreaptă pistolul spre stâlpi.*) Şi să nu coborâţi de pe stâlp – asta e pedeapsa pentru c-aţi vrut să mă furaţi. (*Arată spre ieşire.*) De-acolo vă văd perfect, aşa că n-are rost să încercaţi ceva. Pistolul ăsta are rază de acţiune suficientă, dar nu garantez că vă nimeresc picioarele de la o aşa depărtare. Poate ochesc, din greşeală, un pic mai sus. Cel mai bine e să staţi cuminţi, da?

Cei doi aprobă din cap. CAMERAMANUL şi REPORTERA ies, urmaţi de CUMNAT.

6.

POVESTITORUL: *Cei trei rămân singuri, fiecare pe stâlpul său. Câteva clipe nimeni nu scoate vreo vorbă – doar se privesc unul pe celălalt, neştiind cum să deschidă discuţia. Apoi, TÂNĂRUL 1 plescăie. Zgomotul produs de el e urmat imediat de un plescăit al TÂNĂRULUI 2. CRISTIAN începe să râdă.*

TÂNĂRUL 1: De ce râzi?

TÂNĂRUL 2: Chiar aşa, de ce râzi?

CRISTIAN: Pentru că mi-a venit să râd.

TÂNĂRUL 1: Râzi de noi?

TÂNĂRUL 2: Pe bune, râzi de noi?

CRISTIAN: Râd şi-atât. De ce trebuie să râd de cineva? Râd. Râsul e bun pentru sănătate.

TÂNĂRUL 1: Cum adică e bun pentru sănătate? Ce, e medicament?

TÂNĂRUL 2: E medicament, ca să zici că-i bun pentru sănătate?

CRISTIAN: Dac-o luaţi aşa, da, se poate zice că-i un fel de medicament. Râsul produce endorfine, iar astea îţi sporesc starea de bine. În plus, dacă râzi, ţi-e stimulată şi respiraţia, datorită mişcărilor accentuate ale musculaturii abdominale şi ale muşchiului diafragm, circulaţia sangvină ţi se îmbunătăţeşte, îţi creşte nivelul oxigenului din sânge şi, în felul ăsta, îţi sporeşte rezistenţa la oboseală…

TÂNĂRUL 1 (*întrerupându-l*): Îţi baţi joc de noi?

TÂNĂRUL 2: De noi?

TÂNĂRUL 1: Dacă-i pe-aşa, şi noi putem să ne batem joc de tine.

TÂNĂRUL 2: Ne batem joc de tine de nu te vezi.

CRISTIAN (*zâmbind, dând din mână a invitaţie*): Bine, hai. Bateţi-vă joc.

Se lasă din nou tăcerea. TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2 par să se concentreze adânc întru găsirea unei soluţii de a-l batjocori pe CRISTIAN. Acesta, amuzat, aşteaptă, privind când spre cel din dreapta lui, când spre cel din stânga.

CRISTIAN: Haideţi, e aşa greu?

TÂNĂRUL 1 (*enervat*): Îmi comanzi tu când să-mi bat joc de tine?

TÂNĂRUL 2 (*enervat*): Exact. Cum să-i comanzi tu când să-şi bată joc de tine?

TÂNĂRUL 1: O să-mi bat joc de tine când vreau eu, s-a înţeles?

TÂNĂRUL 2: Ai înţeles?

CRISTIAN (*clatină din cap*): Bine, bine. Când o să aveţi voi chef. (*Pauză.*) Râdeam de toată situaţia în care mă aflu. Povestea asta n-are cum să nu te trimită cu gândul la… La o altă poveste. E adevărat, Maria Magdalena nu-i pe-aici. Lucrează şi sâmbăta, săraca, pentru a avea ce să-mi pună pe masă. Iar azi, tocmai azi, trebuie să lucreze peste program. Cumnatul Iuda, pe de altă parte, s-a dus să-şi ia cele treizeci de secunde de publicitate pentru fabrica lui. Eu, trebuie să recunosc, nu semăn prea mult cu… (*face un semn cu degetul mare spre sus*). Dar n-am cum să nu observ că voi doi sunteţi tocmai buni de pictat pe icoane.

TÂNĂRUL 1 (*aplecându-se în faţă, pentru a i se adresa TÂNĂRULUI 2*): E clar că-şi râde de noi!

TÂNĂRUL 2 (*aplecându-se la rândul lui, pentru a-l vedea mai bine pe TÂNĂRUL 1*): Îşi râde de noi, e clar!

CRISTIAN: Nu, aş fi râs de voi dacă vă spuneam: adevărat vă zic vouă, astăzi veţi fi cu mine în rai. Căci fericiţi cei săraci cu duhul… Pe când aşa, nu fac decât să râd de situaţia în care mă aflu eu.

TÂNĂRUL 1: Ne faci săraci cu duhul?

TÂNĂRUL 2: Ne faci săraci?

TÂNĂRUL 1 (*aplecându-se iar, pentru a i se adresa TÂNĂRULUI 2*): Eu zic să-l croim.

TÂNĂRUL 2 (*aplecându-se pentru a-i răspunde TÂNĂRULUI 1*): Şi eu

zic să-l croim.

Încep să coboare amândoi. CRISTIAN îi priveşte în tăcere, până ajung la jumătatea stâlpului.

CRISTIAN: Domnilor, liniştiţi-vă. Domnul cu pistolul, aţi uitat de el?

TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2 se opresc brusc. Apoi, fără să zică vreun cuvânt, încep să urce, sincron. Revin în poziţia anterioară, pe stâlpii lor.

TÂNĂRUL 1: Dar nu coborâm noi de-aici la un moment dat?
TÂNĂRUL 2: De parcă n-am coborî.
TÂNĂRUL 1: Să nu dea Ăl de Sus să fim noi ăia care te-aşteptăm jos. C-atunci ori te arunci în cap, ori pici în mâinile noastre.
TÂNĂRUL 2: Ori te prindem noi în braţele noastre.
TÂNĂRUL 1 (*aplecându-se iar, pentru a i se adresa TÂNĂRULUI 2*): Ce ai, mă, te-ai prostit? Cum să-l prindem în braţele noastre? Adică vrei să zici că-l salvăm?
TÂNĂRUL 2 (*aplecându-se pentru a-i răspunde TÂNĂRULUI 1*): Să zic că-l salvăm?
TÂNĂRUL 1: Păi, asta ai zis. Eu ziceam că ne pică-n mâini, pe când tu ai zis că-l prindem în braţe. Dacă îl prindem în braţe, îl salvăm. Dacă ne pică pe mâini, îl tăbăcim bine.
TÂNĂRUL 2: Dacă ne pică pe mâini, nu ni le rupe?
TÂNĂRUL 1: Cum să ni le rupă, eşti prost? E un fel de-a zice. Adică dacă încape pe mâinile noastre.
TÂNĂRUL 2: Să încapă în mâna mea?
TÂNĂRUL 1: Să ne cadă-n… (*Pauză, se enervează.*) Auzi, ştii ceva? M-am săturat. Uneori mă enervezi de moarte. Întotdeauna m-a scos din sărite chestia asta la tine: mă contrazici continuu, o dată nu eşti de-acord cu mine! Eu spun ceva, tu altceva. Eu zic că-i albă, tu că-i neagră. Începi să mă calci serios pe cap.
TÂNĂRUL 2: Te calc pe cap?

TÂNĂRUL 1: Nu, nu începe! E şi ăsta tot un fel de-a zice. Gata cu prostiile. Dacă nu se omoară singur, îl batem, asta voiam să spun. Îl batem bine şi gata. Ai înţeles?

TÂNĂRUL 2: Gata, îl batem bine. Am înţeles.

Îşi îndreaptă amândoi corpurile, revenind în poziţiile iniţiale. Evident, CRISTIAN a asistat zâmbind la toată discuţia.

CRISTIAN (*continuând să zâmbească*): Dacă nu vă supăraţi, aş avea o propunere. Să mă bateţi de să-mi sune apa-n cap, bine?

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2*): Nu întreba nimic.

TÂNĂRUL 2: Nu întreb nimic.

CRISTIAN: Sau cum ar fi să mă faceţi una cu pământul?

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2*): Nu.

TÂNĂRUL 2: Nu.

CRISTIAN: Sau să mă bateţi de să-mi dea şi pereţii, pe-asta o ştiţi?

TÂNĂRUL 1 (*spre TÂNĂRUL 2*): Nici o vorbă.

TÂNĂRUL 2: Nici una.

CRISTIAN: Dar să mă faceţi chisăliţă? Sau, dacă tot am ajuns la dintr-astea culinare, poate să-mi dea borşul?

TÂNĂRUL 1: Hai, bâşti!

TÂNĂRUL 2: Bâşti.

CRISTIAN: Să-mi trântiţi nişte pumni de să mi se-nvârtă poza-n paşaport?

TÂNĂRUL 1 (*pentru sine*): Asta-i bună.

TÂNĂRUL 2: E clar bună.

CRISTIAN: Să… (*Se întrerupe, priveşte înspre intrarea în scenă.*) Cele treizeci de secunde de publicitate au fost deja oferite. Uite că se-ntorc. Pun însă pariu că, de data asta, Iuda n-o să se spânzure de supărare.

Spre intrarea în scenă se îndreaptă, imediat, şi privirile celorlalţi doi tineri. Se aude din culise o oarecare gălăgie. Cei care se apropie sunt, în mod clar, binedispuşi.

7.

POVESTITORUL: *Intră mai întâi REPORTERA şi CUMNATUL – acesta din urmă nu mai ţine pistolul în mână, ci doar o sacoşă cu câteva sandviciuri şi-o sticlă cu vin. Sunt urmaţi imediat de CAMERAMAN. Discută între ei, nu-i învrednicesc cu vreo privire pe cei trei de pe stâlpi.*

CUMNATUL (*către REPORTERĂ*): Pentru curtea dumneavoastră, aşa cum mi-aţi descris-o, aţi putea folosi pavele de tip treflă cu model. Dacă doriţi ceva mai special, pentru o alee, spre exemplu, avem pavele de tip Yeti, ca nişte urme uriaşe de picioare, aşa. N-am în stoc, de asta nu vi le-am arătat, dar putem face pentru dumneavoastră, la comandă. Rezolvăm orice.

CAMERAMANUL: Să nu mă uitaţi nici pe mine. Fără mine, degeaba o sunaţi pe domnişoara. Dumneaei e cu vorbele, eu sunt cu imaginea.

CUMNATUL: Şi pe dumneavoastră, cum să nu! Nişte pavele tip Iuri, în două culori, vă rezolvă trotuarul. (*Îi ia după umeri atât pe CAMERAMAN, cât şi pe REPORTERĂ.*) Vă spun: dacă înţelegerea noastră funcţionează, vă pot trimite şi echipă. Nu vă costă nimic.

CAMERAMANUL: Păi, să nu ne coste, aşa ar fi cel mai corect. Altfel, la salariul meu, vă daţi seama…

REPORTERA: Cât timp ne daţi subiecte, înţelegerea o să funcţioneze.

CUMNATUL: Facem subiecte, cum să nu? Ehe, câte se vor întâmpla de-acum în curtea fabricii mele, o să vedeţi! Şi cum „se-ntâmplă” ceva (*îşi retrage mâinile de după umerii celor doi şi face un semn de ghilimele cu degetele în aer*), cum pun mâna

pe telefon…

REPORTERA: Iar noi ajungem în 10 minute. (*Arată spre TÂNĂRUL 1, râde uşor.*) Numai să nu ne trezim că ne blochează iarăşi drumul nişte hoţi de pavele.

CUMNATUL: Asta n-o să se mai întâmple, fiţi sigură. (*Spre cei doi tineri.*) Nu-i aşa, băieţi? V-aţi învăţat lecţia?

TÂNĂRUL 1: Ca pe apă.

TÂNĂRUL 2: Ca apa.

CUMNATUL: Bravo. Cât timp păstraţi aici (*arată spre cap*) lecţia învăţată, n-o să aveţi probleme. Dacă însă memoria nu vă funcţionează (*bagă mâna la spate, scoate pistolul pe care-l ţinea după curea, îl agită*), profesorul vostru e gata să vă dea meditaţii.

TÂNĂRUL 1: Nu, mulţumim. Suntem elevi silitori, aşa cum a zis şi domnişoara reporteră când ne-a luat interviul. Acum am putea coborî, dacă nu vă supăraţi?

TÂNĂRUL 2: Dacă nu vă supăraţi, am putea?

CUMNATUL se întoarce spre REPORTERĂ şi CAMERAMAN, cerându-le părerea din priviri.

REPORTERA: Eu zic că şi-au făcut treaba. Ne-au rezolvat cu un direct, v-aţi recuperat paguba, au plătit pentru tentativă… Cu ce ne mai pot fi de folos? Pot să plece.

CAMERAMANUL: Şi eu zic la fel. Să plece.

CUMNATUL: Bine, mă băieţi. La cererea publicului telespectator (*îi face din ochi REPORTEREI*), sunteţi eliberaţi. Puteţi coborî.

Cei doi tineri coboară de pe stâlpi. Însă, în loc să iasă din scenă, vin alături de ceilalţi trei, privind către CRISTIAN.

CUMNATUL: Ce mai aşteptaţi? V-am eliberat.

TÂNĂRUL 1: Dacă nu vă supăraţi, am mai sta puţin. Avem o treabă (*arată spre CRISTIAN*) cu domnul. Ne-a jignit cât am stat acolo.

TÂNĂRUL 2: Aşa e, domnul ne-a jignit.

TÂNĂRUL 1: Şi i-am promis că, dacă nu se aruncă, avem noi grijă de el.

TÂNĂRUL 2: Dacă nu se-aruncă, îl îngrijim.

CUMNATUL (*vesel, spre CRISTIAN*): Te-ai pus şi cu băieţii, care va să zică? Ce-ai făcut? Le-ai trântit nişte filosofii de-ale tale? (*Spre cei doi.*) Atâta îl duce capul. Credeţi că noi nu ne-am săturat de prostiile lui? Dar asta e treaba cu neamurile, nu ţi le-alegi. Mă rog, pe el l-a ales soră-mea, că era tânără, fără prea multă minte. Şi acum scapă dacă poţi. (*Spre CRISTIAN, din nou.*) Cum a rămas? (*Arată spre toţi cei din jur.*) Uite câţi oameni ai încurcat. Băieţii ăştia doi sigur ar avea altceva mai bun de făcut. Dar nu, ei trebuie să aştepte să vadă ce decizi. Domnişoara şi domnul sunt oameni ocupaţi, au ştiri de făcut, au lucruri importante de filmat. Dar nu, sunt blocaţi aici, să vadă dacă te omori… (*Se opreşte, îşi dă seama că l-a luat gura pe dinainte.*) Pardon, aşteaptă să vadă dacă pici accidental în cap. Eu, ce rost mai are s-o spun? Sunt om de afaceri, n-am cum să renunţ la banii pe care mi-i datorezi. Aşa că nu ne mai ţine pe jar: se-ntâmplă odată accidentul ăla sau ne pierdem vremea de pomană?

CRISTIAN refuză să-i răspundă. Dă din umeri, priveşte în zare, pe deasupra lor.

CUMNATUL (*spre ceilalţi*): V-am zis? De ce credeţi c-am luat toate astea? Nu ştiu eu cât de încăpăţânat poate fi? Dacă-l rogi să facă ceva, trebuie să aştepţi după cheful lui. Până la urmă o face, dar numai dacă te înarmezi cu răbdare. (*Ridică punga pe care-o ţine în mână şi o flutură.*) De mâncat am luat, de băut am luat, răbdarea curge parcă mai uşor aşa…

Bagă mâna în sacoşă, scoate sandviciuri şi începe să le împartă: câte unul pentru fiecare dintre cei de faţă. Ezită când ajunge în faţa celor doi tineri, dar le dă şi lor în cele din urmă câte un

sandvici, neuitând să facă însă înainte un gest care să exprime marea sa largheţe sufletească. Apoi scoate o sticlă cu vin.

CUMNATUL: Pahare n-aveau, dar ne descurcăm şi fără, nu-i aşa?

REPORTERA: Mi-aduce aminte de studenţie, ne mai păsa nouă de pahare atunci?

CAMERAMANUL: Eu oricum nu beau decât o gură-două, că sunt cu maşina.

TÂNĂRUL 1: Eu n-am nici o problemă să beau direct din sticlă, dacă-i vorba de vin. Numai suc nu beau, că mi se face rău dup-aia.

TÂNĂRUL 2: Nici eu nu beau suc, că mi-e rău. Dar vinu-i bun.

La invitaţia CUMNATULUI, exprimată prin gesturi, se aşază toţi în semicerc în faţa stâlpului pe care se află CRISTIAN, mâncând din sandviciuri şi privind către el. Sunt cu spatele la spectatori, aşezaţi în următoarea ordine: CUMNATUL, REPORTERA, CAMERAMANUL, TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2.

CRISTIAN înghite în sec, vădit deranjat de tăcerea care s-a lăsat şi de privirile celor de jos. Din când în când, se aud doar plescăiturile unuia sau ale altuia dintre ei.

Tăcere prelungită, enervantă, dusă la extrem. CRISTIAN se foieşte pe stâlp, cu o mână îşi freacă, pe rând, tâmplele, apoi tuşeşte, îşi trece mâna prin cap – caută, astfel, să se „ascundă" după aceste gesturi.

Jos, după ce-şi mănâncă sandviciurile, cei cinci „spectatori" trec la băutură. Spaţiul sonor e creat mai întâi de efortul CUMNATULUI de a deschide cu cheia sticla cu vin. După ce reuşeşte, sticla va trece de la unul la celălalt, în aceeaşi tăcere, importante fiind doar zgomotele pe care le scot cei care beau: CUMNATUL mormăie, mulţumit de gustul vinului; REPORTERA miroase, ca un cunoscător, acelaşi vin, iar sunetele pe care le emite când inspiră sau expiră (în mod repetat) sunt pregnante; CAMERAMANUL îşi „plimbă" vinul în gură, zgomotos; TÂNĂRUL 1 râgâie, copiat fiind, fireşte, de TÂNĂRUL 2.

E necesar ca momentul să fie lung, pentru a avea timp să crească în intensitate, până la a deveni deranjant inclusiv pentru public – spre a se transmite astfel starea de disconfort accentuat pe care o simte CRISTIAN şi presiunea la care e supus.

CRISTIAN (*izbucneşte*): Bine, am înţeles! Până la urmă, ce vreţi să fac? Chiar vreţi să mă arunc în faţa voastră?

CUMNATUL: Uite cine a prins glas. (*Râde, spre ceilalţi.*) Răbdare, v-am zis eu? (*Din nou spre CRISTIAN.*) Să te arunci, ce altceva? Tu ai fost cu ideea asta, nu noi.

REPORTERA: Nu intri pe post, în direct, la o televiziune importantă, doar ca să zici că furi curent. Asta-i ştire? Sari în cap, da, şi-atunci meriţi să fii filmat.

CAMERAMANUL: Cum te-ai simţi să porţi camera asta pe umeri, pe un salariu de mizerie, doar pentru a scoate o imagine frumoasă, de dragul publicului? Şi, când-colo, să te trezeşti că n-ai ce să transmiţi, că omul vrea să fure curent, nu să-şi crape capul!

TÂNĂRUL 1: Dar eu? Până la urmă, voiam să joc un barbut cinstit. S-a putut? Nu, că un nebun s-a cocoţat pe stâlpul sub care joc eu de doi ani barbut! Şi mă mai şi trezesc ameninţat cu pistolul pe urmă, mă trezesc cocoţat pe stâlp, pentru ce? Ca nebunul să mă ia în bătaie de joc?

TÂNĂRUL 2: Ca să-şi bată joc nebunul de noi, de asta ne-am cocoţat pe stâlp?

Câteva momente de tăcere. Sticla de vin va trece iarăşi de la unul la altul. De fiecare dată când sticla ajunge în mâna unuia, acesta o va ridica spre CRISTIAN, ca şi cum ar închina cu el de la distanţă, îşi va spune replica, apoi va pasa sticla către celălalt.

CUMNATUL: Ar fi frumos din partea ta să cazi.

REPORTERA: S-ar cuveni, după atâta efort, să-mi dai şi tu o ştire.

CAMERAMANUL: Numai să nu sari înainte de a apuca să filmez.

TÂNĂRUL 1: Dacă nu sari, avem ac de cojocul tău.

TÂNĂRUL 2: Îţi coasem cojocul imediat, dacă nu sari.

CRISTIAN se uită în stânga, în dreapta, parcă aşteptând pe cineva. Se uită la ceas. Clatină din cap, amărât. I se adresează CUMNATULUI.

CRISTIAN: Ea n-a zis că ajunge la şase?
CUMNATUL: Nevastă-ta? Ce treabă ai tu? Lucrează, n-are timp de prostii. Ajunge când ajunge, ajunge dacă ajunge.
CRISTIAN: E trecut de şase.
CUMNATUL: Asta nu-nseamnă decât un singur lucru: că mă ţii deja de prea mult timp aici.

Sticla se reîntoarce la CUMNAT, jocul reîncepe, schimbându-se anumite detalii: fiecare dintre cei cinci va lua câte o gură, fără să mai închine, după care-şi va spune replica şi va pasa sticla către următorul.
După încă un tur de sticlă al celor de jos, CRISTIAN oftează adânc şi începe să coboare de pe stâlp. Ca la comandă, toţi cei cinci se ridică în picioare.

CUMNATUL: Ce naiba faci?
REPORTERA: Ai înnebunit?
CAMERAMANUL: Doar nu cobori!
TÂNĂRUL 1: Tu vrei să te caftim, ai?
TÂNĂRUL 2: Tu vrei cafteală, ai?

În momentul în care pune picioarele pe pământ, CRISTIAN îşi desface braţele demonstrativ şi afişează un zâmbet larg. TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2 se aruncă asupra lui CRISTIAN, trântindu-l la pământ. Încep să-i care pumni şi picioare, în timp ce CRISTIAN geme.

REPORTERA (*urlă spre cei doi tineri*): Staţi!

TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2 se opresc brusc, privind spre REPORTERĂ.

REPORTERA (*spre CAMERAMAN*): Putem folosi asta?

CAMERAMANUL: Oho. Şi la ştirile mari!

REPORTERA: Violenţa de zi cu zi. Oamenii, disperaţi de foame, de mizerie, de umilinţa la care-i supun politicienii, au ajuns să se bată pe străzi. Să se omoare pentru o bucată de pâine. (*Spre CUMNAT.*) Sandviciuri mai sunt?

CUMNATUL: Au mai rămas vreo două.

REPORTERA se repede la sacoşă, caută în ea.

TÂNĂRUL 1 (*încremenit în poziţia de bătaie, aplecat spre CRISTIAN*): Noi ce facem? Că ne plictisim.

TÂNĂRUL 2 (*încremenit în poziţia proprie de bătaie, aplecat spre CRISTIAN*): Da, ne plictisim aici.

REPORTERA: Staţi o clipă.

Scoate sandviciurile, le aruncă pe jos, în dreptul celor doi tineri şi al lui CRISTIAN.

REPORTERA (*spre CAMERAMAN*): Filmezi sandviciurile alea, apoi pe ei. Pe urmă o să vin eu cu comentariul, în care o să pun accentul pe bătaia pe mâncare. Dar filmăm pe alt fundal, pe urmă. Ca să nu insistăm totuşi prea mult pe locul ăsta.

CUMNATUL: Dar nu se vede că ei sunt tot sub stâlp? (*Rânjeşte.*) Putem să-i ducem în fabrică, filmaţi acolo.

REPORTERA: Lăsaţi, ajunge în fabrică pe ziua de azi. Altă dată, alt subiect, cum am vorbit. Şi nu vă-ngrijoraţi. Ce v-am spus eu: nu contează ce arăţi, contează ce spui! Oamenii au şi uitat ce-am prezentat mai devreme. Acum e alt subiect, sunt alte personaje. Cine mai stă să recunoască locuri sau chipuri?

TÂNĂRUL 1 (*încremenit în aceeaşi poziţie*): Ce fac? Pot să dau?

TÂNĂRUL 2 (*la fel, în poziţia lui*): Chiar aşa: pot să dau?

REPORTERA: Aşteptaţi o clipă. (*Spre CAMERAMAN.*) Îi ai în cadru, da? E totul în regulă?

CAMERAMANUL: Încă nu, dar o să fie. (*Cu aer de expert, spre TÂNĂRUL 1.*) Dă-te un pic mai aşa.

TÂNĂRUL 1 (*face un pas spre dreapta, fără a-şi schimba poziţia aplecată*): Aşa e bine?

CAMERAMANUL: Perfect. (*Spre TÂNĂRUL 2.*) Tu stai un pic mai pe el, ce eşti ţanţoş? Aşa se bate un om? Stai pe el, frânge-l, turteşte-l, fă-o dramatic.

TÂNĂRUL 2 (*se urcă pe CRISTIAN cu genunchiul*): Aşa e bine?

CAMERAMANUL: Aşa, vezi că se poate? (*Spre REPORTERĂ.*) Acum, tu. Facem noi comentariul oriunde, dar nu vrei să te vezi în cadru şi-aici? E mai cu vână, te-alegi la o adică şi cu un premiu. Întotdeauna acolo unde e pericolul.

REPORTERA (*însufleţită*): Corect! Genial! Mă bag şi eu, cum să nu!

Se duce spre grupul care o aşteaptă încremenit. La un pas de ei, îşi pune mâinile la faţă, mimând spaima, apoi şi le duce la piept, frângându-le, mimând disperarea. Zâmbeşte spre CAMERAMAN.

REPORTERA: E bine să fac gesturile astea sau e prea mult?

CAMERAMANUL: E perfect. Dramă în stare pură. (*Spre CUMNAT.*) Mergeţi şi dumneavoastră în spatele colegei. Luaţi-o după umăr, încercaţi s-o liniştiţi, dar în acelaşi timp să arătaţi că sunteţi acolo, în caz de pericol. E bine să arătăm şi spiritul cetăţenesc în acţiune.

CUMNATUL (*zâmbeşte, plin de importanţă*): Sigur că da, se poate?

Merge către REPORTERĂ, se poziţionează în spatele ei, ridică mâna, pregătit parcă s-o mângâie.
CAMERAMANUL se uită prin cameră, focusează, apoi face un semn spre REPORTERĂ şi CUMNAT să se mai apropie puţin de grup, iar cei doi se conformează.

CAMERAMANUL: Perfect, acum e perfect! (*Ridică o mână în aer, o*

ţine aşa câteva clipe, apoi o lasă să cadă.) Acţiune!

Cei doi tineri reîncep să-l bată pe CRISTIAN, care geme din nou. REPORTERA îşi frânge mâinile, şi le duce îngrozită la faţă, întinde mâna ca şi cum ar vrea să intervină. CUMNATUL o opreşte, se luptă cu ea, femeia începe să plângă. CUMNATUL o cuprinde în braţe, o mângâie pe cap. Femeia îşi îndeasă faţa la pieptul lui, plângând în hohote.

CAMERAMANUL: Şi… *cut*! Am înregistrat, avem tot ce ne trebuie.

REPORTERA se desprinde din îmbrăţişare, vine către CAMERAMAN şi, entuziastă, bate palma cu el. E urmată de CUMNAT, care, plin de sine, mândru de jocul lui actoricesc, bate la rându-i palma cu CAMERAMANUL. În spate, cei doi tineri continuă să-l bată pe CRISTIAN, nebăgaţi în seamă de restul.

REPORTERA: Până la urmă, am avut o zi bună. Două directuri, un interviu, o înregistrare de toată frumuseţea…

CAMERAMANUL: Alte câteva zile aşa şi pot cere, fără grijă, o mărire.

CUMNATUL: Dacă mă gândesc bine, nici mie nu mi-a mers chiar rău.

REPORTERA: Şi-a făcut treaba cumnatul dumneavoastră.

CAMERAMANUL: S-a lăsat mai greu, dar într-un final n-a stat degeaba.

CUMNATUL: Mda. S-ar părea că e totuşi bun la câte ceva.

Râd toţi trei, zgomotos. În spate, CRISTIAN e în continuare bătut.

CUMNATUL: Haideţi, după o aşa zi, vă fac cinste tuturor.

REPORTERA: Aţi lua deja sandviciurile şi vinul…

CAMERAMANUL: Dar dacă vă oferiţi…

CUMNATUL (*spre cei doi tineri*): Băieţi, gata. Hai că vă mai dau şi vouă un vin. Poate discutăm şi alte afaceri, dacă tot ne-am

cunoscut.

TÂNĂRUL 1 şi TÂNĂRUL 2 se opresc, nu înainte de a mai da câte un pumn de final. Se ridică, se întorc spre CUMNAT.

TÂNĂRUL 1 (*respirând sacadat*): Dacă-i vorba de vin, oricând. Suc n-aş bea, că mi se face rău.

TÂNĂRUL 2 (*respirând sacadat*): Nici eu n-aş bea suc, că mi se face rău. Dar dacă-i vorba de vin, oricând.

Ies cu toţii din scenă, într-o vorbăraie amestecată, veselă. În urma lor, se lasă tăcerea. CRISTIAN e lungit în faţa stâlpului.

8.

POVESTITORUL: *Rămas singur pe scenă, după câteva clipe, CRISTIAN face eforturi să se mişte. Îl doare fiecare os, orice mişcare îi provoacă icnete. Reuşeşte totuşi să se ridice în şezut şi se sprijină cu spatele de stâlpul pe care a stat până cu puţin timp în urmă. Priveşte peste cap spre vârful stâlpului. Stă aşa câteva secunde, apoi îşi coboară bărbia şi bagă mâna în buzunar. Scoate, cu gesturi încete, telefonul mobil. Apelează un număr. Duce telefonul la ureche.*

CRISTIAN: Alo. Salut, eu sunt. (*Pauză.*) Da, ştiu că ştii cine e, dar aşa mi-a venit să-ţi spun, e un reflex. (*Pauză.*) Păi, şi ăsta e un motiv să te enervezi? (*Pauză. Îndepărtează telefonul de ureche, se uită la ecran, apoi îl duce la ureche din nou.*) E aproape şapte. (*Pauză.*) Şi de unde să ştiu că încă eşti la lucru? (*Pauză.*) E weekend, măcar azi ţi-ar fi putut da un program mai scurt. În fine. Poţi vorbi sau nu? (*Pauză.*) Acum nici nu-mi mai vine să-ţi spun, dar până la urmă ce mai contează. Uite… (*Pauză lungă, CRISTIAN trage adânc aer în piept, ezită.*) Îţi spun, îţi spun. Uite, eu sunt acum sub un stâlp. (*Pauză. Ridică vocea.*) Sub un stâlp. (*Pauză.*) Da, *sub* el. (*Pauză.*) La capătul străzii noastre, aproape de fabrica de pavele a fratelui tău. (*Pauză.*) Da. (*Pauză.*) Păi, ce să fac aici?… Stau. Stau sub stâlp. (*Pauză.*) Nu, nu de asta te-am deranjat. Voiam doar să-ţi spun… (*Pauză. Se enervează uşor.*) Bine, am înţeles: n-am dreptul să-ţi spun nimic. Eşti mulţumită aşa? (*Pauză. E evident că cea de la telefon l-a întrerupt. CRISTIAN îi ascultă vorbele, iritarea provocată de ceea ce îi spune creşte vizibil.*) Bine, bine, înţeleg, nu trebuia să te sun. Omul care munceşte şi sâmbătă seara nu vrea să

fie deranjat. Omul care nu munceşte stă sub un stâlp şi-l deranjează pe omul care munceşte. (*Pauză.*) Ştiu, ştiu, ai o mare responsabilitate şi-o muncă de rob. Evident, mă îndoiam eu de asta? Vai de capul tău, ce naiba ai găsit la mine, săraca de tine... Un trântor cu facultate. (*Pauză ceva mai lungă.*) Păi, am recunoscut deja. Tot ce spui tu şi încă multe altele pe deasupra. Aşa că hai să n-o mai lungim: te-am sunat doar ca să-ţi spun că azi, pe când stăteam pe stâlp, am înţeles ceva. (*Pauză.*) Normal că-s tâmpit, doar tocmai m-ai lămurit că nu mă duce mintea. (*Pauză.*) În fine, ştii ce-am înţeles? Că n-are nici un rost să mă omor. Absolut nici un rost. Ştii de ce? Moartea mea ar fi schimbat teoretic perspectiva, aşa e. Lumea e suma perspectivelor noastre despre ea, iar lipsa unei cifre din sumă ar schimba complet lumea, i-adevărat. Dar ştii ce-am mai priceput eu azi? Că, privită de sus, de oricâte ori s-ar schimba într-o secundă, lumea arată tot la fel. E diferită, dar exact la fel. Cu mine sau fără mine. Şi atunci, ce rost are să stric suma totală, de vreme ce nimeni nu poate sesiza diferenţa? Dacă priveşti de sus, unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu arată exact la fel ca unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu + unu. Iar ca să vezi că arată la fel, nu trebuie decât să iei o oarecare distanţă. Aşa că de ce să mor, dacă prin moartea mea nu pot nici să adaug, nici să scad? (*Pauză.*) Alo? Ai închis? Ai închis. Nu-i nimic, nu mai aveam multe să-ţi spun. Doar că nu trebuie să operăm neapărat numai cu sume mari. Uneori, până şi din unu + unu poţi să scoţi un unu, fără ca alţii s-o simtă, fără ca alţii s-o perceapă, fără ca lumea să se dărâme. Ştii ce-i amuzant? Că, până la urmă, numai pentru acel unu lucrurile contează. Dintr-un singur motiv: nu mai vine după semnul „plus“. Nu mai e un unu în plus, e doar un unu şi-atât. (*Pauză.*) Aşa încât, rămas-bun. Adică... Mă rog, nu rămas-bun, am renunţat la gândul morţii, deci nu vreau să-mi interpretezi salutul în felul ăsta. Dar nici la revedere nu-mi vine să-ţi

spun. (*Pauză.*) Sincer să fiu, nici nu ştiu de ce te-am sunat. Nu m-aş fi putut aştepta la nimic altceva decât la asta. Oricum nu mai contează. Rămas-bun.

Închide telefonul, îl pune la loc în buzunar. După câteva clipe, pufneşte în râs.

CRISTIAN (*pentru sine*): Poftim, nu m-am lăsat, tot „rămas-bun" i-am spus.

Râsul îi creşte în intensitate, se transformă în hohote. Luminile scad treptat.

– CORTINA –

LIFT ÎN MIŞCARE

Personajele:

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI
AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI
OFICIALUL
SUFLEORUL
REGIZORUL
DOCTORUL
CELĂLALT
ALT OFICIAL
ÎNGRIJITORUL
CORUL SPECTATORILOR
UN TIP DIN COR
ALT TIP DIN COR

Actul întâi

Pe scenă, cabina unui lift. În cabină se află doar o oglindă. După ridicarea cortinei, în interiorul cabinei va fi PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, care se va aranja în oglindă.
În sală, primul rând de scaune e ocupat de CORUL SPECTATORILOR, iar în capătul lui se află ÎNGRIJITORUL.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*aproape mulţumit de sine*): Mustaţa mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia… Cine îmi spunea că buzele mele şi bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum dracu' o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu faţa către spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite:*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. (*Abia îşi reţine un hohot de râs, după care izbucneşte; râde câteva secunde, apoi, către spectatori:*) Dragi spectatori, autorul acestei chestii la care vă uitaţi chiar în clipa de faţă a avut lipsa de inspiraţie de a mă pune aici pe mine. Aici, pe scenă! Pe mine, un actor cu capul pe umeri. Un actor – mă cunoaşteţi doar – deosebit de inteligent! M-a vârât aici, în cutia asta cu oglindă în spate, şi m-a pus să susţin un monolog. Asta nu e o tâmpenie? Ia, spuneţi-mi: cum consideraţi asta, nu o tâmpenie?!

Începe să râdă din nou, în hohote – un râs enervant, piţigăiat…

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*revenindu-şi din veselie*): E un prost. Un mare prost. Ce vă uitaţi aşa? Nu ştiţi cine? Autorul, bineînţeles. E un prost! Ba, dacă mă gândesc bine, şi regizorul. Cum a putut să accepte dumnealui o asemenea

punere în scenă? Ba, dacă mă gândesc mai bine de-atât, şi voi, ăştia, spectatorii. Cum aţi putut, domnilor, să daţi bani pe o asemenea mizerie?! Sunteţi ridicoli, vă spun drept. La fel ca dramaturgul, la fel ca regizorul. Nu credeţi că sunteţi stupizi? Uite, vă dau un exemplu: ia să vedem, unde presupuneţi domniile voastre că sunt eu acum? (*Aşteaptă câteva secunde răspunsul spectatorilor, după care continuă:*) Într-un lift. Ha, ha! Într-un lift! Ascensor! Ce tâmpit îşi pune personajul într-un lift când are la dispoziţie o întreagă scenă? Ce să facă ăla într-un lift? Ce să fac eu, un actor cu personalitate, un actor inteligent, într-un lift? Şi să vă mai zic o chestie: după ce că autorul, tembelul, şi-a pus personajul într-un lift, a mai dat şi indicaţia scenică de a face în aşa fel încât să pară că liftul e în mişcare. Aşa ceva n-am mai pomenit! Eu lucrez în teatru de zece ani, dar asemenea prostie nu mi-a fost dat să joc. Din motivul ăsta, în ciuda faptului că aţi venit aici, în sală, pentru a urmări o piesă de teatru, mă văd nevoit să spun „pas". Şi reţineţi, pentru prima pagină a ziarelor: actorul care urma să interpreteze… mă ştiţi cu toţii, nu? Mă cunoaşteţi de atâţia ani, sunt un actor mare, cu personalitate! Pentru ziare deci, pentru prima lor pagină, atenţie: actorul care urma să interpreteze rolul principal din piesa *Lift în mişcare* refuză compromisul – subliniaţi vă rog „compromisul" – de a juca într-o asemenea idioţenie!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI iese din cabina liftului, face cu mâna spectatorilor şi se îndreaptă spre culise; pe scenă rămâne doar cabina goală. Din culise se aud însă nişte voci. Una dintre ele este cea a PRIMULUI ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, cealaltă a REGIZORULUI.

REGIZORUL: Ce-ai făcut, netotule?! Mă nenoroceşti! Cum poţi să spui aşa ceva publicului? Ce-ţi veni?

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Nu puteam juca într-o

asemenea porcărie!

REGIZORUL: De când dracu' ai devenit critic de artă? Eşti un pârlit de actor! Auzi, mare actor care nu acceptă compromisuri! Mare?! Mic, pârlit, cantitate neglijabilă, asta eşti! Las' că te aranjez eu! Crezi că mai prinzi vreun rol? M-ai nenorocit pe mine, dar las' că te nenorocesc şi eu!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Că oi fi singurul regizor de pe Pământ...

REGIZORUL: Las' c-o să vezi tu! Îţi dau totuşi o şansă, pentru care ar trebui să-mi pupi mâna: du-te şi le spune cretinilor ălora din sală că aşa-i spectacolul, că totul a fost o farsă. Şi reia-ţi naibii locul în lift!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Mă duc pe dracu'!

REGIZORUL: Nu te duci?!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Nu!

REGIZORUL: Nu?!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Ţi-am spus că... (*Începe să râdă, tot mai tare:*) Microfonul...

REGIZORUL: Ce-i cu microfonul?

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Microfonul de scenă e deschis. Toată conversaţia noastră s-a auzit. (*Alt hohot de râs.*) Au auzit toţi cretinii din sală, aşa cum ai binevoit să-i numeşti!

REGIZORUL: Cum să...?! Paştele şi dum...! Unde-i sunetistul?! Fut...

Se aude un sunet prelung, ascuţit, ca şi cum s-ar lucra la microfon, apoi, pentru câteva clipe, tăcere. După care, fără ca vreun alt microfon să fie deschis, din culise vor porni către spectatori câteva zgomote greu de desluşit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătăi.

În fine, mai trece un minut, după care apare pe scenă un OFICIAL, îmbrăcat la costum.

OFICIALUL: Stimaţi spectatori, ne cerem scuze pentru ce s-a petrecut până acum. Actorul principal a suferit o criză de

personalitate. Nu e foarte grav… A fost chemată Salvarea, nu vă neliniştiţi. Totul va reintra în normal. Singura schimbare va fi cea a actorului care interpretează rolul principal. Vă mulţumim pentru înţelegere şi vă rugăm să manifestaţi în continuare acelaşi interes pentru spectacolul care va urma.

Cortina cade, apoi se ridică, fără a prelungi pauza. AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI se aranjează în oglinda aflată în cabina de lift.

AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*aproape mulţumit de sine*): Mustaţa mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia… Cine îmi spunea că buzele mele şi bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum dracu' o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu faţa la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite:*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. (*Începe brusc să râdă, aşezându-se pe podeaua liftului. Îşi pune capul în mâini şi hohoteşte; după câteva clipe îşi scutură capul, se ridică şi încearcă să-şi continue monologul:*) Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână şi şapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?". Am calculat rapid, prin câţiva radicali şi două fracţii, iar rezultatul a fost clar: douăzeci şi şapte virgulă trei fructe! Se pare că am dat răspunsul corect, din moment ce… (*Ezită. Încearcă să continue:*) … din moment ce…

AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI se opreşte în această clipă din monolog şi, nemaiputându-şi stăpâni hohotul, dă din mână a lehamite, exclamă: „Ce prostie!" şi fuge în culise; după un minut de linişte enervantă, AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL

TÂNĂRULUI revine pe scenă.

AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*spăşit*): Ieşirea mea de mai înainte a fost regizată (*Zâmbind:*) Cel puţin aşa mi-a cerut regizorul să vă spun. (*Hohotind:*) Plecaţi acasă, oameni buni, piesa asta e o tâmpenie!

Fuge, hohotind, în culise. De acolo se aud iarăşi zgomote de nedesluşit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătăi. După câteva secunde, poate minute, pe scenă apare OFICIALUL.

OFICIALUL: Dragi, stimaţi şi plăcuţi spectatori, după cum bine v-aţi dat seama, inteligenţi, culţi şi nu numai atât fiind, ceea ce s-a întâmplat până acum nu a fost altceva decât un scenariu. Fiecare dintre cei doi actori – repet: după cum bine v-aţi dat seama! – şi-a interpretat rolul. Din acest moment însă, eu sunt cel care îi va înlocui. Nu pentru că aşa vreau, ci pentru că aşa trebuie. Adică nu pentru că trebuie, urăsc cuvântul ăsta, „trebuie", deci nu pentru că aşa trebuie, ci pentru că aşa e în text. În text scrie că oficialul, adică eu, se va transforma în tânăr, adică tot eu. Cu alte cuvinte… adică… cum să vă spun? Mă bag în cabină şi susţin monologul ăla… (*Aparte:*) Lua-l-ar naiba de monolog!

Fostul OFICIAL intră în cabină şi se pregăteşte să joace rolul tânărului.

OFICIALUL (*privindu-se în oglindă, aproape mulţumit de sine, cu un ton care-l defineşte ca diletant într-ale actoriei*): Mustaţa mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia… Cine îmi spunea că buzele mele şi bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum dracu' o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu faţa la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite:*) Ce-mi

pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână şi şapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câţiva radicali şi două fracţii, iar rezultatul a fost clar:... ăăă...

Se opreşte, priveşte tâmp spre spectatori, îşi scoate o batistă, se şterge de transpiraţie, priveşte iar tâmp spre spectatori. Apoi, parcă amintindu-şi brusc ceva, se uită spre cabina SUFLEORULUI.

SUFLEORUL (*în şoaptă*): Douăzeci şi şapte virgulă trei fructe.
OFICIALUL (*ducându-şi instinctiv mâna spre ureche*): Hă?
SUFLEORUL (*în şoaptă*): Douăzeci şi şapte virgulă trei fructe.
OFICIALUL (*nedumerit*): Hă?
SUFLEORUL (*în şoaptă*): Douăzeci şi şapte virgulă trei fructe.
OFICIALUL (*disperat*): Hă?
SUFLEORUL (*urlând*): Douăzeci şi şapte virgulă trei fructe, boule!
OFICIALUL (*îngrozit*): Trei fructe, boule!

SUFLEORUL iese din cuşca sa nervos şi se îndreaptă spre culise.

SUFLEORUL (*înainte de a dispărea în culise*): Numai idioţi în teatrul ăsta! Demisionez!
OFICIALUL (*urmărindu-l pe SUFLEOR, mecanic*): Numai idioţi în teatrul ăsta! Demisionez!

OFICIALUL îşi pune mâna la gură, începe să plângă şi fuge în culise. De acolo se aud zgomote greu de desluşit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătăi. După un minut, tăcere deplină. Doar la un moment dat se aude vocea SUFLEORULUI.

SUFLEORUL: Actor?! Eu?! De când am aşteptat clipa asta!

În sfârşit, după alte câteva minute, pe scenă apare SUFLEORUL, îmbujorat, fericit. Nu se îndreaptă spre cuşca sa, ci intră în cabina liftului; din acest moment, firesc, SUFLEORUL îl joacă pe tânăr.

SUFLEORUL (*privindu-se în oglindă, teribil de emoţionat, bâlbâindu-şi discursul*): Mustaţa mi-e în regulă. Sprâncenele… frumos arcuite. Buzele… bărbia… Cine îmi spunea… cine îmi spunea… că… buzele mele şi bărbia, împreună, fac un cerc prefect? Perfect? Ah, cum o chema? Cum dra… mă rog, mă scuzaţi că folosesc cuvântul ăsta… Cum… dracu' o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu faţa la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite:*) Ce-mi… îmi pasă? O chema… cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Ori… oricum, am cunoscut-o pe vremea când am… când am dat la facultate. (*Răsuflă cu greutate, frământat de emoţii. Apoi, brusc, îşi duce mâna la inimă:*) Ah! (*Cade:*) Oh! (*Întins pe jos, dându-şi ultima suflare:*) Tocmai acum? Tocmai când am devenit actor? (*Moare.*)

După câteva secunde, pe scenă apar DOCTORUL şi CELĂLALT, care se învârt haotic în jurul celui căzut. DOCTORUL îi ia pulsul SUFLEORULUI, după care, impacientat, îl apucă de limbă şi trage de ea. CELĂLALT se miră de această acţiune a DOCTORULUI.

CELĂLALT: De ce naiba îl tragi de limbă?
DOCTORUL: Ca să nu se sufoce.
CELĂLALT: A, deci trăieşte?
DOCTORUL: Nu.
CELĂLALT: Păi, atunci, de ce îl mai tragi de limbă?
DOCTORUL: Asta-i procedura.
CELĂLALT: Chiar şi când omul a murit?

DOCTORUL: Nu, doar atunci când trăieşte.
CELĂLALT: Păi, tocmai ai spus că a murit!
DOCTORUL: Da, a murit.

CELĂLALT dă din din mână nervos şi renunţă la a-l mai chestiona pe DOCTOR. DOCTORUL continuă să-i tragă SUFLEORULUI limba afară. După vreun minut, DOCTORUL se ridică şi dă din umeri neputincios.

DOCTORUL: Nu se mai poate face nimic. A murit.
CELĂLALT: A murit de două minute!
DOCTORUL: Da.
CELĂLALT: Păi, atunci, de ce l-ai mai tras de limbă?
DOCTORUL: Asta-i procedura.
CELĂLALT: Chiar şi când omul a murit?
DOCTORUL: Nu, doar atunci când trăieşte.
CELĂLALT: Păi, el era deja mort!
DOCTORUL: Da, era mort.

DOCTORUL şi CELĂLALT îl apucă de picioare pe SUFLEOR şi îl trag afară de pe scenă; după vreun minut apare ALT OFICIAL.

ALT OFICIAL: Stimaţi spectatori, întrucât pe această scenă s-a întâmplat o tragedie, suntem nevoiţi să încheiem aici spectacolul. Ne pare rău că aţi pierdut banii, dar trebuie să recunoaşteţi că nu aţi cheltuit prea mult pentru a vedea o piesă de teatru. În ultima vreme teatrul este atât de prost plătit, iar dumneavoastră daţi pe un bilet atât de puţin, încât nici nu mai are rost să vorbim. Parcă actorii, regizorii, toţi oamenii de teatru ar fi nişte cerşetori. Dacă punem preţuri mai mari, faceţi ifose, nu vreţi să veniţi. Dacă... (*Se aude o voce din culise: „Gata, domnule!”*) Ah, dar nu despre asta trebuia să vorbesc. S-a întâmplat deci o tragedie, care, sper că sunteţi în asentimentul meu, nu poate fi cântărită în bancnote. De aceea vă anunţăm că spectacolul de azi s-a

încheiat şi vă invităm, cu adâncă părere de rău, altă dată la spectacolele noastre. Adică vă invităm fără păreri de rău. Vă aşteptăm cu dragoste. Şi cu mai mulţi bani. La revedere!

ALT OFICIAL se înclină ceremonios spre spectatori şi pleacă de pe scenă. Apar doi maşinişti, care, plângând, demontează cabina liftului. După care pleacă şi ei în culise, scena rămânând absolut goală. În sală se aprind luminile.
CORUL SPECTATORILOR din primul rând se ridică şi părăseşte sala. Rămâne doar, într-un capăt al primului rând, ÎNGRIJITORUL.

Actul intermediar

Scena goală. Primul rând al sălii e gol, doar într-un colţ al lui se află ÎNGRIJITORUL. Apar REGIZORUL, PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, privind cu mâna streaşină la ochi spre sală.

REGIZORUL: Suntem singuri?
PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Singuri.
AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: În sfârşit!
REGIZORUL (*arătând spre ÎNGRIJITOR*): Dar ăla de colo cine e, mă rog?
PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Cine eşti, băi?
AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Cine dracu' eşti, nenicule?
REGIZORUL (*către culise*): Vedeţi că mai avem un spectator în sală!

Pe scenă apar: OFICIALUL, ALT OFICIAL, DOCTORUL, CELĂLALT, SUFLEORUL.

OFICIALUL (*spre ÎNGRIJITOR*): Ce vrei, omule?
ALT OFICIAL: Nu vezi că spectacolul s-a terminat?
DOCTORUL: Du-te acasă!
CELĂLALT: Nu ne mai deranja.
SUFLEORUL: Credeai că n-am murit, neică? Iaca, sunt mort!

SUFLEORUL cade la pământ şi începe să horcăie. DOCTORUL se repede spre el, însoţit de CELĂLALT. DOCTORUL se apucă să-l tragă de limbă pe SUFLEOR, în timp ce toate personajele, mai puţin CELĂLALT, fug repede în culise.

CELĂLALT: De ce naiba îl tragi de limbă?
DOCTORUL: Ca să nu se sufoce.
CELĂLALT: A, deci trăieşte?
DOCTORUL: Nu.
CELĂLALT: Păi, atunci, de ce îl mai tragi de limbă?
DOCTORUL: Asta-i procedura.
CELĂLALT: Chiar şi când omul a murit?
DOCTORUL: Nu, doar atunci când trăieşte.
CELĂLALT: Păi, tocmai ai spus că a murit!
DOCTORUL: Da, a murit.

CELĂLALT dă din mână nervos şi renunţă la a-l mai chestiona pe DOCTOR. DOCTORUL continuă să-i tragă SUFLEORULUI limba afară. După vreun minut, DOCTORUL se ridică şi dă din umeri neputincios.

DOCTORUL: Nu se mai poate face nimic. A murit.
CELĂLALT: A murit de două minute!
DOCTORUL: Da.
CELĂLALT: Păi, atunci, de ce l-ai mai tras de limbă?
DOCTORUL: Asta-i procedura.
CELĂLALT: Chiar şi când omul a murit?
DOCTORUL: Nu, doar atunci când trăieşte.
CELĂLALT: Păi, el era deja mort!
DOCTORUL: Da, era mort.

DOCTORUL şi CELĂLALT îl apucă de picioare pe SUFLEOR şi îl trag afară de pe scenă; după vreun minut apare ALT OFICIAL.

ALT OFICIAL: Stimate spectator, întrucât pe această scenă s-a întâmplat o tragedie, suntem nevoiţi să încheiem aici spectacolul. Ne pare rău că ai pierdut banii, dar trebuie să recunoşti că nu ai cheltuit prea mult pentru a vedea o piesă de teatru. În ultima vreme teatrul este atât de prost plătit, iar dumneata dai pe un bilet atât de puţin, încât nici nu mai

are rost să vorbim. Parcă actorii, regizorii, toţi oamenii de teatru ar fi nişte cerşetori. Dacă punem preţuri mai mari, faci ifose, nu vrei să vii. Dacă... (*Se aude o voce din culise: „Gata, domnule!”*) Ah, dar nu despre asta trebuia să-ţi vorbesc. S-a întâmplat deci o tragedie, care, sper că eşti în asentimentul meu, nu poate fi cântărită în bancnote. De aceea te anunţăm că spectacolul de azi s-a încheiat şi te invităm, cu adâncă părere de rău, altă dată la spectacolele noastre. Adică te invităm fără păreri de rău. Te aşteptăm cu dragoste. Şi cu mai mulţi bani. La revedere!

ALT OFICIAL dă să se îndrepte spre culise, însă tocmai atunci apar REGIZORUL şi ÎNGRIJITORUL. Cei doi urcă pe scenă, urmaţi de SUFLEOR.

REGIZORUL (*trăgându-l de haine pe ÎNGRIJITOR*): Ăsta era, dom’le. Ăsta stătea în sală. Şi noi, ca proştii, l-am crezut spectator!

ÎNGRIJITORUL: Iertaţi-mă!

ALT OFICIAL: De ce ne-ai mai lăsat să jucăm scena asta cu mortul, dacă tu erai?

SUFLEORUL: Crezi că e aşa uşor să mor când ţi se scoală ţie?!

ÎNGRIJITORUL: Dormeam...

ALT OFICIAL: Dormeai?!

REGIZORUL: Dormeai?! La spectacolul meu?!

Apar toate celelalte personaje.

REGIZORUL: Ăsta era, lua-l-ar naiba! Dormea, auzi!

Ceilalţi se îndreaptă nervoşi spre ÎNGRIJITOR care, îngrozit, sare de pe scenă şi o ia la fugă. Ceilalţi încep să râdă.

REGIZORUL (*revenindu-şi primul din veselie*): Gata băieţi, ne-am distrat cât ne-am distrat. Acum, gata comedia. La treabă!

OFICIALUL: La treabă!

ALT OFICIAL: La treabă!
PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: La treabă!
AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: La treabă!
SUFLEORUL: La treabă!
DOCTORUL: La treabă!
CELĂLALT: La treabă!

După ce spun aceste cuvinte, personajele se înclină ironic către sala goală (sugerată prin golirea primului rând) şi, unul câte unul, dispar în culise.

Actul al doilea

În sală toate locurile din primul rând sunt din nou ocupate de CORUL SPECTATORILOR. Pe scenă a reapărut cabina de lift. În cabină este doar o oglindă. După ridicarea cortinei, în interior va fi PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, care se va aranja în oglindă.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*aproape mulţumit de sine*): Mustaţa mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia… Cine îmi spunea că buzele mele şi bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum dracu' o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu faţa către CORUL SPECTATORILOR, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite:*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate.

UN TIP DIN COR: Huooo! Huuuuuuuuo!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*încercând să ignore intervenţia UNUI TIP DIN COR*): Cum spuneam, era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse…

UN TIP DIN COR: Huooo, băi, eşti surd?! Sau eşti prost?! Huuuuuuuuo!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*băgându-şi mâna dreaptă sub vestonul în care e îmbrăcat*): Stimate spectator, am încercat să te ignor, dar este imposibil. Ţin să îţi aduc la cunoştinţă faptul că intervenţia dumitale este deranjantă.

Din acest motiv mă văd nevoit să acţionez în consecinţă.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI scoate de sub veston o mitralieră, o îndreaptă spre UN TIP DIN COR şi trage. Gloanţele se împrăştie, lovind alţi membri ai CORULUI, care se prăbuşesc. Imediat, din culise se aud strigăte de fericire: „Bravo!”, „Felicitări!”, „Bis!”, „Bis!”, „Bis!”. În consecinţă, răspunzând „bis”-urilor, PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI mai trage o rafală, împuşcând alţi membri ai CORULUI SPECTATORILOR.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*suflând nepăsător în ţeava mitralierei şi vârând-o înapoi sub veston*): Era deci o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână şi şapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câţiva radicali şi două fracţii, iar rezultatul a fost clar: douăzeci şi şapte virgulă trei fructe! Se pare că am dat răspunsul corect, din moment ce atunci când le-am înmânat examinatorilor trei milioane de lei, ei mi-au eliberat legitimaţia de student la universitatea particulară din oraşul în care locuiesc. Mama s-a mândrit întotdeauna cu faptul că am ajuns să fiu student. Eu mă mândresc mai mult cu altceva: fiind în facultate, am reuşit să dau dovadă de un moment de curaj pe care n-o să-l uit vreodată. Certându-mă într-o zi cu un coleg, ne-am luat la bătaie. În timp ce el era deasupra mea şi…

ALT TIP DIN COR (*ironic*): …şi ce făcea, mă rog, deasupra ta?

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*încercând să ignore vocea venită din sală*): …era deasupra mea şi mă lovea cu…

ALT TIP DIN COR (*ironic*): …şi te lovea cu măciuca lui, nu? Homalăule, fetiţo, poponarule!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*băgându-şi mâna dreaptă sub vestonul în care e îmbrăcat*): Stimate spectator, am încercat să te ignor, dar este imposibil. Ţin să îţi aduc la

cunoştinţă faptul că intervenţia dumitale este deranjantă. Din acest motiv mă văd nevoit să acţionez în consecinţă.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI scoate de sub veston mitraliera, o îndreaptă spre ALT TIP DIN COR şi trage. De pe ţeavă nu mai porneşte nici un glonţ. PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI scuturǎ mitraliera, apoi trage iar. Nimic.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*spre culise, cerând ajutor*): Domnule regizor!

REGIZORUL (*din culise, iritat*): Împuşcă-l, dom'le, apoi du-ţi mai departe monologul.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*spre culise, iritat la rândul lui*): Dar, domnule regizor!

REGIZORUL (*apărând pe scenă, foarte nervos*): Ce naiba vrei?!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*ridicând din umeri, arătând mitraliera*): Domnule regizor, îmi pare rău, dar nu mai am gloanţe…

REGIZORUL: Şi cine te enervează?

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*arătând cu mâna spre ALT TIP DIN COR*): Respectivul!

REGIZORUL sare de pe scenă, tremurând de nervi, se repede la ALT TIP DIN COR şi începe să-l strângă de gât, apoi să tragă de el, îl trânteşte la pământ, îl calcă în picioare. Urlete, agonie.

REGIZORUL (*mulţumit de masacru, privind turbat în jur*): Mai vrea cineva?

CORUL SPECTATORILOR: Nuuu!

REGIZORUL se repede spre alt membru al CORULUI, cărându-i pumni.

REGIZORUL: În spectacolul meu nimeni nu spune nu, aţi înţeles?! Reiau întrebarea: mai vrea cineva?!

CORUL SPECTATORILOR: Nuuu!

REGIZORUL se repede spre alt mebru al corului, cărându-i şi acestuia pumni, până când îl lasă şi pe ăsta lat.

CORUL SPECTATORILOR: Ah! Oh! Ce crimă! Ce durere!

REGIZORUL (*rânjind, în extaz*): Ah! Oh! Ce crime! Ce dureri! (*Pauză.*) Repet pentru cine n-a înţeles: în spectacolul meu nimeni nu spune nu! În concluzie, reiau întrebarea: mai vrea cineva?!

CORUL SPECTATORILOR: Daaa!

REGIZORUL se mai repede în stânga şi-n dreapta, printre cei rămaşi în CORUL SPECTATORILOR, lovind cu sete unde nimereşte.

CORUL SPECTATORILOR: Ah! Oh! Ce crimă! Ce durere!

În fine, REGIZORUL se retrage doi paşi, privindu-şi „opera”, apoi îşi freacă mâinile satisfăcut. De pe scenă, PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI aplaudă.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI: Minunat! Minunat, maestre! (*Pauză.*) Acum pot să continui?

REGIZORUL face un semn aprobator, apoi pleacă spre culise.

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*fericit*): Cum spuneam, fiind în facultate, am reuşit să dau dovadă de un moment de curaj pe care n-o să-l uit vreodată. Certându-mă într-o zi cu un coleg, ne-am luat la bătaie. În timp ce el era deasupra mea şi mă lovea cu pumnii în faţă, eu am strigat nervos: „Luaţi-l de pe mine, că-l omor!”. De frică să nu-l omor, alţi colegi de-ai mei l-au luat de pe mine, iar eu am putut astfel să ajung mai repede la spital, unde m-am internat pentru

următoarea săptămână.

CORUL SPECTATORILOR: Ha, ha, ha! Hi, hi, hi!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*serios, ignorând veselia CORULUI*): Am terminat facultatea după şapte ani, pe când eram în anul doi de studii…

CORUL SPECTATORILOR: Ha, ha, ha! Hi, hi, hi!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*serios, ignorând veselia CORULUI*): Am terminat deci facultatea după şapte ani, pe când eram în anul doi de studii, iar profesorii au spus că nu mai pot să facă faţă unuia ca mine. Conştient fiind că le sunt superior…

CORUL SPECTATORILOR: Ha, ha, ha! Hi, hi, hi!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*serios, ignorând veselia CORULUI*): Conştient fiind deci că le sunt superior, am decis să plec cu fruntea sus din acea instituţie de învăţământ şi să mă angajez. Nu mi-a fost greu să găsesc un loc de muncă. Imediat ce mi-am oferit serviciile am fost angajat de un ziar important. E o muncă pe care o fac cu mare plăcere şi astăzi. Pentru mine punctul culminant al zilei e momentul în care privesc ziarul şi m-apuc să strig: „Ia jurnalul, neamule!”. Cu vocea mea fermecătoare, reuşesc să vând aproximativ o sută de bucăţi pe zi…

CORUL SPECTATORILOR: Ha, ha, ha! Hi, hi, hi!

PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI (*către COR*): Stimate spectator, am încercat să te ignor, dar este imposibil. Ţin să îţi aduc la cunoştinţă faptul că… (*Renunţând brusc la calmul său:*) Să vă ia dracu’ pe toţi! Asta nu e comedie, asta e dramă! Râdeţi ca proştii la o dramă! Educaţi-vă înainte de a veni la teatru, boilor!

În acest moment pe scenă apar: REGIZORUL, AL DOILEA ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, OFICIALUL, DOCTORUL, CELĂLALT şi ALT OFICIAL. Fiecare dintre aceste personaje are în mână diferite arme albe: unul un cuţit, altul un topor, o coasă, o furculiţă, o şurubelniţă, un desfăcător de conserve sau o bâtă de

oină. Toate personajele, însoţite şi de PRIMUL ACTOR ÎN ROLUL TÂNĂRULUI, coboară de pe scenă şi se reped la CORUL SPECTATORILOR. Măcel.

CORUL SPECTATORILOR (*cu disperare*): Aaaah! Îâăh! Gâăâh! Vai! Ioi! Iiiih! Aoleo! Văleu! Văleleu!

Pe scenă apare, foarte vesel, SUFLEORUL, cu un microfon în mână. Nu se aude nimic din ce vorbeşte el în microfon, dar după mişcările buzelor e uşor de ghicit că spune: Aaaah! Îâăh! Gâăâh! Vai! Ioi! Iiiih! Aoleo! Văleu! Văleleu!

CORUL SPECTATORILOR (*cu disperare*): Aaaah! Îâăh! Gâăâh! Vai! Ioi! Iiiih! Aoleo! Văleu! Văleleu!

În sfârşit, după câteva minute de măcel, personajele revin pe scenă. Se prind mână în mână, din culise apare şi ÎNGRIJITORUL, şi se înclină toţi, ceremonios, spre sală.

– CORTINA –

ELEFANŢI ROZ ŞI ELEFANŢI GALBENI

Personajele:

PERSONAJUL GALBEN
BĂTRÂNUL
CELĂLALT BĂTRÂN
FEMEIA TÂNĂRĂ
DOAMNA
ADOLESCENTUL
SOŢUL
CERŞETORUL

Actul întâi

DECORUL: *Un parc. În partea stângă, este un scaun galben, pe care stă PERSONAJUL GALBEN – poartă un costum galben, pantofi galbeni, şosete galbene, cămaşă galbenă şi cravată galbenă. În plus, faţa şi părul lui sunt vopsite în galben. PERSONAJUL GALBEN stă nemişcat pe scaunul lui galben, privind inexpresiv spectatorii, tot timpul cât pe scenă vorbesc celelalte personaje. El intervine uneori cu replici adresate spectatorilor, dar între intervenţii va păstra aceeaşi figură impasibilă. În timp ce PERSONAJUL GALBEN vorbeşte, toate celelalte personaje încremenesc în poziţia în care se află.*

BĂTRÂNUL (*intrând în scenă alături de CELĂLALT BĂTRÂN*): Îţi spun eu ceva: nimic nu e mai trist pe lumea asta decât tristeţea cea mai mare: aia de a fi bătrân.

CELĂLALT BĂTRÂN (*oftând*): Tristeţea de a fi bătrân este, fără doar şi poate, foarte tristă!

BĂTRÂNUL: Tocmai asta susţineam şi eu: tristeţea de a fi bătrân e, cu adevărat, o tristeţe.

CELĂLALT BĂTRÂN: Da, da, o tristeţe.

BĂTRÂNUL: Apropo de asta, dacă stai să cugeţi, constaţi că omul nu trăieşte decât pentru a afla.

CELĂLALT BĂTRÂN: Apropo la ce?

BĂTRÂNUL: Apropo… aşa, în general. Omul gândeşte ca să afle, pe când omul perfect doar află.

CELĂLALT BĂTRÂN: Află, cu adevărat. Dar, trebuie să recunoaştem, află numai dacă e perfect, nu-i aşa?

BĂTRÂNUL (*ignorând întrebarea pusă de CELĂLALT BĂTRÂN*): Însă, la un moment dat, ajungi la concluzia tristă că aflarea e o deşertăciune. E o tristeţe. Unde duce aflarea? La moarte.

Prin toamnă, la moarte.

CELĂLALT BĂTRÂN: Prin toamnă, direct la moarte!

BĂTRÂNUL: Aşa e. Prin toamnă. Un mare filosof spunea că toamna e penultimul act al vieţii. Cred că ai prins ideea. Toamna e penultimul anotimp al anului. Metaforizând, filosoful acela spunea că toamna e penultimul act al vieţii.

CELĂLALT BĂTRÂN: Şi ultimul?

BĂTRÂNUL (*oftând din tot sufletul, patetic*): Ultimul? Ultimul e iarna.

CELĂLALT BĂTRÂN: Iarna, pentru că e frig, nu-i aşa?

BĂTRÂNUL (*în continuare patetic*): Foarte frig!

Cei doi bătrâni se retrag spre fundal, continuându-şi discuţia pe muţeşte. În scenă apare FEMEIA TÂNĂRĂ.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*vorbind cu cineva care încă nu se vede*): Numai tu eşti de vină, ştii asta! Ce-o să zică soţul meu? Ce-o să creadă el despre mine? O să mă considere urâtă şi nu o să mă mai iubească. Tu m-ai convins să merg la coafor, deşi arătam foarte bine înainte de a merge la coafor. Şi acum uite ce am în cap: o claie de paie.

Intră DOAMNA, răsuflând cu oarecare greutate. Se opreşte lângă FEMEIA TÂNĂRĂ.

DOAMNA: Eu cred că îţi stă bine. Ţie, în mod special. Adică… vreau să zic că te prinde bine coafura.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Îmi stă bine cu o claie de paie în cap?!

DOAMNA: Da, da. Se potriveşte perfect cu restul capului. (*Ironică:*) În fond, întregul cap al tău e o claie de paie. Adică şi pe dinăuntru.

FEMEIA TÂNĂRĂ: M-ai jignit, aşa-i? Spune-mi drept, m-ai jignit cu ce ai spus acum?

DOAMNA: Eu să te jignesc?! Nu te-am jignit, Doamne fereşte! Eu doar te-am caracterizat.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*nervoasă*): De ce mă caracterizezi?! Ce, eu te-am caracterizat pe tine vreodată? (*Urmează o scurtă pauză, în care FEMEIA TÂNĂRĂ îşi duce un deget la tâmplă, părând să cugete:*) Cum adică m-ai caracterizat? Ce-nseamnă că m-ai caracterizat?

DOAMNA (*plictisită*): Înseamnă pur şi simplu că te-am caracterizat. Adică te-am descris.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă*): Ah, bine! Eu îmi închipuisem că m-ai jignit.

BĂTRÂNUL (*întrerupându-şi discuţia cu CELĂLALT BĂTRÂN, care rămâne pe locul său, meditativ; apropiindu-se; către DOAMNĂ*): Cât e ceasul, dacă nu vă supăraţi? Apropo, sunteţi cumva tristă?

DOAMNA: Apropo la ce?

BĂTRÂNUL: Apropo… aşa, în general. Sunteţi tristă?

DOAMNA: Nu, sunt plictisită. Poate şi puţin iritată. (*După o scurtă pauză:*) Dar dumneavoastră aţi vrut, de fapt, să ştiţi cât e ceasul, nu-i aşa? E două jumate.

BĂTRÂNUL: Adică paisprezece şi treizeci de minute, mulţumesc.

DOAMNA (*exclamând cu satisfacţie*): Deci nu sunteţi poliţist!

BĂTRÂNUL: Nu, eu nu sunt poliţist, ci sunt trist. Iar dumneavoastră nu trebuie să fiţi plictisită. De ce sunteţi puţin iritată?

DOAMNA: Aşa.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*intervenind în discuţie, după ce s-a privit într-o oglindă scoasă din poşetă*): Eu nu-s plictisită, ci tristă, foarte tristă. Asta pentru că am fost la coafor şi sunt, iată, tunsă prea scurt şi neregulat. (*Către BĂTRÂN, arătând cu mâna spre păr*:) Observaţi? Aici, în partea dreaptă, firele de păr sunt mai ridicate decât în partea stângă.

BĂTRÂNUL (*cu ipocrizie*): E o tunsoare tinerească, modernă.

FEMEIA TÂNĂRĂ încearcă să-şi pună oglinda înapoi în poşetă, însă se dovedeşte neîndemânatică şi scapă conţinutul poşetei pe jos. Se apleacă şi începe să culeagă diferite lucruri: periuţe, truse, cutii de cremă etc.

DOAMNA (*arătând spre FEMEIA TÂNĂRĂ, care e prea preocupată să strângă de pe jos ca să mai fie atentă la discuţie*): Adevărul e că arăta mai bine înainte de a merge la coafor. Acum e tunsă scurt şi are capul aproape gol.

BĂTRÂNUL: Eu cred că e modern să ai capul gol. Nu aţi observat? Oamenii moderni au capetele goale.

DOAMNA: Da?

CELĂLALT BĂTRÂN (*care renunţă la meditaţie; apropiindu-se*): Despre ce discutaţi?

BĂTRÂNUL: Despre capete goale moderne.

DOAMNA: Despre capete goale.

CELĂLALT BĂTRÂN: Aha. Despre capete goale. Un cap gol e un cap prost, nu-i aşa?

Se retrage în spatele scenei şi se ghemuieşte.

BĂTRÂNUL: Într-un fel, prietenul meu are dreptate. Capul gol este echivalentul capului prost. Un mare filosof a spus să cugeţi ca să exişti.

PERSONAJUL GALBEN (*către sală, gesticulând*): Credeţi că elefanţii roz nu sunt folositori? Elefanţii roz nu au cum să fie folositori, veţi spune, pentru că nu există. Dacă ar exista ar fi folositori. Pe atât de folositori pe cât ar fi şi elefanţii galbeni, dacă ar exista. La fel inorogul, la fel vasiliscul, la fel calul înaripat… Cu alte cuvinte, concluzia ar fi asta: cel care există e la fel de folositor precum cel care nu există, dacă acesta din urmă ar exista. Cu toate astea, şi cel care nu există poate fi folositor, vă rog să fiţi atenţi, dacă există *ideea* despre cel ce nu există.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*care ridică ultimul lucru căzut pe jos, apropiindu-se de Doamnă; adresându-i-se*): Cât e ceasul?

DOAMNA: Trei fără un sfert.

BĂTRÂNUL: Adică paisprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

DOAMNA (*cu o expresie atoateştiutoare*): Clar, nu sunteţi poliţist!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Dacă-i trei fără un sfert înseamnă că imediat se întoarce soţul meu de la serviciu. Şi eu, care voiam să-i fac o surpriză! Eu, care voiam să-i fac o surpriză plăcută! Să mă tund şi să-i fac o surpriză plăcută!

FEMEIA TÂNĂRĂ izbucneşte în plâns şi se aşază pe jos. În momentul ăsta, în scenă intră grăbit ADOLESCENTUL, care, ocolind-o pe FEMEIA TÂNĂRĂ ce plânge tăcut, aşezată pe jos, se îndreaptă spre BĂTRÂN. CELĂLALT BĂTRÂN rămâne ghemuit, DOAMNA asistă la discuţia ce va urma, oarecum impasibilă.

ADOLESCENTUL (*către BĂTRÂN*): Aveţi o brichetă?
BĂTRÂNUL: De ce să am o brichetă?
ADOLESCENTUL: Pentru ca să-mi aprind o ţigară.
BĂTRÂNUL: Aşa trebuia să spui de la început.
ADOLESCENTUL: Cum trebuia să spun de la început?
BĂTRÂNUL: Aşa: „Domnule, aveţi o brichetă, ca să-mi aprind o ţigară, vă rog frumos?”.
ADOLESCENTUL: Bine. Domnule, aveţi o brichetă, pentru a-mi aprinde o ţigară?
BĂTRÂNUL: În cazul ăsta îţi pot spune că da, am o brichetă. (*BĂTRÂNUL întinde bricheta*:) Poftim!
ADOLESCENTUL (*luând bricheta*): Aveţi o ţigară?
BĂTRÂNUL: Ei, hai, că asta-i chiar culmea! Pentru ce-ţi trebuie ţigară?
ADOLESCENTUL: Păi, la ce altceva să folosesc bricheta?
BĂTRÂNUL: Să-ţi aprinzi o ţigară de-a’ matale.
ADOLESCENTUL: N-am nici o ţigară.
BĂTRÂNUL: Atunci de ce mi-ai cerut bricheta?
ADOLESCENTUL: Pentru că vreau să-mi aprind o ţigară.
BĂTRÂNUL (*exasperat*): Dar nu ai ţigară!
ADOLESCENTUL (*calm*): Aşa-i. Nu am ţigară. Asta-i o observaţie bună.
BĂTRÂNUL: Nu înţeleg nimic!
ADOLESCENTUL: Probabil că nu sunt destul de logic. Dacă nu am

fost destul de logic, înseamnă că e necesar să vă explic. Vreau să-mi aprind o ţigară, deci cer o brichetă. Dacă primesc o brichetă, am cu ce să-mi aprind o ţigară. Dacă nu am ţigară, dar am primit deja o brichetă, este firesc să cer o ţigară, nu?

BĂTRÂNUL: De ce n-ai cerut şi brichetă şi ţigară în acelaşi timp?

ADOLESCENTUL: Pentru că, orice om raţional ştie, mai uşor obţii un lucru decât două.

BĂTRÂNUL: N-am ţigară.

DOAMNA (*renunţând la figura impasibilă, intervenind între cei doi*): Am eu ţigară.

BĂTRÂNUL (*uitându-se nervos la Doamnă*): Ia te uită, domnule, ce impertinenţă! Atunci n-am brichetă. (*Ia bricheta din mâna ADOLESCENTULUI.*)

DOAMNA: Am eu brichetă.

ADOLESCENTUL primeşte o ţigară, şi-o aprinde cu bricheta DOAMNEI şi dispare în culise.

ADOLESCENTUL (*din culise*): Boşorog idiot!

BĂTRÂNUL (*către DOAMNĂ*): De ce mi-aţi făcut asta? Există un conflict între generaţii. Tocmai participam la acest conflict, iar dumneavoastră mi-aţi subminat autoritatea. De partea cui sunteţi?

DOAMNA (*insensibilă*): Nu văd rostul unei discuţii pe tema asta, domnule.

DOAMNA se aşază în stânga FEMEII TINERE, începând s-o mângâie pe cap.

BĂTRÂNUL oftează şi se aşază lângă CELĂLALT BĂTRÂN. Amândoi se află în fundal, în stânga scenei, în spatele PERSONAJULUI GALBEN.

Cele două femei stau tăcute, aşezate pe jos, în dreapta scenei.

BĂTRÂNUL: Apropo…

CELĂLALT BĂTRÂN: Apropo la ce?

BĂTRÂNUL: Ei, aşa... Apropo în general. Femeile sunt superficiale. Asta este principala caracteristică a naturii feminine: superficialitatea!

CELĂLALT BĂTRÂN: Superficialitatea, într-adevăr. În acelaşi timp, lipsa de profunzime e un alt defect al femeilor.

BĂTRÂNUL: Lipsa de profunzime e sinonimă cu superficialitatea.

CELĂLALT BĂTRÂN: Aici ai dreptate.

BĂTRÂNUL: Atunci de ce ai spus că lipsa de profunzime e un alt defect al femeilor, din moment ce eu am spus că superficialitatea e un defect al femeilor?

CELĂLALT BĂTRÂN: Am vrut să subliniez faptul că avem aceeaşi părere, anume că femeile sunt superficiale.

BĂTRÂNUL: Dacă ai vrut doar să subliniezi, e bine. E bine, pentru că femeile nu ştiu ce înseamnă tristeţea. Tristeţea înseamnă bătrâneţe, chiar dacă trebuie să te şi bucuri la bătrâneţe. Femeile nu conştientizează niciodată bătrâneţea. Ele se cred mereu tinere şi frumoase. Ele nu ştiu ce înseamnă conflictul dintre generaţii.

CELĂLALT BĂTRÂN: Poate că înţeleg conflictul, dar nu înţeleg disputa dintre generaţii.

BĂTRÂNUL: Un mare filosof spunea că cine nu are bătrâni trebuie să-şi cumpere.

CELĂLALT BĂTRÂN: E necesar să-şi cumpere!

BĂTRÂNUL (*iritat, deodată*): De ce mă îngâni?

CELĂLALT BĂTRÂN (*nevinovat*): Nu te îngân.

BĂTRÂNUL: Dar ce faci?

CELĂLALT BĂTRÂN: Te aprob. E firesc să existe un om care să aprobe. Astfel, spusele cuiva devin mai valabile. Sau nu crezi că astfel devin mai valabile spusele cuiva?

BĂTRÂNUL: Mă aprobi, îngânându-mă.

CELĂLALT BĂTRÂN: Poate că da. Dar poate că nu. Poate că doar te aprob, reformulând cele spuse de tine. Dar poate că nici măcar nu te aprob, reformulând totuşi cele spuse de tine.

După acestea, ambii bătrâni tac brusc, căzând într-o amorţeală melancolică.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*în partea dreaptă a scenei, către DOAMNĂ, care a încetat de ceva timp s-o mângâie pe cap*): Nu pot să mă duc aşa acasă. Sunt într-un hal fără de hal! Cum să merg aşa acasă?

DOAMNA (*către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Bătrânii îşi închipuie că le ştiu pe toate. Ei trebuie neapărat să vadă în orice conflict cu tinerii un conflict între generaţii. Urăsc bătrâneţea. Bine că nu sunt încă bătrână.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Eşti, oarecum.

DOAMNA: Par eu bătrână?

FEMEIA TÂNĂRĂ: Unii aşa ar zice.

DOAMNA: Nu cred că sunt. De fapt, ce s-o mai lungim, ştiu sigur că nu sunt deloc bătrână.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Unii ar crede că eşti. Eu aşa cred.

DOAMNA (*înfuriată*): Tu?! Îmi spui aşa ceva după ce că am venit lângă tine şi te-am mângâiat pe părul ăsta ca… părul ăsta ca o… cum i-ai zis, ca o claie de paie?! Tu eşti o proastă! Tu poţi să crezi ce vrei! Oricum nu ai dreptate!

PERSONAJUL GALBEN (*către spectatori, gesticulând*): Există ideea de inorog, de acord? Există ideea de vasilisc, de acord? Există ideea de cal înaripat, de acord? Dar nu există nici inorogul, nici vasiliscul, nici calul înaripat. De ce să existe inorogul, vasiliscul, calul înaripat, când ei sunt mai puternici ca idee decât ar fi ca existenţă reală? Sunt unii care cred şi azi că animalele astea există. Şi bine fac cei care cred şi azi în ele. Pentru că acestea n-ar exista ca idee, dacă n-ar exista şi credinţa în ele. Iar ideea e raţiune, vă rog să mă credeţi. Zău că nici raţiune n-ar exista fără credinţa în inorog, vasilisc, cal înaripat, elefanţi roz şi elefanţi galbeni. Şi fără raţiune… (*Hohotind*:) Fără raţiune…

DOAMNA: Chiar crezi că sunt bătrână? De fapt, nu ştiu de ce mai

insist. E clar că eşti o proastă!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Nu sunt o proastă. Tu eşti. Te dispreţuiesc!

DOAMNA: Eşti o mare proastă! Îmi provoci silă!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Iar tu dispreţ!

DOAMNA: Repulsie.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Scârbă.

DOAMNA: Dezgust.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Silă.

DOAMNA: Deja am spus eu că-mi provoci silă!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*mirată*): Ai spus deja? Atunci… atunci… Bine. (*Se întoarce cu spatele la Doamnă.*)

DOAMNA: Aversiune! Îmi provoci aversiune! (*Se întoarce cu spatele la FEMEIA TÂNĂRĂ.*)

Cele două femei stau aşezate pe jos, spate în spate, în partea dreaptă a scenei, refuzând să-şi mai vorbească.

BĂTRÂNUL (*către CELĂLALT BĂTRÂN, ieşind din amorţeala melancolică în care a stat până acum*): Am meditat la ceva. Referitor la faptul că te aud îngânându-mă continuu. Mă rog, cum spui tu, aprobându-mă continuu. E foarte stupidă situaţia. Ştii de ce? Pentru că bătrânii care nu au opinii proprii dovedesc faptul că au avut o viaţă ternă. Acum nu îmi rămâne decât să întreb: ai fost întotdeauna aşa sau te-ai tâmpit la bătrâneţe?

CELĂLALT BĂTRÂN: Nu m-am tâmpit la bătrâneţe şi nu sunt tâmpit.

BĂTRÂNUL: Ba eu cred că eşti tâmpit. Nu ştiu dacă ai fost întotdeauna aşa, dar acum eşti tâmpit. Ca toţi ceilalţi de la azil. Cum să fim parte activă în conflictul dintre generaţii, dacă toţi de la azil sunteţi nişte tâmpiţi neserioşi?!

CELĂLALT BĂTRÂN: Cu alte cuvinte, vrei să spui că toţi de la azil suntem nişte tâmpiţi neserioşi?!

BĂTRÂNUL: Uite, chiar şi acum repeţi cuvintele mele.

CELĂLALT BĂTRÂN: N-am repetat cuvintele tale. Doar m-am mirat.

M-am arătat intrigat de vorbele tale. Ştii ce cred? Cred că eşti un cârcotaş nedemn de a fi aprobat.

BĂTRÂNUL: Tâmpitule neserios!

CELĂLALT BĂTRÂN: Cârcotaşule nedemn!

BĂTRÂNUL: Mă, sclerozatule!

CELĂLALT BĂTRÂN: Mă… (*Ezită să continue.*) Mă, bătrânule sclerozat!

PERSONAJUL GALBEN (*către public*): Nu v-aţi întrebat niciodată cum s-ar descurca oamenii fără inorog, vasilisc, cal înaripat, elefanţi roz sau elefanţi galbeni? Ha, ha… Nici nu vă închipuiţi! Fără inorog, vasilisc, cal înaripat, elefanţi roz sau elefanţi galbeni oamenii ar… Chiar n-aţi avut curiozitatea să vă întrebaţi care-i diferenţa dintre omul cu inorog şi cel fără inorog? Ei, în cazul ăsta, o să vă ofer ocazia să aflaţi. (*Pauză.*) Eu simt nevoia să plec. Însă nu voi fi plecat pentru mult timp.

PERSONAJUL GALBEN se ridică şi părăseşte agale scena.

DOAMNA (*întorcându-se brusc spre FEMEIA TÂNĂRĂ, chiar în momentul în care PERSONAJUL GALBEN dispare în culise*): Să nu crezi că eu chiar te consider proastă, deşi ţi-am spus că eşti proastă. Eu ţin foarte mult la tine. Ştii asta, draga mea, nu-i aşa?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*întorcându-se spre DOAMNĂ*): Ştiu. Şi eu ţin la tine. Îmi pare rău că am fost rea şi am spus că eşti bătrână. Uneori sunt rea şi-mi vine aşa… un regret pe urmă.

BĂTRÂNUL (*apropiindu-se pe neaşteptate de FEMEIA TÂNĂRĂ*): Să ştiţi că nu vă consider superficială. Îmi pare rău că am gândit aşa ceva despre dumneavoastră. Ştiu că n-aţi auzit când am gândit că sunteţi superficială. Dar eu mă simt vinovat şi-mi cer scuze. (*Adresându-se DOAMNEI*:) Vă rog şi pe dumneavoastră să mă iertaţi că v-am bănuit de superficialitate. (*Către CELĂLALT BĂTRÂN, care a rămas în spate*:) Vino încoace, dragă prietene. Dragul meu prieten!

CELĂLALT BĂTRÂN (*apropiindu-se, exclamând*): Aşa e! Dragul meu prieten!

DOAMNA (*ridicându-se în picioare, către BĂTRÂN*): Îmi cer scuze pentru impoliteţea de a vă jigni bătrâneţea. Recunosc că v-am desconsiderat, pentru că sunteţi bătrân. Iar asta a fost o mare impoliteţe din partea mea. Chiar o lipsă crasă de bun-simţ. Îmi vine să plâng de ruşine. Vă implor să mă iertaţi!

BĂTRÂNUL: Lăsaţi, nu-i nimic. Vă înţeleg. Dar să ştiţi că nu e ruşinos să fii bătrân. Un mare filosof spunea că cine nu are bătrâni trebuie să-şi cumpere. Deşi, trebuie să recunosc, tinerii sunt cel puţin la fel de folositori ca şi bătrânii.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*ridicându-se, privind cu admiraţie spre BĂTRÂN*): Sunteţi atât de inteligent! Pomeniţi despre atâţia filosofi! Eu nu ştiu nimic despre filosofi, decât că erau nişte oameni deştepţi care spuneau multe vorbe deştepte şi că au trăit demult, înaintea erei noastre.

BĂTRÂNUL (*blajin, surâzător, răspunzând FEMEII TINERE*): Să ştiţi că filosofii trăiesc şi astăzi.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*uimită*): Extraordinar! (*Murmurând, pentru sine*:) I-auzi, mai trăiesc şi astăzi! (*Revenind la vocea normală*:) Domnule, vă admir că-i cunoaşteţi pe filosofi.

BĂTRÂNUL: Da, s-ar putea spune că îi cunosc. Revenind, aş putea spune că ei nu numai că erau nişte oameni deştepţi care spuneau vorbe deştepte. Mai mult decât atât, ei gândeau, stimată doamnă… Domnişoară?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*cu cochetărie*): V-am spus că am soţ, deci sunt o tânără doamnă. Dar să ştiţi că soţul meu nu-i atât de inteligent ca dumneavoastră. Nu, nu, vă spun drept, nu-i nici pe departe într-atât de inteligent.

DOAMNA (*intervenind în discuţie*): De acord: sunteţi un bătrân inteligent.

BĂTRÂNUL (*către femei*): Vă mulţumesc pentru cuvintele frumoase şi vă admir.

DOAMNA, FEMEIA TÂNĂRĂ (*în acelaşi timp, către CELĂLALT BĂTRÂN*): Îmi pare rău că nu v-am băgat în seamă până

acum. Cred că sunteţi un om deosebit.

CELĂLALT BĂTRÂN (*către femei*): Vă mulţumesc pentru vorbele frumoase şi vă admir foarte mult.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Bătrâneţea are multe lucruri plăcute în ea. Toţi bătrânii sunt frumoşi, pentru că sunt inteligenţi. Ăsta-i un lucru sigur-sigur.

DOAMNA: Bătrâneţea oferă distincţie. Ea este apogeul inteligenţei. Este toamna vieţii. Iar toamna este anotimpul meu preferat. Ştiţi de ce? Pentru că toamna plouă în fiecare zi, pică frunzele, se coc strugurii, ies ţăranii pe ogoare şi străluceşte frumuseţea spiritului într-o solemnitate a gândirii.

BĂTRÂNUL (*FEMEII TINERE*): Arta de-a fi tânăr se învaţă şi la bătrâneţe. O pot învăţa şi eu. Pot învăţa arta de-a fi tânăr, frumos, vesel. Aşa cum sunteţi dumneavoastră, minunată doamnă! (*Către DOAMNĂ:*) Cum sunteţi amândouă, minunate doamne!

CELĂLALT BĂTRÂN: Nişte doamne foarte minunate!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Vă iubesc pe amândoi.

DOAMNA: Vă ador!

BĂTRÂNUL: Cum aş putea să nu fiu încântat de dumneavoastră?

CELĂLALT BĂTRÂN: Cum aş putea să nu fiu foarte încântat de dumneavoastră?

FEMEIA TÂNĂRĂ: Iubirea inteligenţei…

DOAMNA: Iubirea senectuţii…

BĂTRÂNUL: Doamne, iubirea pe care o simt… Câtă iubire simt!

CELĂLALT BĂTRÂN: Ah, câtă iubire simt!

DOAMNA (*ţipând, sărind într-un picior*): Iubire, frumuseţe, iubire, tinereţe, iubire, bătrâneţe, vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc…

FEMEIA TÂNĂRĂ (*trăgându-se violent de haine*): Minunat de minunat! (*Urlând*:) E minunat de minunat!

BĂTRÂNUL (*cu braţele larg desfăcute, alergând*): Avionul iubirii… avion al iubirii… avion…

CELĂLALT BĂTRÂN (*cu braţele larg deschise, stând pe loc, ţopăind*): Un avion plin de iubire…

DOAMNA (*oprindu-se brusc; spre ceilalţi*): Trebuie să vă iubesc!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*oprindu-se brusc; spre ceilalţi*): Simt nevoia să vă iubesc!

BĂTRÂNUL (*oprindu-se brusc; spre ceilalţi*): Mi-e imposibil să nu vă iubesc!

CELĂLALT BĂTRÂN (*coborând brusc mâinile; spre ceilalţi*): Cu adevărat imposibil să nu vă iubesc!

Toţi se îmbrăţişează pătimaş. În fugă intră în scenă ADOLESCENTUL.

ADOLESCENTUL (*cântând*): Iubireeea, pas major spre infinit… Iubireeea, un rubin neşlefuit…

ADOLESCENTUL se aruncă entuziast în îmbrăţişare. BĂTRÂNUL le sărută pe femei, îl sărută pe CELĂLALT BĂTRÂN, femeile îl sărută pe BĂTRÂN, îl sărută pe CELĂLALT BĂTRÂN, CELĂLALT BĂTRÂN se sărută cu ADOLESCENTUL, ADOLESCENTUL se sărută cu BĂTRÂNUL, femeile îl sărută pe ADOLESCENT… După zece-douăzeci de secunde apare PERSONAJUL GALBEN, care se aşază impasibil pe scaun. Cei cinci se desprind instantaneu din îmbrăţişarea colectivă, depărtându-se unul de celălalt, fiecare în altă zonă a scenei.

PERSONAJUL GALBEN (*zâmbind complice cu spectatorii, arătând spre celelalte personaje*): Pentru câteva clipe aţi văzut nişte oameni fără inorog, vasilisc, cal înaripat, elefanţi roz sau elefanţi galbeni.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*ruşinată, pentru sine*): Bine că n-a fost aici soţul meu, să mă vadă comportându-mă ca o nebună. Ar fi crezut că-s un fel de nimfomană, că aşa le consideră el pe femeile care se comportă cum m-am comportat eu acum: nimfomane. Sigur ar fi crezut asta despre mine. Pentru că aşa m-am şi comportat: ca o nimfomană, deşi nu sunt prea sigură cum se poartă o nimfomană. Oricum, cred că ar trebui să-mi fie ruşine.

DOAMNA (*uluită, pentru sine*): Ce-am păţit?! M-am prostit?!

BĂTRÂNUL (*spre CELĂLALT BĂTRÂN*): La vârsta noastră să ne purtăm ca nişte descreieraţi, auzi! La vârsta noastră să ne purtăm ca nişte tineri care nu ştiu ce înseamnă tristeţea de a fi bătrân! E jenant.

CELĂLALT BĂTRÂN: E foarte jenant! Aproape degradant de jenant.

ADOLESCENTUL (*ştergându-şi, scârbit, buzele cu mâneca, pentru sine*): Nişte boşorogi! Iar eu i-am îmbrăţişat! Mai mult chiar, i-am sărutat. (*Se înseninează deodată şi începe să zâmbească.*) Totuşi, nu mi-a displăcut să o îmbrăţişez pe femeia aia, mai tânără. Nu mi-a displăcut deloc să o sărut.

PERSONAJUL GALBEN (*spectatorilor, după un hohot de râs*): Acum să vorbim despre lucruri seriose. Misterul calului înaripat este acela că respectivul zboară, nu credeţi? Dacă nu ar zbura, nu ar mai fi nici un mister. Şi-atunci, putem să ne străduim să aflăm lucruri despre calul înaripat, dar ar fi absurd să nu ne gândim la aripi, căci ele reprezintă tot farmecul calului înaripat. Din moment ce misterul lui este dat în primul rând de aripile zburătoare, ar trebui să aflăm totul despre aripile zburătoare, nu-i aşa? Dar ciocul! Ciocul vasiliscului! Cum putem să ne gândim la vasilisc, fără a-i lua în calcul ciocul? Şi-atunci, ce facem? Scriem tratate despre cioc, dezlegând o mică parte din misterul vasiliscului. Inorogul… Să nu-mi spuneţi că nu v-aţi întrebat niciodată: de ce are ăla corn în frunte? Elefanţii roz de ce sunt roz? Elefanţii galbeni de ce-s galbeni? Dacă nu v-aţi întrebat, s-o faceţi acum! Altfel… (*Arătând spre celelalte personaje; râzând*:) Altfel…

ADOLESCENTUL (*apropiindu-se de FEMEIA TÂNĂRĂ; către ea*): Domnişoară, sunt jenat pentru accesul meu de mai-nainte, mai ales că (*arătând spre celelalte personaje*) i-am îmbrăţişat pe ei. Dar, judecând selectiv, vă mărturisesc că pe dumneavoastră mi-a plăcut să vă sărut.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*flatată*): Vai, domnule! Dar sunt tunsă urât. Şi-apoi, nu sunt domnişoară. Îmi cer scuze că sunt tunsă urât şi

că nu sunt domnişoară. (*Se fâstâceşte.*) Adică… nu, nu-mi cer scuze că nu sunt domnişoară, pentru că asta e o lege a naturii: domnişoara căsătorită nu mai e domnişoară. Iar eu sunt căsătorită într-un fel… adică, drept să vă spun, sunt căsătorită pe de-a-ntregul, dar sunt urât tunsă pentru că am vrut să-i fac o surpriză soţului meu, care e căsătorit cu mine… Înţelegeţi? Nu sunt domnişoară, pentru că sunt doamnă şi de-aceea şi mie mi-a plăcut să vă sărut.

Cei doi tineri încep să şuşotească. Din când în când, în timp ce în partea opusă a scenei se va desfăşura discuţia între celelalte personaje, FEMEIA TÂNĂRĂ va râde cochet, măgulită de şoaptele ADOLESCENTULUI.

BĂTRÂNUL (*apropiindu-se, alături de CELĂLALT BĂTRÂN, de Doamnă; către ea*): Îmi pare rău că v-am îmbrăţişat.

DOAMNA: Credeţi-mă, mie îmi pare şi mai rău că vă iubesc. Adică îmi pare rău că v-am spus că vă iubesc. (*E derutată.*) Nu pentru că v-am spus că vă iubesc, ci pentru că nu e aşa… Adică nu, nu-mi pare rău că nu-i aşa… (*Ţipă exasperată*:) Vă urăsc, domnule, ce mai încolo şi încoace! Vă implor să mă credeţi: nu vă iubesc, vă urăsc! Sunteţi bătrân. (*Arată spre CELĂLALT BĂTRÂN.*) La fel de bătrân ca prietenul dumneavoastră. Iar eu sunt tânără. Aşa că nu pot să vă iubesc.

BĂTRÂNUL: Cu simpatie vă spun că nici măcar nu vă simpatizez. Nici pe departe nu am vreun sentiment frumos faţă de dumneavoastră, deşi vă asigur că aş fi putut să am, dacă aş fi avut.

CELĂLALT BĂTRÂN: Vă asigur şi eu că aş fi putut să am un sentiment frumos faţă de dumneavoastră, dacă aş fi avut. Dar nu am, pentru că vă spun cu simpatie ceva: nu vă simpatizez, doamnă.

BĂTRÂNUL: Apropo de asta, un mare filosof…

CELĂLALT BĂTRÂN, DOAMNA (*într-un glas, nervoşi*): Apropo la

ce?!

BĂTRÂNUL (*mirat*): Da' ce-aveţi cu mine? Apropo… aşa, în general. Un mare filosof spunea că… Spunea că…

CELĂLALT BĂTRÂN: Ce spunea un mare filosof?

DOAMNA: Hai, s-auzim, ce spunea un mare filosof?

BĂTRÂNUL: Spunea ceva.

CELĂLALT BĂTRÂN: Aşa-i. Cu siguranţă că un mare filosof spunea ceva. Altfel n-ar fi fost un mare filosof.

Cei trei nu-şi mai spun nimic, privindu-se doar încurcaţi. Lângă ei, ADOLESCENTUL şi FEMEIA TÂNĂRĂ îşi reiau discuţia cu voce tare.

ADOLESCENTUL (*către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Concluzia e că sunteţi tare frumoasă, doamnă.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*accentuând primul cuvânt*): *Eşti* tare frumoasă, doamnă.

ADOLESCENTUL (*uimit*): Eu sunt bărbat! Eu sunt frumos, nu frumoasă.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Ştiu că sunteţi frumos. Eu doar am vrut să vă dau de înţeles că mă puteţi tutui.

ADOLESCENTUL: Serios? Şi tu mă poţi tutui. Hai să bem o cafea.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*zâmbitoare*): Este o idee bună. (*Un pic mai temperată*:) Cred că e o idee bună.

ADOLESCENTUL: Cu siguranţă că e o idee bună.

DOAMNA (*întorcându-se cu spatele la bătrâni, care încep să se foiască stingheriţi; spre FEMEIA TÂNĂRĂ*): Nu cred că e o idee bună.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*repezind-o pe Doamnă*): Tu nu te băga! Nu cu mult timp în urmă ţi-am spus că-mi provoci silă, ai uitat?!

DOAMNA: Ba nu, eu am spus asta, referindu-mă la tine.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*cu un gest indiferent*): Mă rog.

ADOLESCENTUL şi FEMEIA TÂNĂRĂ se îndreaptă spre culise, braţ la braţ.

DOAMNA (*privind mustrător spre cei doi care se îndepărtează*): Ar fi trebuit trasă de urechi la o anumită vârstă, iar asta nu s-a întâmplat. Proasta. Când te gândeşti că soţul ei o aşteaptă acasă! Totuşi, poate că face bine căutând să se distreze, cu toate că asta n-o face mai puţin proastă. Dar poate că face bine. Eu n-am căutat niciodată să mă distrez şi astfel am dat divorţ de soţul meu, care era poliţist. Pentru că alături de el nu mă distram. Acum sunt singură, dar – ce ciudat! – tot nu pot spune că mă distrez. (*Întorcându-se spre bătrâni.*) Eu trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere. De fapt, nu mi-a făcut plăcere. Şi nu uitaţi un lucru: nu vă iubesc.

DOAMNA dispare în direcţia opusă celei în care au plecat ADOLESCENTUL şi FEMEIA TÂNĂRĂ.

BĂTRÂNUL: Am rămas singuri.

CELĂLALT BĂTRÂN: Cu alte cuvinte, vrei să spui că am rămas singuri.

BĂTRÂNUL: Singurătatea e o boală grea.

CELĂLALT BĂTRÂN: O boală foarte grea.

BĂTRÂNUL: Uite, vezi?! Iar mă îngâni. Eu cred că eşti tâmpit.

CELĂLALT BĂTRÂN: Ţi se pare că te îngân. Eşti cârcotaş.

BĂTRÂNUL (*dând din mână a lehamite*): Bine, nu mă îngâni.

CELĂLALT BĂTRÂN: Nu te îngân.

BĂTRÂNUL: Dar, apropo de asta, cei de la azil sunt tâmpiţi.

CELĂLALT BĂTRÂN: Apro…

BĂTRÂNUL (*întrerupându-l iritat, ţipând*): Da’ mai scuteşte-mă, domnule, cu apropourile tale. (*Imitându-l pe CELĂLALT BĂTRÂN*:) „Apropo la ce?” „Apropo la cine?” Nu mai conteneşti odată?! Să-ţi fie clar: apropo… aşa, în general! Am spus că cei de la azil sunt tâmpiţi, şi tâmpiţi rămân!

CELĂLALT BĂTRÂN: Clar. Foarte tâmpiţi rămân!

BĂTRÂNUL: Eu n-am spus că sunt foarte tâmpiţi. Ci tâmpiţi. Tu ai spus că sunt foarte tâmpiţi.

CELĂLALT BĂTRÂN: Aşa-i. Eu am spus că sunt foarte tâmpiţi. Dar asta pentru că tu ai spus că sunt tâmpiţi.

BĂTRÂNUL: Deci mă îngâni.

CELĂLALT BĂTRÂN: Nu te îngân. Te aprob. Să fii tâmpit nu înseamnă să fii foarte tâmpit.

BĂTRÂNUL: Înseamnă că nici măcar nu mă aprobi.

CELĂLALT BĂTRÂN: Înseamnă că nici măcar nu te aprob. Decât într-un fel.

BĂTRÂNUL: Înseamnă şi că nu mă îngâni.

CELĂLALT BĂTRÂN: Înseamnă şi că nu te îngân.

BĂTRÂNUL: Bine.

CELĂLALT BĂTRÂN: Foarte bine.

BĂTRÂNUL (*după o pauză, căutând ceva din priviri*): Aş fi vrut să mă aşez pe o bancă. Dar nu e nici o bancă în jur. La bătrâneţe ai nevoie de ceva pe care să te aşezi. Ai nevoie de un sprijin. Aş fi vrut să mă odihnesc. Dar nu am unde să mă aşez. Decât pe pământ. Pământul e rece.

CELĂLALT BĂTRÂN: Tare rece. Dacă ar fi fost vreo bancă pe care să ne aşezăm!

BĂTRÂNUL: Dar nu este nici o bancă. Pe pământ nu putem sta prea mult. Am vrut să spun că jos, pe pământul rece, nu putem sta prea mult, pentru că răcim. (*Oftează.*) Dar adevărul e că nici pe Pământul cel mare nu putem sta prea mult, decât dacă mai trăim o vreme.

CELĂLALT BĂTRÂN: Aici ai mare dreptate: pe Pământul cel mare nu putem sta prea mult, decât dacă mai trăim o vreme!

BĂTRÂNUL: Cred că e cazul să plecăm. Să plecăm de-aici. Vreau să spun: să plecăm din acest loc, nu de pe Pământ.

CELĂLALT BĂTRÂN: Să plecăm din acest loc.

Ies amândoi, mişcându-se cu greutate.

PERSONAJUL GALBEN (*rămas singur pe scenă, către sală*): Dacă oamenii ar fi înlocuiţi de inorogi, atunci ei n-ar avea raţiune, s-ar spune, pentru că inorogii nu sunt mai mult decât o idee

inventată de om. Dar tocmai aici apare dilema. Fiţi atenţi la ce vă spun, aici e cheia: dacă oamenii ar fi inorogi, atunci inorogii n-ar simţi nevoia de a inventa ideea de oameni? Cu alte cuvinte, ce i-ar împiedica pe ei să aibă raţiune? Şi atunci, prin ce e mai presus omul decât inorogul? Prin existenţă, nu-i aşa? Dar tocmai existenţa omului a născut inorogul. Ce nevoie avea omul de inorog, dacă putea să existe fără inorog? Şi atunci, problema se pune altfel: cine-i mai presus, omul cu inorog, sau omul fără inorog? Somn uşor.

PERSONAJUL GALBEN se ridică, se înclină în faţa sălii, apoi se aşază pe scaunul său. În câteva secunde, adoarme.

Actul al doilea

DECORUL: *Nu suferă modificări prea mari faţă de cel din primul act, deşi scena următoare nu se va petrece exact în acelaşi loc. Deosebirea va consta în faptul că PERSONAJUL GALBEN este aşezat, pe scaunul său galben, în partea dreaptă a scenei. Această modificare nu e una a poziţiei PERSONAJULUI GALBEN, ci a spaţiului în care se desfăşoară cel de-al doilea act, un spaţiu deplasat cu câţiva metri spre stânga.*

Se aud paşi. PERSONAJUL GALBEN, care a dormit până în acest moment, deschide ochii brusc. Apare SOŢUL. În acelaşi timp, din partea cealaltă a scenei, de-acolo de unde în primul act a dispărut la braţul ADOLESCENTULUI, apare FEMEIA TÂNĂRĂ, cu ADOLESCENTUL lângă ea. PERSONAJUL GALBEN priveşte impasibil spre sală.

SOŢUL (*surprins, către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Te-ai tuns?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*surprinsă, către SOŢ*): Tu eşti? Ce cauţi aici?

SOŢUL: Eu sunt. Mergeam să cumpăr pâine. Te-ai tuns. Am observat eu ceva schimbat la tine, încă de la depărtare.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Ai avut dreptate. Ai un bun simţ de observaţie.

SOŢUL: Am, într-adevăr. De ce te-ai tuns?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*dând din umeri a indiferenţă*): Aşa. M-am tuns.

SOŢUL: Parcă ai o claie de paie în cap.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Paiele sunt galbene.

SOŢUL: Păi, asta am zis şi eu. Paiele-s galbene, iar părul tău e la fel de galben.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Ba nu, părul meu e blond. Nu există paie blonde, dacă vrei să ştii. (*Arătând spre ADOLESCENT*:) Întreabă-l şi pe el.

SOŢUL (*deodată încruntat, uitându-se spre ADOLESCENT*): El cine-i?

FEMEIA TÂNĂRĂ: El e cel care mi-a spus că paiele sunt galbene, nu blonde. E un tânăr drăguţ, care s-a oferit să-mi ofere o cafea. Dar n-am găsit nici o cafenea în apropiere, aşa că am fost la acest tânăr drăguţ acasă. (*Către ADOLESCENT:*) Nu-i aşa că eşti un tânăr drăguţ care te-ai oferit să-mi oferi o cafea?

ADOLESCENTUL: Da, aşa e. Sunt un tânăr drăguţ care ţi-a oferit o cafea şi care te iubeşte. Tu nu mă iubeşti?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*îmbrăţişându-l pe ADOLESCENT*): Ba da, cum aş putea să nu te iubesc?! Să nu te iubesc după tot ce s-a petrecut între noi în ultima oră?! Te iubesc, asta-i clar.

SOŢUL (*furios*): Cum îndrăzniţi să vă tutuiţi în faţa mea?!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*ignorându-l pe SOŢ, sărutându-l pătimaş pe ADOLESCENT*): Eşti singura mea iubire, scump porumbel.

ADOLESCENTUL: Eşti unica mea comoară, scumpă căprioară.

SOŢUL (*şi mai furios*): Nu mi-aţi răspuns la întrebare: cum îndrăzniţi să vă tutuiţi în faţa mea?!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*adresându-se SOŢULUI*): Hai să dăm divorţ.

SOŢUL: Nu înainte de a-mi răspunde la întrebare!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Ne tutuim pentru că ne iubim.

SOŢUL (*consternat, încremenit, de parcă ar fi auzit pentru prima oară că cei doi se iubesc*): Vă iubiţi?! Vrei să dăm divorţ?!

BĂTRÂNUL (*apărе agitat în cadru, din partea dreaptă a scenei*): Unde este basca mea? Am purtat basca asta douăzeci şi trei de ani. Este o bască ce a fost martoră tristeţilor şi bucuriilor mele, o bască simbol. Unde este basca mea? (*Apropiindu-se de Soţ, adresându-i-se:*) Tinere, nu ai găsit o bască prin apropiere?

SOŢUL (*neputând să-şi vină în fire, ignorând întrebarea BĂTRÂNULUI, către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Vă iubiţi?!

BĂTRÂNUL (*privindu-i pe ADOLESCENT şi FEMEIA TÂNĂRĂ, care stau îmbrăţişaţi*): Ah, voi eraţi. Nu aţi găsit o bască?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*către BĂTRÂN, arătând spre SOŢ*): Faceţi cunoştinţă: el este fostul meu soţ.

SOŢUL: Cum adică fostul soţ? Actualul soţ!

FEMEIA TÂNĂRĂ(*corectându-se*): Faceţi cunoştinţă: el este încă actualul meu soţ.

BĂTRÂNUL (*zâmbind amabil, întinzând mâna spre SOŢ*): Îmi pare bine.

FEMEIA TÂNĂRĂ: N-aţi avut nici o bască.

BĂTRÂNUL: Am avut o bască. Basca mea.

FEMEIA TÂNĂRĂ: N-aţi avut nici o bască. (*Spre ADOLESCENT*:) A avut domnul vreo bască?

ADOLESCENTUL (*vorbindu-i FEMEII TINERE*): Sincer, mă doare-n bască de basca lui (*Râde încântat de propria glumă.*) Ha, ha! Hă!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*încântată şi ea*): Bravo!

SOŢUL (*dispreţuitor*): Bravo!

BĂTRÂNUL (*mustrător*): Bravo!

ADOLESCENTUL (*spre FEMEIA TÂNĂRĂ*): N-am văzut nici o bască. Dă-l naibii de boşorog. Uită şi ce a mâncat de dimineaţă. Cine ştie unde şi-a vârât afurisita de bască!? Cine ştie pe unde şi-a uitat-o?!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*BĂTRÂNULUI*): Dacă aţi avut totuşi o bască, ar trebui să o căutaţi mai încolo. (*Arată spre dreapta scenei*:) Acolo am stat ceva mai devreme.

BĂTRÂNUL (*către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Ştiu că acolo am stat ceva mai devreme. Ce, credeţi c-am uitat? Am căutat deja acolo. Nu este. V-am zărit aici, aşa că am venit să vă întreb. Era firesc să vă întreb. Am greşit întrebându-vă? (*ADOLESCENTULUI*:) Oare pe dumneata nu te-a învăţat nimeni măsura bunului-simţ? Spui că uit şi ce am mâncat de dimineaţă. Spui că am uitat unde mi-am pus basca. Însă eu am trecut printr-un război mondial, am suferit foamete, am văzut moarte, am văzut sânge, am auzit urlete de agonie… Dar niciodată până azi nu mi-am pierdut vreo bască! Asta înseamnă că nu am memorie bună? Asta înseamnă că uit până şi ce am mâncat de dimineaţă? Basca mi-a stat douăzeci şi trei de ani pe cap. (*Lovindu-se uşor cu palma pe creştet*:) Pe acest cap, tinere, nu pe altul. Douăzeci şi trei de ani! Iar azi, într-un moment de

nebunie, un moment în care am simţit nevoia stupidă să vă îmbrăţişez, un moment în care am simţit nevoia stupidă să vă mărturisesc o iubire pe care n-o simt acum, mi-am pierdut basca. Aveam basca la mine, sunt sigur. O ţineam în buzunar, pentru că era prea cald afară ca să o port pe cap. Iar atunci când ne-am îmbrăţişat, mi-a căzut. Sau mi-a fost furată.

ADOLESCENTUL (*dispreţuitor*): Ţi-a fost furată?! De parcă ar avea nevoie cineva de vechiturile tale!

BĂTRÂNUL: Ce ştiţi voi tinerii despre valoarea amintirilor, despre valoarea nostalgiilor?

SOŢUL (*către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Cum adică v-aţi îmbrăţişat? De ce spune bătrânul ăsta că v-aţi îmbrăţişat?

FEMEIA TÂNĂRĂ: A fost un moment de nebunie. Ceva greu de explicat. Adică eu nu pot să explic.

SOŢUL (*către BĂTRÂN*): Cum adică v-aţi îmbrăţişat?

BĂTRÂNUL: A fost o greşeală inexplicabilă. Ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat, ne-am spus că ne iubim…

SOŢUL (*confuz, adresându-se tuturor*): Staţi, că nu înţeleg. Aici s-a petrecut o orgie?! Soţia mea a participat la o orgie?! Nu pot să cred! Până ieri, soţia mea a fost cea mai fidelă femeie din lume, chiar dacă eu, aşa, la nervi, o mai făceam din când în când nimfomană. Dar era nimfomana mea fidelă! Iar azi aud că-l iubeşte pe unul de douăzeci de ani şi sărută un moşneag smochinit pe care-l aşteaptă moartea acasă.

ADOLESCENTUL (*râzând*): Bine spus. Un smochinit pe care-l aşteaptă moartea acasă!

BĂTRÂNUL (*SOŢULUI*): Ar trebui să vă controlaţi expresiile verbale. Bătrâneţea trebuie preţuită domnule, chiar dacă nu este atât de veselă ca tinereţea. Un filosof spunea că tributul pe care îl plăteşti unei vieţi frumoase este bătrâneţea.

SOŢUL (*BĂTRÂNULUI*): Soţia mea chiar te-a sărutat?! Pe tine şi pe tânărul ăsta? Nu pot să cred: soţia mea chiar e o nimfomană!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*nervoasă*): Să nu mai îndrăzneşti să mă faci vreodată nimfomană, ticălosule. Eu nu sunt nimfomană! Şi,

în cele din urmă, ce naiba înseamnă aia, nimfomană?

BĂTRÂNUL: Înseamnă o femeie care nu poate rezista fără sex…

SOŢUL: Nu ţi-a cerut nimeni părerea, bătrâne.

BĂTRÂNUL: Păi… soţia dumneavoastră a întrebat…

SOŢUL: Pe mine m-a întrebat! Eu singur am dreptul de a-i răspunde! (*Către FEMEIA TÂNĂRĂ*:) O nimfomană e o femeie care suferă de nimfomanie, înţelegi?!

FEMEIA TÂNĂRĂ cască gura a uimire şi dă din cap, ca şi cum acest moment ar reprezenta revelaţia vieţii sale.

SOŢUL (*către BĂTRÂN, agresiv*): Şi pe cine a mai sărutat soţia mea?

BĂTRÂNUL: Pe mine, pe prietenul meu şi pe tânărul acesta pe care îl vedeţi şi dumneavoastră aici.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*mângâindu-l pe cap pe ADOLESCENT*): Şi pe care îl iubesc cu adevărat.

SOŢUL (*disperat, FEMEII TINERE*): Nimfomano!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*nervoasă*): Ţi-am spus să nu mai îndrăzneşti să mă numeşti aşa! Ei, bine, na, ca să fim chit: nimfomanule!

PERSONAJUL GALBEN (*către sală, gesticulând*): Omul nu trăieşte decât o singură viaţă, nu-i aşa? Din moment ce nu trăieşte decât o singură viaţă, s-ar părea că e inutil să şi-o consume căutând inorogi. Ar putea, s-ar spune, să şi-o consume căutând elefanţi roz sau galbeni, căci ar fi la fel de inutil. Şi atunci, de ce s-a străduit atât de mult lumea să accepte inorogii în fantasmele sale? E o întrebare adresată căutătorilor de inorogi.

SOŢUL (*abătut*): Nu-mi vine să cred!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*încercând să-l liniştească pe SOŢ*): Nu fi supărat. Nu ai de ce să fii supărat. Nu-l iubesc pe bătrânul ăsta, nu-l iubesc nici pe prietenul lui. Nu-l iubesc decât pe tânărul care s-a oferit să-mi ofere o cafea. Iar el reprezintă iubirea vieţii mele, aşa că nu ai de ce să fii supărat. Nu te-am dezonorat.

BĂTRÂNUL (*către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Poate că doamna aceea care era cu dumneavoastră mi-a luat basca. De când o cunoaşteţi

pe doamna aceea?

FEMEIA TÂNĂRĂ: E mama mea.

BĂTRÂNUL: Adică femeia care v-a născut…

FEMEIA TÂNĂRĂ: Da, domnule. Pe mine m-a născut mama.

BĂTRÂNUL (*ironic*): Serios? Nu foarte mulţi oameni au privilegiul de a fi născuţi de mama lor.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*naturală*): E adevărat. Dar eu am avut privilegiul ăsta. Pe mine m-a născut mama, v-o jur.

BĂTRÂNUL (*oftând a lehamite*): Vă cred. Poate că mama dumneavoastră mi-a luat din greşeală basca.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Insinuaţi că mama mea e hoaţă? Asta era insinuarea? Spuneţi-mi cu sinceritate, vă rog.

BĂTRÂNUL: Dar ce, dumneavoastră nu v-aţi da seama dacă aş insinua aşa ceva? Nu, n-am insinuat nimic. Dar e posibil ca mama dumneavoastră s-o fi luat din greşeală, tânără doamnă.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*cu cochetărie*): Domnişoară.

BĂTRÂNUL: Poftim?

FEMEIA TÂNĂRĂ: Din moment ce mă pregătesc să divorţez, înseamnă că, sufleteşte, sunt iar domnişoară, deci vă rog să-mi spuneţi domnişoară, nu tânără doamnă. Şi mama mea nu v-a luat basca! Poate că prietenul dumneavoastră v-a luat din greşeală basca.

BĂTRÂNUL: Unde locuieşte mama dumneavoastră, domnişoară?

FEMEIA TÂNĂRĂ: În apropiere.

Exact în acest moment DOAMNA apare din culise cu pas grăbit, îl priveşte surprinsă pe SOŢ, pare speriată, apoi se apropie de FEMEIA TÂNĂRĂ şi îi dă o palmă.

DOAMNA (*FEMEII TINERE*): Nu trebuia să pleci cu un alt bărbat. (*SOŢULUI*:) Te rog s-o ierţi de data asta. N-o să se mai repete. A greşit şi ea o dată. O singură dată. N-o să se mai repete.

FEMEIA TÂNĂRĂ: N-am greşit.

ADOLESCENTUL: Ne iubim sincer. Ne căsătorim după divorţ.

DOAMNA (*nedumerită*): Care divorţ?

ADOLESCENTUL (*arătând cu subînţeles când spre SOŢ, când spre FEMEIA TÂNĂRĂ*): Divorţul care va veni.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*arătând când spre SOŢ, când spre sine*): Divorţul care va veni, fireşte.

DOAMNA (*zâmbind, către SOŢ*): A greşit. Aşa-s femeile, înţelegi? (*Către FEMEIA TÂNĂRĂ*:) Ai greşit, proasto!

SOŢUL (*aşezându-se pe jos, plângând*): N-a greşit. Ceea ce înseamnă că nu mă iubeşte. Eu sunt omul nimănui. (*Zbierând*:) Nimeni nu mă iubeşte!

BĂTRÂNUL (*priveşte spre SOŢ, îşi face cruce, apoi i se adresează DOAMNEI*): Mă scuz în prealabil, dar sunt nevoit să vă întreb: doamnă, mi-aţi luat cumva basca?

DOAMNA: Ce bască?

BĂTRÂNUL: Basca mea. E de o valoare inestimabilă pentru mine.

ADOLESCENTUL (*vesel*): Eu am o bască, basca mea, icoană-ntr-un altar să stea… (*Izbucnind în râs*:) Ha, ha. Hă!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*mândră*): Bravo!

SOŢUL (*printre lacrimi, depreciativ*): Bravo!

DOAMNA (*dezgustată*): Bravo!

BĂTRÂNUL (*moralizator*): Bravo! Când mă gândesc că basca mea…

DOAMNA (*întrerupându-l*): Domnule, aici se petrece o dramă, iar dumneata mă întrebi de bască?! Nu vezi că fiica mea e pe punctul de a-şi distruge viitorul? Lasă-mă cu basca dumitale!

BĂTRÂNUL: Un mare filosof a spus că fiecare dramă îşi are valoarea sa, în funcţie de acceptarea ei ca dramă de către un om neutru. Vă spun asta pentru că, personal, drama pe care mi-o cauzează faptul că mi-am pierdut basca mă afectează mult mai mult decât viaţa sentimentală a fiicei dumneavoastră.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*către BĂTRÂN*): Care filosof spunea ceea ce spuneţi dumneavoastră?

BĂTRÂNUL: Ce să spună?

FEMEIA TÂNĂRĂ: Că fiecare dramă îşi are valoarea sa. Ne tot vorbiţi de-un timp despre filosofi, dar nu ne spuneţi despre

care filosof vorbiţi.

BĂTRÂNUL: Filosofia e o artă. Arta n-are autori. De fapt are autori, dar autorii nu contează. Doar arta contează.

DOAMNA: Mai bine recunoaşteţi că nu ştiţi.

BĂTRÂNUL: Ce nu ştiu?

DOAMNA: Cine a spus ce aţi spus dumneavoastră.

BĂTRÂNUL: Cine a spus ce am spus eu? Ce am spus eu?

DOAMNA: Că fiecare dramă îşi are valoarea sa.

BĂTRÂNUL: Aşa e.

DOAMNA: Cine a spus asta?

BĂTRÂNUL: Eu am spus-o.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*intervenind în sprijinul mamei sale*): Nu dumneavostră, un filosof a spus-o!

BĂTRÂNUL: De unde ştiţi?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*exasperată*): Pentru că dumneavoastră aţi spus-o!

BĂTRÂNUL: Şi eu nu tot asta zic? Eu am spus-o!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*iritată la culme, aproape să-i dea lacrimile*): Nu, domnule, dumneavoastră aţi spus că un filosof a spus-o!

BĂTRÂNUL: E adevărat, un filosof a spus-o.

DOAMNA: Care filosof?

FEMEIA TÂNĂRĂ: Care filosof, domnule?

BĂTRÂNUL (*cu importanţă*): Unul mare.

DOAMNA (*pentru sine*): Bătrânul ăsta e nebun. Şi, dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea chiar să fie poliţist. (*Către BĂTRÂN*:) N-am timp să mă ocup de prostii acum. Trebuie să mă ocup de fiica mea, care face o prostie.

BĂTRÂNUL: Nimeni n-are timp pentru prostii. Însă toţi se ocupă cu prostii.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Iubirea nu-i o prostie.

BĂTRÂNUL: Nimeni n-a spus că iubirea e o prostie.

DOAMNA: Iubirea poate fi o prostie, dacă nu iubeşti pe cine trebuie.

ADOLESCENTUL (*care până acum a stat deoparte, privindu-i plictisit pe cei care vorbeau, către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Îmi dai

bani pentru ţigări?

FEMEIA TÂNĂRĂ caută în poşetă, scoate o bancnotă şi i-o întinde ADOLESCENTULUI. Acesta ia bancnota şi dispare în culise.

SOŢUL (*care până acum a stat aşezat pe jos, plângând; ridicându-se*): Nu mă mai iubeşte. Iubeşte un netot de douăzeci de ani.

ADOLESCENTUL (*capul lui apare din culise şi un zâmbet i se lărgeşte pe chip*): Te-am auzit, dar te iert. (*Capul se retrage din nou în culise.*)

SOŢUL (*continuându-şi ideea*): Ce să fac? Eu îmbătrânesc. Am treizeci şi unu de ani, dar sunt prea bătrân pentru ea. Unul de douăzeci de ani e mult mai atrăgător. Eu îmbătrânesc. Numai ele, femeile, nu îmbătrânesc niciodată.

BĂTRÂNUL (*meditativ*): Femeile nu vor să-şi recunoască bătrâneţea. Ele se cred mereu tinere. Un mare filosof spunea că nu eşti bătrân decât atunci când te simţi bătrân. Asta înseamnă că femeile sunt continuu tinere? Dar eu le văd peste tot! Le văd repezindu-se în magazine, ca o turmă, de fiecare dată când apare un ruj nou. Le văd turnându-şi litri de parfum pe corp, ca să atragă atenţia bărbaţilor. Le văd înnegrindu-şi ochii ca să îi scoată în evidenţă, spun ele. Ăsta e comportament tineresc? Să vrei să te ascunzi pe tine după nişte aparenţe lucioase e o dovadă de spirit tânăr? Cred că marele filosof a greşit. Nu e tânăr cel care se simte tânăr, e tânăr cel care este considerat de ceilalţi tânăr.

FEMEIA TÂNĂRĂ: E tânăr cel care iubeşte.

DOAMNA: Toată lumea iubeşte. Depinde pe cine iubeşte.

SOŢUL (*plângând reţinut*): Şi eu iubesc. Numai că nu sunt iubit.

BĂTRÂNUL: Apropo de asta…

SOŢUL: Apropo la ce?

BĂTRÂNUL (*nemulţumit*): Apropo la orice! Ceea ce contează e că în lumea asta e atâta tristeţe! Desigur, există şi bucurie pe lume.

Apare CELĂLALT BĂTRÂN, mişcându-se cu greutate. Se apropie de BĂTRÂN şi îi întinde o bască veche. SOŢUL scoate o batistă şi îşi şterge lacrimile.

CELĂLALT BĂTRÂN (*BĂTRÂNULUI*): Am găsit basca prinsă de acul de siguranţă pe care-l port în căptuşeala pardesiului. Pardesiul meu are căptuşeala ruptă, aşa că am nevoie de ac de siguranţă. Din acest motiv port la mine permanent un ac de siguranţă, pricepi? Din cauză că am nevoie. Cred că basca s-a agăţat de acul meu de siguranţă în momentul în care ne-am îmbrăţişat. Aşa cred.

BĂTRÂNUL (*fericit, smulgând basca din mâna CELUILALT BĂTRÂN*): Basca mea!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Exact cum mi-am închipuit!

SOŢUL (*băgându-şi batista în buzunar, către CELĂLALT BĂTRÂN*): Şi dumneata mi-ai sărutat nevasta?

CELĂLALT BĂTRÂN: Nu ştiu. (*Spre BĂTRÂN*:) Şi eu i-am sărutat nevasta? E-hei, multe neveste am mai sărutat eu la viaţa mea. Dar pe-a lui… Nu ştiu. Care e nevasta lui?

FEMEIA TÂNĂRĂ: Eu sunt fosta nevastă a soţului meu. (*Arătând spre SOŢ*:) El este soţul meu. Faceţi cunoştinţă.

SOŢUL (*întinzând mâna*): Îmi pare bine. Mă rog, nu-mi pare chiar bine, în caz că şi dumneata ai sărutat-o.

CELĂLALT BĂTRÂN (*întinzând mâna*): Îmi pare bine. Da, şi eu am sărutat-o.

BĂTRÂNUL (*privindu-şi în continuare, satisfăcut, basca*): Îmi pare bine că nu s-a pierdut. Basca mea dragă!

SOŢUL (*deodată iritat, adresându-se celor doi bătrâni*): Cum v-aţi permis să-mi sărutaţi soţia?! Pe tânăr îl înţeleg, pentru că e tânăr. Dar voi doi?

BĂTRÂNUL: S-a întâmplat. Dar nu am vrut. De altfel, şi ea ne-a sărutat pe noi.

CELĂLALT BĂTRÂN: Şi ea ne-a sărutat!

SOŢUL: Bătrâni perverşi!

DOAMNA: Perverşilor!

BĂTRÂNUL (*DOAMNEI*): Şi dumneavoastră ne-aţi sărutat!

CELĂLALT BĂTRÂN: Aşa e. Ne-aţi sărutat.

SOŢUL (*DOAMNEI*): Şi dumneata, mamă-soacră?!

DOAMNA (*vădit jenată*): Din inconştienţă.

SOŢUL: Sunteţi toţi nişte netoţi!

ADOLESCENTUL (*care a revenit exact în acel moment, cu un pachet de ţigări în mână*): Şi eu?

SOŢUL: Mai ales tu!

ADOLESCENTUL (*ameninţător, către SOŢ*): Ce-ai spus?!

SOŢUL (*dându-se înapoi, timorat*): Ce-am spus?

ADOLESCENTUL: M-ai mai făcut o dată netot, dar te-am iertat. De câte ori vrei să te iert?

SOŢUL (*temător, uşor revoltat*): Dar… înţelege… tu mi-ai luat nevasta!

ADOLESCENTUL: Ţi-am luat-o o singură dată, nu de două ori. Prima oară când m-ai numit netot, am considerat că ai tot dreptul. Eu ţi-am luat nevasta, tu m-ai făcut netot. Asta a creat o egalitate între noi. Acum tu eşti în avantaj. (*Şi mai ameninţător, îndreptându-se spre SOŢ, care se retrage*:) Iar asta nu-mi convine.

SOŢUL (*speriat de-a binelea*): Şi dacă te-aş ierta că mi-ai luat nevasta?

ADOLESCENTUL: Atunci se creează o mică problemă. Dacă m-ai ierta că ţi-am luat nevasta, te-aş ierta şi eu că m-ai făcut netot acum. Dar, din moment ce aş fi iertat, s-ar naşte o întrebare: din ce motiv m-ai făcut netot întâia oară?

SOŢUL (*şi mai speriat*): Atunci, nu te iert.

ADOLESCENTUL: În cazul ăsta, de ce m-ai făcut netot a doua oară?

În partea stângă a scenei, în spatele PERSONAJULUI GALBEN, ADOLESCENTUL îl împinge pe Soţ. SOŢUL cade, se ridică, este împins, cade, se ridică… CELĂLALT BĂTRÂN se apropie de cei doi şi începe să-i privească interesat. În partea dreaptă a scenei începe un dialog între celelalte personaje. Cât timp va dura acest

dialog, în partea stângă va continua disputa dintre ADOLESCENT şi SOŢ, în coordonatele descrise.

DOAMNA (*arătând spre cei doi din partea stângă a scenei, către BĂTRÂN, nervoasă*): Dumneavoastră sunteţi de vină pentru toate astea, vă daţi seama, nu-i aşa? Dumneavoastră sunteţi de vină pentru că, dacă nu v-aţi fi repezit să ne îmbrăţişaţi, tânărul nu ar fi venit nici el, nu ar fi sărutat-o pe fiica mea şi, fără doar şi poate, nu s-ar fi îndrăgostit de ea.

BĂTRÂNUL: Nu eu i-am spus fiicei dumneavoastră să se îndrăgostească de tânăr.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*privindu-l cu drag pe ADOLESCENT, care continuă să-l împingă pe SOŢ*): Mă bucur că m-am îndrăgostit.

DOAMNA (*către BĂTRÂN*): Sunteţi de compătimit. Sunteţi penibil. Un moş penibil. (*Către FEMEIA TÂNĂRĂ*:) Eşti o proastă. Câţi bani are noul tău iubit? Cum o să mai poţi purta blănuri şi bijuterii, dacă renunţi la soţul tău? La mine nu te gândeşti? Pe mine cine o să mă întreţină, dacă tu dai divorţ de un soţ bogat? O să mă întreţii tu? O să mă primeşti în pat, între tine şi vântură-lume ăsta? Nu! Şi atunci? O să ajung o biată cerşetoare, o să stau în iernile friguroase la vreun colţ de stradă, oamenii o să mă întrebe cum am ajuns acolo, iar eu ce-o să le spun? Eu ce-o să spun? O să spun că fiica mea s-a îndrăgostit de un pierde-vară. Că fiica mea nu se gândeşte la biata ei mamă şi îşi permite luxul de a se îndrăgosti de-un pierde-vară. (*Spre BĂTRÂN*:) Totul din cauza unui ramolit penibil!

BĂTRÂNUL: Doamnă, nu am nici o vină.

CELĂLALT BĂTRÂN (*ţipând din partea stângă a scenei, acolo unde stă şi-l priveşte pe ADOLESCENT bruscându-l pe SOŢ*): Absolut nici o vină!

DOAMNA: Ce v-a venit să ne îmbrăţişaţi în acel moment blestemat? Ce v-a venit să ne faceţi declaraţii de dragoste?

BĂTRÂNUL: Dar dumneavoastră ce v-a venit?

CELĂLALT BĂTRÂN (*renunţând să se uite la cei doi care se bat monoton, apropiindu-se*): Spuneţi, ce v-a venit?

DOAMNA: Am fost inconştientă. Dar nu eu am început. Ci voi, nenorociţi bătrâni!

BĂTRÂNUL: Cucoană!

CELĂLALT BĂTRÂN (*ţipând*): Cucoană!

FEMEIA TÂNĂRĂ: Mamă, eu aş vrea să înţelegi că îl iubesc pe…

DOAMNA: Taci! Mai bine muream înainte de-a te naşte. Ba nu, mai bine nu-l cunoşteam pe tatăl tău. Ba nu, mai bine mureai tu la naştere.

PERSONAJUL GALBEN (*către sală, gesticulând*): Elefanţii roz pot fi socotiţi fraţi ai elefanţilor galbeni, nu credeţi? Dar nici elefanţii roz, nici cei galbeni nu sunt socotiţi fraţi ai inorogului, ai calului înaripat sau ai vasiliscului. De ce? Pentru că inorogul, calul înaripat şi vasiliscul reprezintă idei consacrate. Elefanţii roz şi elefanţii galbeni nu s-au impus deocamdată ca idee. Cu alte cuvinte, s-ar ajunge la concluzia că o idee care nu se impune nu există, deşi este o idee. Este o concluzie greşită. Pentru că orice idee rămâne până la urmă o idee. Iar ideile înseamnă raţiune. Aţi înţeles? Ce s-ar întâmpla fără raţiune? (*Pauză.*) Eu simt nevoia să plec pentru puţin timp. Însă voi reveni.

PERSONAJUL GALBEN se ridică şi păşeşte agale spre culise.

ADOLESCENTUL (*întinzând mâna SOŢULUI, ajutându-l să se ridice*): Poate că totuşi ai avut dreptate să mă faci netot. Este logic să fii nervos, dacă nevasta ta se îndrăgosteşte de altcineva. Fiind nervos, capacitatea de a gândi scade cu câteva grade. Eu sunt un om logic, de obicei. Cu alte cuvinte, ar fi trebuit să te înţeleg, să-ţi acord circumstanţe atenuante.

SOŢUL (*scuturându-se de praf*): Da’ de unde! Tu ai avut tot dreptul să te superi pe mine. În fond, a fost vorba de dragoste la prima vedere. Ar fi trebuit să mă bucure faptul că am o soţie frumoasă, care cucereşte inimile oamenilor. Mă scuzi, o

fostă soţie frumoasă. Vă doresc un viitor fericit.

ADOLESCENTUL (*îmbrăţişându-l pe SOŢ, sărutându-l pe obraz*): Eşti un om de aur! Te plac foarte mult.

SOŢUL (*sărutându-l pe obraz pe ADOLESCENT*): Şi eu te plac. Te plac enorm! N-am mai ţinut la nici un bărbat atât de mult.

CELĂLALT BĂTRÂN (*îmbrăţişându-i pe cei doi*): Vă felicit.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*către DOAMNĂ, smiorcăindu-se*): Mai bine nu mă năşteam?

DOAMNA (*cu blândeţe*): Cum, draga mea?! Ziua în care te-ai născut a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Tu crezi chiar tot ce spun? Am greşit când am spus că nu trebuia să te naşti. Tu eşti fiica mea şi te iubesc foarte mult. Cum am putut să spun că mai bine mureai la naştere?! (*O strânge la piept pe FEMEIA TÂNĂRĂ şi o mângâie pe cap.*) Să-ţi urmezi inima întotdeauna, draga mea. Inima ştie cel mai bine pe cine merită să iubeşti.

BĂTRÂNUL (*DOAMNEI*): Sunteţi atât de bună! Sper că nu v-aţi simţit jignită când v-am numit cucoană.

CELĂLALT BĂTRÂN: Şi eu sper că nu v-aţi simtit jignită când v-am numit cucoană.

DOAMNA (*către cei doi bătrâni*): Eu să mă simt jignită? După ce că v-am făcut nenorociţi! Îmi pare rău că v-am vorbit atât de urât. Eu... Ah, iertaţi-mă! Vă iubesc. (*Îi îmbrăţişează pe amândoi.*)

ADOLESCENTUL (*apropiindu-se, ţinându-l prieteneşte de după gât pe SOŢ, către BĂTRÂN*): Domnule, vă admir. Aţi răbdat atâta vreme cuvintele lipsite de respect pe care vi le-am adresat! Adevărul e că eu respect foarte mult bătrâneţea. (*Se apleacă şi îi sărută mâna BĂTRÂNULUI.*) Sunteţi un sfânt.

CELĂLALT BĂTRÂN (*apropiindu-se şi el*): Eu cum sunt?

ADOLESCENTUL: Toţi bătrânii sunt nişte sfinţi.

Îl îmbrăţişează pe CELĂLALT BĂTRÂN şi-l sărută pe obraji.

SOŢUL (*către FEMEIA TÂNĂRĂ*): Îţi doresc o viaţă fericită alături

de alesul inimii tale.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*sărutându-l pe SOŢ*): Te iubesc enorm!

ADOLESCENTUL (*zâmbind*): Dar pe mine?

FEMEIA TÂNĂRĂ (*sărutându-l pe ADOLESCENT*): Te iubesc şi mai enorm!

SOŢUL (*sărutând-o pe DOAMNĂ*): Te iubesc, mamă-soacră!

DOAMNA (*sărutându-i pe cei doi bătrâni*): Vă iubesc!

BĂTRÂNUL, CELĂLALT BĂTRÂN (*în acelaşi timp, cu mult patos*): Vă iubesc pe toţi!

Urmează un entuziasm general, în care toţi se sărută şi se îmbrăţişează. Apare CERŞETORUL, zdrenţăros, fără picioare, aflat într-un scaun cu rotile. Toată atenţia personajelor se îndreaptă asupra lui. Fiecare îl îmbrăţişează şi-l sărută. FEMEIA TÂNĂRĂ îşi scoate toate bijuteriile şi i le oferă. BĂTRÂNUL îi dă basca sa. DOAMNA îşi aşază poşeta în braţele CERŞETORULUI. SOŢUL scrie un carnet de cecuri, pe care i-l dăruieşte sărmanului din scaunul cu rotile. CELĂLALT BĂTRÂN îşi goleşte buzunarele, oferindu-i un teanc de bancnote. ADOLESCENTUL îi dăruieşte pachetul de ţigări şi scurta din piele de pe el.

CERŞETORUL (*plângând de fericire*): Dumnezeu să vă binecuvânteze. Sunteţi atât de buni!

BĂTRÂNUL: E o onoare să te avem printre noi, omule nefericit. Un mare filosof spunea că cerşetor nu e cel care cere, ci acela care oferă cu speranţa de a obţine un loc în Rai. Căci acesta din urmă cerşeşte practic cu viclenie un loc în Rai. Eu ţi-am oferit din toată inima, cu multă dragoste, dezinteresat, un lucru scump inimii mele: basca mea. Sper s-o porţi sănătos şi să-ţi însenineze bătrâneţea.

CELĂLALT BĂTRÂN: Banii pe care ţi i-am dat cu multă dragoste sper să te ajute să-ţi cumperi ceva frumos.

DOAMNA: Te iubesc pentru puterea care erupe din tine, în ciuda lipsei picioarelor. Eşti un om care nu poate provoca decât desăvârşită admiraţie.

FEMEIA TÂNĂRĂ: Ştiu că nu vei purta bijuterii, iubite şi sărmane om. Deci vinde-le, iar din banii obţinuţi cumpără-ţi ceva folositor.

ADOLESCENTUL: Dacă aş putea, aş face fericit schimb cu tine. Pentru că tu meriţi mai mult decât mine să ai picioare. Dacă aş putea, crede-mă, aş face fericit schimb cu tine. Dacă cineva merită o viaţă frumoasă, atunci tu eşti cel care merită.

SOŢUL (*zâmbind mulţumit de sine, misterios*): Cu ajutorul meu, dragă domnule, îţi vei putea face o viaţă frumoasă. Şi, cu siguranţă, ţi-o vei face!

CERŞETORUL (*plângând de fericire*): Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi. Sunteţi atât de buni!

CERŞETORUL se îndepărtează fericit. Toţi privesc în urma lui cu duioşie, scoţând exclamaţii compătimitoare şi făcându-i cu mâna, iar scena aceasta idilică continuă câteva secunde chiar şi după ce CERŞETORUL dispare în culise.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*cu o figură ce exprimă satisfacţie*): Cât mă bucur că am avut la mine toate bijuteriile! Mi-am făcut un obicei din a le purta la mine întotdeauna şi iată că mi-au folosit. (*Către BĂTRÂN*:) Şi dumneavoastră, domnule, ce nobil sunteţi! Ca nobilii din filmele cu nobili. Să vă daţi basca la care ţineaţi atât de mult! Ce gest extraordinar!

BĂTRÂNUL (*cu o figură ce exprimă bucurie*): Un gest născut din iubire. Basca mea merită să fie purtată de un asemenea om. (*Către DOAMNĂ*:) Am remarcat încă o dată ce minunată sunteţi: să-i oferiţi sărmanului om poşeta dumneavoastră!

DOAMNA (*cu o figură ce exprimă compasiune*): Din păcate, nu aveam prea multe în poşetă. Totuşi, banii ce se aflau acolo sper să-i ajungă pentru o lună. Pe lângă asta, era şi biletul pentru staţiune. Urma să merg într-o staţiune. Dar acum nu mai vreau. Tot ce-mi doresc este ca bietul om să fie fericit acolo, în locul meu! (*Către CELĂLALT BĂTRÂN*:) Frumos,

demn gestul dumneavoastră. Gândindu-mă la cât de greu o duc astăzi bătrânii, vă admir pentru efortul pe care l-aţi făcut, oferindu-i atâţia bani.

CELĂLALT BĂTRÂN (*cu o figură ce exprimă modestie*): Am un singur regret: că nu sunt mai bogat! I-am dat toată pensia de pe luna asta, dar aş fi vrut să îi pot oferi mai mult. (*Către ADOLESCENT*:) Te felicit, tinere.

ADOLESCENTUL (*cu o figură ce exprimă fericire*): I-am dat scurta din piele şi ţigările. Sper să fie fumător. Ce om minunat! (*Către SOŢ*:) Ce om minunat eşti şi tu! Cred că i-ai dat o întreagă avere.

SOŢUL (*cu o figură ce exprimă exaltare*): Exact. Am scris pe acel cec o sumă egală cu tot ce-am pus deoparte până acum. Dar asta n-are importanţă! Important e că l-am putut ajuta pe acel om deosebit!

Intră în scenă PERSONAJUL GALBEN. Râneşte satisfăcut şi se aşază pe scaunul lui galben. Celelalte personaje încep deodată să se agite. Expresiile chipurilor lor se modifică brusc. Toţi sunt neliniştiţi, preocupaţi.

FEMEIA TÂNĂRĂ (*cu o figură gravă*): Totuşi, dacă mă gândesc mai bine... Erau toate bijuteriile mele. Dacă divorţez, cine o să-mi mai cumpere bijuterii? Dacă o să rămân fără bijuterii?!

BĂTRÂNUL (*cu o figură serioasă*): Dar o să-i folosească basca mea? La ce o să-i folosească? Pentru mine basca are valoare sentimentală. Dar pentru el? Pentru el... Cum am putut să-i dau basca mea?!

DOAMNA (*cu o figură încruntată*): I-am dat poşeta. Bine, i-am dat poşeta. Sau nu-i bine? Ce-am făcut, i-am dat poşeta?! Nu se poate! Aveam totuşi atâţia bani acolo! Aveam... Ce-o să facă el în staţiunea aceea? El, care nici măcar picioare n-are! Eu aş fi înotat, aş fi dansat... Poate mi-aş fi găsit şi-un soţ, care să nu fie poliţist. Dar el? El nici picioare n-are!

CELĂLALT BĂTRÂN (*cu o figură speriată*): Şi eu din ce o să trăiesc

luna aceasta?

ADOLESCENTUL (*cu o figură enervată*): De unde fac rost de-o ţigară? Poate că cerşetorul ăla nici nu era fumător! Se lasă cu frig. Iar eu i-am dat cerşetorului scurta mea din piele. Scurta mea din piele, pe care am cheltuit atâţia bani!

SOŢUL (*cu o figură disperată*): Pfui, dar am datorii, cum am putut uita? Şi-acum sunt lefter. Toţi banii mei! Doamne, toţi banii mei! Ce mă fac? Unde e cerşetorul ăla blestemat?!

Toţi se privesc uimiţi, apoi, brusc, o iau la fugă în direcţia în care a plecat CERŞETORUL, dispărând în culise.

PERSONAJUL GALBEN (*singur pe scenă, gesticulând, către sală*): Elefanţii roz, inorogul, calul înaripat, vasiliscul şi elefanţii galbeni există ca motive de gândire. Motivele de gândire pot părea ridicole, inutile uneori. Mai ales atunci când gândirea e prea întortocheată. Raţiunea în sine pare nefolositoare pentru că, de cele mai multe ori, raţiunea nu are un rezultat concret. Dar ea s-ar putea să aibă totuşi un scop, nu credeţi? Anume acela de a se constitui în observator pentru sentimente. S-ar putea să aibă scopul ăsta. Sunt două feluri de sentimente: frumoase şi urâte. Dar, dacă nu există gândire, nu există nici diferenţă între sentimentele frumoase şi sentimentele urâte. Diferenţierea dintre sentimente se face prin conştientizarea diferenţierii dintre sentimente, nu-i aşa? În fond, sentimentele frumoase sunt frumoase pentru că sunt considerate frumoase. Să presupunem că dispar brusc elefanţii roz, elefanţii galbeni, inorogul, calul înaripat şi vasiliscul. Dispar brusc şi rămânem doar cu sentimentele. Dar ele par frumoase numai celor conştienti de faptul că sunt frumoase. De unde rezultă că, până la urmă, inorogul, calul înaripat şi vasiliscul sunt fraţi cu elefanţii roz şi cu elefanţii galbeni.

După ce PERSONAJUL GALBEN îşi încheie discursul, pe scenă

apar toate personajele, împingând scaunul cu rotile al CERŞETORULUI. Se opresc şi încep să îl tragă pe acesta de haine, îl bruschează, sperând să recupereze tot ce îi dăruiseră.

PERSONAJUL GALBEN se ridică, face o reverenţă spre sală şi pleacă. În momentul în care PERSONAJUL GALBEN iese de pe scenă, cei rămaşi încep să zâmbească şi să-l îmbrăţişeze cu căldură pe CERŞETOR. Ca încununare a entuziasmului caritabil de care sunt din nou cuprinşi, cei de pe scenă încep să se dezbrace şi îi oferă celui din scaunul cu rotile hainele de pe ei.

CERŞETORUL (*plângând de fericire*): Dumnezeu să vă binecuvânteze. Sunteţi atât de buni!

CERŞETORUL dispare în culise.

BĂTRÂNUL (*rămas doar în chiloţi şi maiou, învârtindu-se pe loc*): Iubesc viaţa, iubesc moartea, iubesc visul, iubesc soarta, iubesc femeia şi bărbatul, iubesc vinul şi cârnatul, iubesc tot şi iubesc toate, iubesc pisicile aristocrate…

CELĂLALT BĂTRÂN (*în chiloţi şi maiou, alergând în jurul BĂTRÂNULUI*): Iubesc moartea şi pisicile aristocrate!

FEMEIA TÂNĂRĂ (*în chiloţi, dansând cu ADOLESCENTUL*): Iubesc florile de mai!

ADOLESCENTUL (*în chiloţi, dansând cu FEMEIA TÂNĂRĂ, cântând*): La-la-la-la-la…

DOAMNA (*în fustă şi sutien, venind în faţa scenei, privindu-i pe spectatori*): Iubim lumea întregă!

SOŢUL (*în chiloţi şi tricou, venind în faţa scenei, privind spre spectatori*): Vă iubim!

Toate personajele coboară pe rând de pe scenă şi încep să îmbrăţişeze spectatorii, să-i sărute, să le facă declaraţii de dragoste. În acel moment PERSONAJUL GALBEN revine şi se aşază pe scaun.

PERSONAJUL GALBEN (*spre sală, rar, cu voce puternică*): Inorogul, calul înaripat, vasiliscul, elefanţii roz şi elefanţii galbeni…

Personajele, care, cât timp PERSONAJUL GALBEN a spus aceste cuvinte, au încremenit printre spectatori în poziţiile în care s-au aflat, încep să-şi ceară scuze de la cei pe care i-au îmbrăţişat, revenind apoi pe scenă, teribil de ruşinaţi, şi fugind în culise.

– CORTINA –